

การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของ
ผู้เรียนและความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2562

**The Development of an English Instructional Model to Enhance Student
Engagement and English Reading and Writing Abilities of
Undergraduate Students**

Utumporn Pakdeewong

**A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Doctor of Education**

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

2019

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์   การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของ
ผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี

เสนอโดย   นางสาวอุทุมพร ภักดิ์วงศ์

หลักสูตร   ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชา   หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์   ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ไพฑูริย์ สีนลารัตน์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไสว พักขาว

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

 ..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.งามทิพย์ วิมลเกษม)

 ..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ไพฑูริย์ สีนลารัตน์)

 ..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไสว พักขาว)

 ..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองแถม)

 ..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิทักษ์ นิลนพคุณ)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

 ..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม่น โกลศ)

วันที่ 30... เดือน เมษายน... พ.ศ. 2562.

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริม ความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและ การเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ชื่อผู้เขียน	อุทุมพร ภักดีวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ไพฑูรย์ สินดารัตน์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไสว พักขาว
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี และ 2) เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น กลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตวิทยา LA102 ภาษาอังกฤษ2 ในภาคการศึกษาที่ 2/2560 จำนวน 43 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความ ผูกพันของผู้เรียน แบบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความ พึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถ ทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเกิดจากการผสมผสานแนวคิด และทฤษฎีการเรียนรู้แบบต้นตัว การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการสร้างแรงจูงใจ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) หลักการ (2) วัตถุประสงค์ (3) ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนมี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นสร้างความสนใจ ขั้นเรียนรู้ร่วมกัน ขั้นแบ่งปันความรู้สร้างสรรค์ ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้สู่ สถานการณ์จริง ขั้นสรุปและสะท้อนความคิด และ (4) การวัดและประเมินผล รูปแบบการเรียน การสอนผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ผลการประเมินความเหมาะสมของ รูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 4.71 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

2) ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนพบว่า (1) รูปแบบการเรียนการสอนสามารถ ส่งเสริมระดับความผูกพันของผู้เรียน โดยระดับความผูกพันของผู้เรียนหลังการเรียนด้วยรูปแบบ

การเรียนการสอนที่สร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (4) ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้านคือ ด้านตัวผู้สอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านการวัดประเมินผล และด้านเนื้อหาที่เรียน ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.44$, S.D.= 0.57)

Thesis Title	The Development of an English Instructional Model to Enhance Student Engagement and English Reading and Writing Abilities of Undergraduate Students
Author	Utumporn Pakdeewong
Thesis Advisor	Professor Dr. Paitoon Sinlarat
Co-Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Sawai Fakkhao
Department	Curriculum and Instruction
Academic Year	2018

ABSTRACT

The main purposes of this research were 1) to develop an English instructional model to enhance student engagement and English reading and writing abilities of undergraduate students, and 2) to evaluate the effectiveness of the developed instructional model. The sample used in the study was 43 bachelor degree Dhrajit Pundit University students enrolling in the LA102 English2 course in the 2/2017 academic year. The instruments used were the English reading and writing ability test, an assessment form for the student engagement, the student satisfaction questionnaire, and the interview form. Data were analyzed by using mean scores, standard deviation, t-test and content analysis.

The results of the research were summarized as follows:

1) The English instructional model to enhance student engagement and English reading and writing abilities of undergraduate students which is developed by blending the active learning, collaborative learning and motivation comprised of 4 components: (1) principles; (2) objectives; (3) 5 stages of instructional procedures including encouraging, working collaboratively, sharing knowledge creatively, applying knowledge, concluding and reflecting; and (4) assessment and evaluation. The quality of the instructional model has average scores at 4.71 which was very high level.

2) The effectiveness of the developed instructional model revealed that (1) the developed instructional model could make the student engagement's scores after the instruction higher than before the instruction with the statistical significance at the level of 0.05; (2) the student's posttest average scores of the reading and writing ability test were higher than their pretest average scores with the statistical significance at the level of 0.05; (3) when comparing the student's posttest average scores with the criterion score, they were not significantly different at the .05 (4) the student's satisfaction towards the developed instructional model was at the high level in all aspects of instructor, learning activities, learning environment, assessment and evaluation, and content. The student's satisfaction with the developed instructional model as a whole was at the high level. ($\bar{X} = 4.44$, S.D.= 0.57)

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้เป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความเมตตาอย่างยิ่งจาก ศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ สินลารัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไสว พักขาว อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ คำปรึกษา แนวคิด หลักการและทฤษฎี รวมทั้งคำแนะนำสำหรับการดำเนินการวิจัยอย่างต่อเนื่องและตรวจแก้จนวิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านทั้งสองเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.งามทิพย์ วิมลเกษม ดร.พิทักษ์ นิลนพคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองเอม และ ดร. พงษ์ภิญโญ แม้น โกศล ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นประธานกรรมการและกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาสละเวลาตรวจประเมินรูปแบบการเรียนการสอนและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งกรุณาให้คำแนะนำเพิ่มเติมอันเป็นประโยชน์ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพียรศิริ เอกนิยม อาจารย์ผู้เปรียบเสมือนมารดาผู้ให้โอกาสชีวิตการทำงานและโอกาสทางการศึกษาครั้งนี้ อาจารย์เป็นผู้ให้คำแนะนำ ข้อคิด แนวทางการพัฒนาตนเอง และการดำเนินชีวิต อีกทั้งห่วงใยและส่งเสริมกำลังใจยามผู้วิจัยประสบปัญหาทั้งเรื่องเรียน เรื่องงาน และเรื่องส่วนตัว ผู้วิจัยขอกราบและระลึกในพระคุณของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่สนับสนุนและให้ทุนการศึกษา ขอกราบขอบพระคุณดร.สุนทรี ศาสตราสาระ และ รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์วัลย์ ศัตยารักษ์วิทย์ ที่เมตตาสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา ขอกราบขอบพระคุณครูบาอาจารย์ทุกท่านที่เคยอบรมสั่งสอน ขอขอบคุณนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณคณาจารย์และบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ และวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อนปริญญาเอกสาขาหลักสูตรและการสอน และขอขอบคุณเพื่อนอาจารย์ผู้เป็นมิตรแก่ทุกท่านที่ให้กำลังใจและสนับสนุนในทุกด้าน

คุณค่าความดีและประโยชน์อันใดที่เกิดขึ้นจากปริญญานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอมอบให้เป็นกตเวทิตาแก่คุณพ่อ คุณแม่ คุณย่าของผู้วิจัย สมาชิกครอบครัวภักดีวงศ์และครอบครัวสุขสวัสดิ์ทุกคน ตลอดจนญาติมิตรทุกท่านที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนและให้กำลังใจจนผู้วิจัยสำเร็จการศึกษาด้วยดี

อุทุมพร ภักดีวงศ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๖
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๘
สารบัญภาพ.....	๘
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ประเด็นปัญหาการวิจัย.....	8
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	9
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	9
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	10
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	11
1.7 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	11
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน.....	15
2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบต้นตัว.....	26
2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	37
2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจ.....	53
2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน.....	59
2.6 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ.....	74
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	92
2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	96

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	99
ชั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	100
ชั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อ ส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	107
ชั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอน.....	122
ชั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน.....	130
4. ผลการศึกษา.....	133
4.1 ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริม ความผูกพันของผู้เรียน.....	134
4.2 ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	145
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	159
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	161
5.2 อภิปรายผล.....	165
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	172
บรรณานุกรม.....	174
ภาคผนวก.....	189
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	190
ข คู่มือการจัดการเรียนการสอน.....	192
ค ตัวอย่างแผนการสอนและเอกสารประกอบการสอน.....	209
ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	220
จ ผลการประเมินรูปแบบและเอกสารประกอบรูปแบบ.....	244
ฉ ตารางเปรียบเทียบคะแนน.....	258
ประวัติผู้เขียน.....	267

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 องค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียน.....	66
3.1 การสังเคราะห์แนวคิดและหลักการที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	103
3.2 ตารางสรุปขั้นตอนการวิจัยขั้นที่ 1.....	106
3.3 ตารางแสดงความสัมพันธ์ของขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบ การเรียนการสอนกับองค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียน.....	110
3.4 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเหมาะสมของรูปแบบ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	117
3.5 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเหมาะสมของกลุ่ม การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	119
3.6 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเหมาะสมของ แผนการสอน.....	120
3.7 ตารางแสดงค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบวัดความสามารถ ทางกรอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ.....	123
3.8 ตารางแสดงโครงสร้างของแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน.....	125
3.9 ตารางสรุปเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	127
4.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	137
4.2 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	142
4.3 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของกลุ่มการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	144
4.4 แสดงระดับความผูกพันของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	146

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.5 แสดงระดับความผูกพันของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน ในภาพรวมทุกประเด็น.....	150
4.6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	151
4.7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	152
4.8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้.....	152
4.9 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	153

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 โครงสร้างความผูกพันของเรียน.....	63
2.2 องค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียน.....	64
2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	97
3.1 การสังเคราะห์หลักการของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	105
3.2 การสังเคราะห์วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	107
3.3 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	108
3.4 การสังเคราะห์การประเมินผลของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	111
3.5 รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน.....	112
3.6 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย.....	132

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญและนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายด้วย เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ภาษาอังกฤษกลายเป็นเครื่องมือสำคัญของ พลเมืองไทย พลเมืองอาเซียน และพลเมืองโลกในการติดต่อสื่อสารและก้าวสู่โลกกว้าง เพราะไม่ว่า แต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรม ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้ทุกชาติทุกภาษาจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็น ภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับตั้งแต่ ปฐมวัยจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554)

จากการกำหนดทิศทางการพัฒนาในการขับเคลื่อนประเทศไทย 4.0 ภายใต้หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงพร้อมก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและเพื่อเชื่อมประเทศไทยสู่ประชาคม โลกนั้น รัฐบาลหันมาให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาต่าง ๆ เป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่จำเป็นต้องใช้ในการทำงาน รัฐบาลได้มอบหมายให้กระทรวงแรงงาน สนับสนุนสวัสดิการตามความต้องการของนายจ้างและตลาดแรงงาน เพื่อส่งเสริมการให้ความรู้ และพัฒนาฝีมือแรงงานทุกประเภทให้มีความทันสมัย สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับนายจ้าง ได้ และเพื่อยกระดับการเป็นหัวหน้างาน โดยในส่วนของสถาบันการศึกษาซึ่งถือเป็นองค์กรที่มี ส่วนในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ตามนโยบายรัฐบาลเพราะเป็นแหล่งผลิตนักศึกษาที่มีความพร้อม ด้านภาษาเพื่อเป็นแรงงานคุณภาพในอนาคตของประเทศนั้น ยิ่งควรมีบทบาทในการปฏิรูป การศึกษาให้มีความก้าวหน้าทันสมัย ปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนแบบเดิมและปรับโครงสร้างการ วิจัยและการพัฒนาไปพร้อมกัน (ประยุทธ์ จันทร์โอชา, 2560)

ในปัจจุบันคงปฏิเสธไม่ได้ว่าประเทศไทยจำเป็นต้องส่งเสริมให้เยาวชนมีความ เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ เพราะหลังจากประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อ ส่งเสริมความร่วมมือทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับ ต่างประเทศตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2558 เป็นต้นมา และในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 ที่บัญญัติไว้ว่า “The working language of ASEAN shall be English” ซึ่งกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาใน

การติดต่อสื่อสาร ภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคและโลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน นั้นหมายความว่านักเรียนและนักศึกษาไทยในทุกระดับต้องพัฒนาขีดความสามารถในการใช้ภาษา พัฒนาประสิทธิภาพด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน อันเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร สืบค้นข้อมูล และช่วยให้ดำรงชีวิตอยู่ในยุคโลกาภิวัตน์และในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขตทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ดังนั้นการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติคือสิ่งสำคัญที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณภาพชีวิตที่ดี รู้เท่าทัน และพัฒนาตนเองให้เหมาะกับการเปลี่ยนแปลง สามารถดำรงชีพและประกอบอาชีพได้ ทัดเทียมประเทศอื่น (กลุ่มงานนโยบาย กรมอาเซียน, 2555)

การพัฒนาผู้เรียนไทยให้มีศักยภาพดังกล่าวนี้ต้องอาศัยการจัดการการศึกษาของหน่วยงานที่รับผิดชอบทุกระดับ ในปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายยกระดับมาตรฐาน ภาษาอังกฤษในทุกหลักสูตร (คณะกรรมการการบริหารการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) เพื่อส่งเสริม ภาษาอังกฤษและเตรียมความพร้อมเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของเยาวชนไทย โดยการ แบ่งการดำเนินการออกเป็น 2 แนวทางคือ การยกระดับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐานและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาและสายอาชีพศึกษา ในส่วนของผู้เรียนสายอาชีพนั้นการยกระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษใช้ในการเลื่อนตำแหน่ง ส่วน การเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษามีเป้าหมายให้บัณฑิตที่จบปริญญาตรีมีทักษะด้าน ภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน สามารถพูดภาษาอังกฤษแบบสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ทุกคน

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) มุ่งเน้นความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยออกประกาศเรื่องนโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา กำหนดให้ สถาบันอุดมศึกษากำหนดนโยบายและเป้าหมายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในทุกหลักสูตร และทุกระดับการศึกษา โดยให้สถาบันอุดมศึกษาจัดทำแผนเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบาย และเป้าหมาย มีตัวชี้วัด และมีการประเมินผลที่ชัดเจน ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนด จัดกิจกรรมนอกหลักสูตรที่จะเปิดโอกาส และเสริมแรงจูงใจให้นิสิตนักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง และจัด ให้นิสิตนักศึกษาทุกคนทดสอบความรู้และประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษตามแบบทดสอบ มาตรฐานระดับอุดมศึกษาที่สถาบันสร้างขึ้นหรือที่เห็นสมควร โดยสามารถเทียบเคียงผลกับ Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) หรือมาตรฐานอื่น และนำผล การทดสอบความรู้ทางภาษาอังกฤษบันทึกในใบรับรองผลการศึกษาหรือจัดทำเป็นประกาศนียบัตร เพื่อให้ทราบระดับความสามารถของนิสิตนักศึกษาแต่ละคนและเพื่อเป็นส่วนหนึ่งให้

ผู้ประกอบการพิจารณาปรับบัณฑิตใหม่เข้าทำงาน เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 (ไทยรัฐฉบับพิมพ์, 2559)

ถึงแม้ว่าทุกหน่วยงานทางการศึกษาของประเทศได้ให้ความสำคัญกับประสิทธิภาพด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาไทยมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน กลับพบว่าปัญหาด้านภาษาอังกฤษยังคงเป็นปัญหาสำคัญระดับประเทศ โดยภายหลังสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ได้ประกาศผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-NET) ซึ่งเป็นการทดสอบทางการศึกษาในระดับชาติขึ้นพื้นฐานที่สะท้อนผลการจัดการศึกษาในระดับชั้นเรียน ระดับโรงเรียน และสะท้อนถึงคุณภาพนักเรียนนั้น พบว่าผลสอบ O-NET ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 ทั้ง 5 วิชาหลักได้แก่ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ 50 โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาอังกฤษที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ 24.98 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยหากเทียบจากปีการศึกษา 2557 ที่คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 23.44 คะแนน ส่วนในปีการศึกษา 2559 คะแนนวิชาภาษาอังกฤษแม้จะดีขึ้นแต่ยังคงระดับค่าเฉลี่ยต่ำกว่าครั้งที่ 27.76 คะแนน นอกจากนี้ยังพบว่าในสรุปผลการทดสอบของทั้ง 3 ระดับชั้นคือ ประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2558 นั้น วิชาภาษาอังกฤษมีค่าสถิติพื้นฐานคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในทุกวิชาเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยวิชาอื่นทั้ง 3 ระดับชั้นในระดับประเทศอีกด้วย (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2559)

ขณะเดียวกันบริษัท Education First ซึ่งเป็นผู้นำด้านการเรียนต่อต่างประเทศและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทั่วโลกได้เสนอผลการจัดอันดับระดับทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (English Proficiency Index) ในประเทศภูมิภาคเอเชียที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก พบว่าตั้งแต่ปี 2011-2016 ประเทศไทยมีทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมากมาโดยตลอด โดยในปี 2016 ไทยได้คะแนนเฉลี่ย 47.21 อยู่ในอันดับ 56 จาก 72 ประเทศ และอยู่ในอันดับที่ 15 จาก 19 ประเทศในเอเชีย เหนือกว่าเพียงศรีลังกา มองโกเลีย กัมพูชา และลาวเท่านั้น นอกจากนี้ข้อมูลในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 เรื่องของผลการพัฒนาการศึกษาไทยที่ผ่านมาระบุว่าความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนเทียบกับนานาชาติทั่วโลกและในอาเซียนนั้น ไทยยังอยู่ในลำดับต่ำ อีกทั้งทักษะด้านภาษาของกำลังแรงงานที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการนั้นยังมีแนวโน้มลดลง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) ข้อมูลเชิงประจักษ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนไทยยังมีปัญหาด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ คุณภาพการศึกษาทั้งด้านวิชาการและคุณลักษณะของผู้เรียนยังไม่น่าพอใจ ดังนั้นในยุคที่ความก้าวหน้าของการสื่อสารและการติดต่อประสานงานมีร่วมกันมากขึ้นและในการที่ประเทศไทยก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ทำให้การใช้ภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญในการดำรงชีวิตประจำวัน หากสามารถสื่อสาร

ภาษาอังกฤษได้จะถือว่าได้เปรียบอย่างมาก เพราะปัจจุบันมีผู้ลงทุน บริษัทจากต่างประเทศเข้ามาติดต่อค้าขายกับประเทศไทยมากขึ้น องค์กรภาครัฐและเอกชนที่มีพนักงานที่มีทักษะและความสามารถด้านภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษจากข้อมูลข้างต้น สถาบันระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นระดับการศึกษาอันเป็นหนทางแห่งการพัฒนาบุคลากรในชาติให้มีความพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลง จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเร่งพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและจัดการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษให้ทันสมัยต่อสถานการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ซึ่งต้องการผู้เรียนที่มีทักษะการคิดและแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองและมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อการสื่อสารและการสืบค้นข้อมูล อันเป็นทักษะพื้นฐานที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถดำรงอยู่ในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นแรงงานคุณภาพที่มีทักษะด้านภาษาอังกฤษสอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการในอนาคต การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงต้องมุ่งพัฒนาไปในทิศทางที่จะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนที่ขาดความสนใจ ความตั้งใจ ความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องอันเป็นปัญหาสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษให้กลายเป็นผู้เรียนที่มีคุณภาพทั้งในด้านวิชาการและคุณลักษณะการเรียนรู้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจค้นคว้ากระบวนการจัดการศึกษาและการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เอื้อต่อการเรียนรู้และให้ใจผู้เรียนมาอยู่กับบทเรียนเพื่อนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น จากการศึกษาพบว่างานวิจัยของต่างประเทศปัจจุบันให้ความสนใจกับคำว่า Student Engagement แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “ความผูกพันของผู้เรียน” ซึ่งผู้วิจัยไทยส่วนใหญ่เรียกคำนี้แตกต่างกันออกไป เช่น ความมุ่งมั่นแน่วแน่ของนักเรียน (สุทธิพันธ์ บุญศักดิ์, 2557) ความยึดมั่นผูกพันของนักเรียน (ทิพอาภา กลิ่นคำหอม, 2556) หรือ ผู้เรียนสนุกกับการเรียน (วิจารณ์ พาณิช, 2555) ทั้งนี้ผู้วิจัยขอใช้คำว่า “ความผูกพันของผู้เรียน” ในการอธิบายแนวคิดและทฤษฎีของคำว่า Student Engagement ในงานวิจัยนี้ โดยหากผู้สอนสามารถพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิด “ความผูกพันของผู้เรียน” ได้แล้วนั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดความมุ่งมั่น ทุ่มเท ตั้งใจ และเต็มใจ ใฝ่การเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาอันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น การศึกษามีประสิทธิภาพสูงขึ้น (Brackett et al, 2011; Reyes et al., 2012)

ความผูกพันของผู้เรียนนั้นหมายถึง พฤติกรรม สภาวะ หรือความรู้สึกที่มีต่อการเรียนในเชิงบวก เป็นการแสดงพฤติกรรมหรือความรู้สึกที่ดีกับการมีส่วนร่วมหรือแสดงออกทางการเรียน ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้และความทุ่มเททางด้านจิตใจ เพื่อให้เกิดความรู้และทักษะทางวิชาการ (ทิพอาภา กลิ่นคำหอม, 2556) การศึกษาในภาพรวมของความผูกพันของผู้เรียน

สามารถวัดจาก 3 องค์ประกอบได้แก่ ความผูกพันของผู้เรียนด้านการเรียนรู้ ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ และความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม ความผูกพันของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองของผู้เรียน เป็นสิ่งสะท้อนถึงการเรียนรู้และเป็นตัวทำนายที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ถึงแม้ความผูกพันของผู้เรียนจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนและควรได้รับการสนับสนุน แต่จากผลการสำรวจระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักเรียนในระดับนานาชาติซึ่งดำเนินการโดย The OECD Program for International Student Assessment (PISA) ในปี 2003 ปรากฏว่านักเรียนไทยมีระดับความผูกพันของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าค่ามาตรฐาน OECD (Willms, 2003) ทั้งที่ความผูกพันของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่มีส่วนในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะรักการเรียน มุ่งมั่นแน่วแน่ในการเรียนจนถึงขั้นประสบความสำเร็จในการเรียน (Reyes et al, 2012)

การที่ผู้เรียนจะเกิดความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) ได้นั้น ต้องเกิดจากความสนใจและตั้งใจ โดยมีอิทธิพลจากการเรียนการสอนที่มีความชัดเจนด้านการสร้างหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนให้เหมาะสมด้วยการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างตื่นตัว ได้มีส่วนร่วมและมีบทบาทในการเรียน ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดและสร้างความเข้าใจบทเรียนผ่านการพูดคุยสนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมกลุ่ม การทำกิจกรรมกลุ่มมุ่งให้ผู้เรียนทบทวนความรู้เดิมและประยุกต์ใช้ความรู้เดิม ส่วนการที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่หรือไม่ขึ้นอยู่กับกระบวนการสร้างแรงจูงใจ ที่จะกระตุ้นการรับรู้ ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและอยากแก้ปัญหาให้สำเร็จเพื่อสร้างความผูกพันให้เกิดขึ้นกับงานที่มอบหมาย ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากการกระทำ จากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จนผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการกำหนดเป้าหมายในการเรียน สามารถคิดแสวงหาความรู้อยู่ตลอดเวลา และสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองจากการลงมือกระทำ

จากข้อมูลดังกล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยผสมผสานแนวคิดหลากหลายเพื่อเป็นการส่งเสริมสร้างความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยการนำแนวคิดเรื่องการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning) และทฤษฎีจำนวน 2 ทฤษฎี ได้แก่ การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) และการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) มาผสมผสานรวมเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอน โดยมีหลักการเพื่อมุ่งส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) และพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษที่ดียิ่งขึ้น โดยแต่ละแนวคิดและทฤษฎีที่ผู้วิจัยเลือกนั้นล้วนเป็นลักษณะการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนากระบวนการ

เรียนรู้ของผู้เรียนและให้ผลลัพธ์เชิงบวกในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การเรียนรู้อย่างตื่นตัว หรือการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษ (Momani, 2016) ผู้เรียนเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่าง ๆ และสร้างความหมายให้แก่สิ่งนั้นด้วยตนเอง ให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่เดิมไปปฏิบัติ แก้ปัญหา หรือประกอบอาชีพในอนาคต หลักการจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning คือการเรียนการสอนในรูปแบบและเทคนิคที่หลากหลาย เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความคิดจดจ่อในสิ่งที่กำลังลงมือทำและเรียนรู้ ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้สอน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ สิ่งของหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน (ทิสนา แคมมณี, 2550) จากผลกระทบของการเข้าสู่ยุคศตวรรษที่ 21 ที่เป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง องค์กรความรู้ใหม่เกิดขึ้นมากมายทุกนาที และการเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่สามารถทำได้ทุกที่ทุกเวลา จึงเป็นยุคที่ผู้เรียนต้องสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องและเป็นผู้แสวงหาความรู้ตลอดเวลา เนื้อหาความรู้ใหม่เกิดขึ้นมากมายเกินกว่าจะเรียนรู้อยู่ในเพียงห้องเรียนผ่านการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบเดิมที่ผู้สอนพูดบรรยายบอกเล่านั้นไม่เพียงพออีกต่อไป ผู้สอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปรับเปลี่ยนวิธีเรียนวิธีสอนให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคม จากผู้ถ่ายทอดความรู้กลายเป็นผู้ชี้แนะหรือผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) คอยชี้แนะให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สร้างความเข้าใจด้วยตนเอง และประยุกต์ใช้ความรู้ทักษะต่าง ๆ ที่เรียนให้เกิดประโยชน์อย่างเหมาะสม

การจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างตื่นตัว (Active Participation) ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ ซึ่งหมายถึงผู้เรียนได้รับโอกาสพัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ โดยเรียนอย่างมีส่วนร่วมด้านร่างกาย ได้เคลื่อนไหวร่างกายอย่างตื่นตัวเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลายและเหมาะสม เช่น การลงมือปฏิบัติงาน การทำกิจกรรมการนำเสนอ การประยุกต์ใช้ความรู้ การถ่ายทอดความรู้ ซึ่งจะช่วยในการเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ดี ผู้เรียนมีส่วนร่วมตื่นตัวทางสติปัญญาหมายถึงการตื่นตัวทางสมองหรือทางความคิด หากผู้เรียนต้องใช้ความคิด เต็มใจที่จะคิดในสิ่งที่กำลังเรียนรู้อย่อมเกิดการเรียนรู้ที่ดี ส่วนการมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวทางสังคมหมายถึงผู้เรียนเกิดความสัมพันธ์ทางสังคม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เรียนรู้ซึ่งกันและกันและทำให้เกิดได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น การมีส่วนร่วมทางอารมณ์หมายถึงสิ่งที่เรียนรู้มีผลต่อความรู้สึกผู้เรียน หากสิ่งที่เรียนทำให้สนุก ผู้เรียนย่อมต้องการและเต็มใจจะเรียนรู้อีก จึงสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวที่ครอบคลุมทั้งกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ของผู้เรียน (ทิสนา แคมมณี, 2545)

วิสัยทัศน์สำหรับการเรียนรู้ซึ่งพัฒนาโดยภาคีเพื่อการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st Century Skills: P21) นำเสนอกรอบการเรียนรู้ทักษะจำเป็นเพื่อศตวรรษที่ 21 หัวข้อสำคัญที่ภาคการศึกษาทั่วโลกกำลังให้ความสนใจคือ ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม (Learning and Innovation Skills) โดยนอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษซึ่งผู้เรียนควรเชี่ยวชาญในฐานะวิชาแกนแล้วนั้น หนึ่งในทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม 4 ด้าน หรือ 4Cs ที่ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องมีนั้นคือทักษะการร่วมมือทำงาน (Collaboration) โดยถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นต่อผู้เรียนอย่างแท้จริงก่อนก้าวสู่การศึกษาระดับสูง การทำงาน และการดำรงชีวิตอย่างอิสระในอนาคต (วราพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง, 2554) การเรียนการสอนที่จะตอบโจทย์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้แบบร่วมมืออันเป็นทักษะที่ผู้เรียนควรมีเพื่อพร้อมทำงานในสภาพแวดล้อมที่ซับซ้อนในอนาคตนั้นได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อเรียนรู้ผ่านการทำงานร่วมกันและเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของแต่ละคน สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันจนบรรลุตามเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลดีต่อผู้เรียน โดยตรงในด้านต่าง ๆ คือ ช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย เป็นผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น การเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้น เกิดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ยังช่วยให้มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดีขึ้น ทำให้ผู้เรียนเข้าใจการทำงานเป็นทีม เห็นคุณค่าความหลากหลายการประสานสัมพันธ์และการรวมกลุ่ม นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือยังช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองและเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและความสามารถในการเผชิญความเครียดต่าง ๆ (ทิตินา แชมมณี, 2550) การวางแผนออกแบบการเรียนการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือมีรูปแบบ วิธีการ ขั้นตอน และกิจกรรมเรียกตามลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น Cooperative learning, Team learning, Group learning or Peer-assisted learning เป็นต้น (Barkley, 2005)

การจัดการเรียนการสอนที่สามารถสร้างผู้เรียนให้เกิดทักษะการเรียนรู้ตรงตามเป้าหมายหรือนำพาผู้เรียนไปสู่ทิศทางที่ต้องการนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นการปรับกระบวนการสอนโดยการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ให้เกิดกับผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในกระบวนการเรียนรู้แล้วยังช่วยเสริมสร้างทัศนคติเชิงบวกให้กับผู้เรียน (Bahous, 2011) โดยทั่วไปแล้วเมื่อแบ่งลักษณะของแรงจูงใจตามการแสดงออกทางพฤติกรรมสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภทได้แก่แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) แรงจูงใจภายในคือแรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคลและเป็นแรงขับ

ที่ทำให้บุคคลแสดงออกทางพฤติกรรมโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ส่วนแรงจูงใจภายนอกคือแรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์หรือสิ่งแวดล้อมภายนอกต่าง ๆ เช่น การตั้งเป้าหมายในการเรียน การคาดหวังที่จะได้เกรดที่ดี การจัดสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและจิตวิทยาให้ดึงดูดความสนใจและสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาอังกฤษ ที่การสร้างแรงจูงใจถือเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้และส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา (Ushioda, 2013) โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นได้ (Dörnyei, 2001) แรงจูงใจจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายในการทำกิจกรรม มีพลัง อารมณ์ ความรู้สึกที่ต้องการบรรลุผลสำเร็จด้านการเรียนตามที่ได้วางไว้ การสร้างแรงจูงใจจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองให้เกิดความก้าวหน้า และเกิดความเชื่อมั่นผูกพันในการเรียนในอนาคต (Ormrod, 2003)

จากการศึกษาข้อมูลจากทฤษฎีที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าหากนำแนวคิดทฤษฎีหลัก 3 แนวคิดทฤษฎีซึ่งได้แก่ การเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) และการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) มาเชื่อมโยงผสมผสานกันและนำมาใช้เป็นหลักการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) และความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแล้วจะได้แนวคิดและวิธีการที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นประโยชน์อันจะช่วยทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี เกิดทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ กลายเป็นผู้เรียนเชิงบวกที่มีแรงจูงใจที่จะเป็นผู้เรียนที่ตื่นตัว มีความมุ่งมั่นตั้งใจเรียนและกระตือรือร้นในการเรียนรู้ สามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นและพัฒนาตนเองได้ อีกทั้งยังเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เสริมสร้างความสามารถทางด้าน การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

1.2 ประเด็นปัญหาการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีองค์ประกอบอะไรบ้าง
2. ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดย

2.1 เปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2.2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2.3 เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.4 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ความสามารถด้านภาษาอังกฤษทั้ง 2 ทักษะ ได้แก่ การอ่านและการเขียนของนักศึกษาหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ความสามารถด้านภาษาอังกฤษทั้ง 2 ทักษะ ได้แก่ การอ่านและการเขียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 60

4. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนอยู่ในระดับมาก

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา LA102 ภาษาอังกฤษ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1,086 คน โดยวิชานี้สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มเรียนได้ทั้งสิ้น 28 กลุ่มเรียน แต่ละกลุ่มเรียนมีจำนวนนักศึกษาระหว่าง 40-45 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา LA102 ภาษาอังกฤษ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 กลุ่ม โดยมีจำนวนนักศึกษา 43 คน ได้กลุ่มตัวอย่างมาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยมีหน่วยสุ่มเป็นกลุ่ม กระบวนการจัดกลุ่มดำเนินการโดยส่วนกลางของคณะ ผู้วิจัยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดหรือคัดเลือกกลุ่มเรียน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการทดลองเพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษา

2.2.2 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

2.2.3 ความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

3. เนื้อหาในการเรียนการสอน

เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน ได้แก่ เนื้อหาในรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 (LA102) ซึ่งเน้นการพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเบื้องต้น การสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ในที่ทำงาน คำศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ ทางธุรกิจ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญและการเขียนเอกสารเพื่อธุรกิจ

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยโดยการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนจะเริ่มดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 (มกราคม – เมษายน 2561) ใช้เวลาทดลองทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ รวม 30 ชั่วโมง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะเกิดประโยชน์และคุณค่า ดังนี้

1. ได้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา
2. ได้แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่สามารถส่งเสริมระดับความผูกพันของผู้เรียนและเพิ่มความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น
3. เป็นแนวทางให้กับผู้สอน บุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือสถาบันการศึกษาระดับต่าง ๆ ที่จะนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาภาษาต่างประเทศอื่น ๆ หรือรายวิชาอื่นเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.7 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยขอกำหนดนิยามของคำศัพท์สำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนและถูกต้องตรงกัน ดังนี้

รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะหรือสภาพการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดลำดับขั้นตอนอย่างเป็นระบบสอดคล้องกับทฤษฎีหรือหลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือและนำไปสู่จุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบนั้น แบบแผนของกระบวนการสอนต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบตามระเบียบวิธีที่เหมาะสม จนมั่นใจได้ว่าสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดผลการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายได้จริง จึงมีการเผยแพร่ให้นำไปใช้เป็นแบบแผนในการสอนเรื่องต่าง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายตามที่รูปแบบนั้นกำหนด องค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ การจัดการเรียนการสอน และการวัดประเมินผล

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี จากการผสมผสานแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning), การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative

Learning) และการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) จนกลายเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีหลักการสำคัญคือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มุ่งส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) กับการเรียนภาษาอังกฤษ และความผูกพันของผู้เรียนนั้นส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น ลักษณะการจัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้นักศึกษาได้เรียนรู้แบบตื่นตัว เกิดการเรียนรู้ร่วมกันผ่านการฝึกทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และมีผู้สอนหรือเพื่อนช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จนทำให้นักศึกษาเกิดความผูกพันของผู้เรียนซึ่งมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองของผู้เรียน องค์ประกอบรูปแบบการเรียนการสอนได้จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจากการสำรวจสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีการจัดลำดับขั้นของการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการและเป็นระบบ รูปแบบการสอนประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ขั้นสร้างความสนใจ (Encouraging) (2) ขั้นเรียนรู้ร่วมกัน (Working collaboratively) (3) ขั้นแบ่งปันความรู้อย่างสร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively) (4) ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ (Applying knowledge) (5) ขั้นสรุปและสะท้อนคิด (Concluding and Reflecting)

ความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) หมายถึง พฤติกรรม สภาวะ หรือความรู้สึกที่มีต่อการเรียนในเชิงบวก เป็นการแสดงพฤติกรรมหรือความรู้สึกที่ดีกับการมีส่วนร่วมหรือแสดงออกทางการเรียน ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้และความทุ่มเททางด้านจิตใจและการกระทำเพื่อให้เกิดความรู้และทักษะทางวิชาการ ความผูกพันของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองของผู้เรียน เป็นสิ่งสะท้อนถึงการเรียนรู้ และเป็นตัวทำนายที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ความผูกพันของผู้เรียนแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) และ ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)

- ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) หมายถึงความมุ่งมั่นตั้งใจของผู้เรียนในการเรียนรู้ เสาะแสวงหาความรู้ที่ต้องการ และมีความกระตือรือร้นกับความท้าทายทางวิชาการ การมีส่วนร่วมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา การสร้างแรงจูงใจและการควบคุมตนเอง

- ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) หมายถึงความรู้สึกทางอารมณ์ มีความชอบ ความสนใจ มีความสุขในการเรียน มีความรู้สึกสนุกหรือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสิ่งที่เรียน มีความรู้สึกเป็นเจ้าของในห้องเรียนและภูมิใจในความมีส่วนร่วมในการเรียน

- ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) หมายถึง การแสดงออกของผู้เรียนในการมีส่วนร่วมด้านการเรียน พฤติกรรมโดยทั่วไปจะสอดคล้องกับพฤติกรรมบรรทัดฐาน เช่น การเข้าเรียน การเอาใจใส่งานที่ได้รับมอบหมาย การเข้าร่วมประชุม และการมีส่วนร่วมกับการเรียนโดยไม่แสดงให้เห็นในพฤติกรรมก่อนหรือหลัง

การประเมินและตรวจสอบระดับความผูกพันของผู้เรียนสามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขในการเรียนการสอนให้ดีขึ้นได้ โดยสามารถวัดด้วยแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน ซึ่งเป็นแบบสอบถามเพื่อให้นักศึกษาประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีลักษณะข้อความเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ โดยเรียงลำดับจากมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ส่วนสุดท้ายเป็นคำถามปลายเปิดสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนของผู้ตอบแบบวัด

ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (English reading and writing abilities) หมายถึง การแสดงออกถึง ความรู้ ความชำนาญ การปฏิบัติ หรือความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านและการสร้างความเข้าใจในเรื่องคำศัพท์ โครงสร้างประโยค การตีความ การแปลความ ความรู้ความเข้าใจในรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน และด้านทักษะการเขียน หมายถึงความสามารถในการเขียนรูปประโยคภาษาอังกฤษที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญในการเขียนได้แก่นิเวศ การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้โครงสร้างทางภาษาอันเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนการสอน การเรียนรู้และการฝึกฝน การบรรลุผลสำเร็จด้านความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสะท้อนได้จากคะแนนการทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยคะแนนที่ได้เกิดจากการวัดความสามารถภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการเขียนผ่านการทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้ง 2 ทักษะได้แก่ การอ่าน แบบปรนัย และการเขียนแบบอัตนัย ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อประเด็นต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสามารถวัดได้โดยแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

เกณฑ์ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่กำหนด หมายถึง ค่าเฉลี่ยระดับคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่วัดหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยเกณฑ์ขั้นต่ำกำหนดไว้ที่ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน และความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอสาระสำคัญในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน
  - 2.1.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน
  - 2.1.2 องค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน
  - 2.1.3 การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน
  - 2.1.4 การจัดกลุ่มของรูปแบบการเรียนการสอน
  - 2.1.5 การเลือกรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning)
  - 2.2.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบตื่นตัว
  - 2.2.2 ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบตื่นตัว
  - 2.2.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบตื่นตัว
  - 2.2.4 การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว
  - 2.2.5 ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว
- 2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning)
  - 2.3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.3.2 ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.3.3 ขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.3.4 ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.3.5 รูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือ
- 2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจ (Motivation)
  - 2.4.1 ความหมายและความสำคัญของการสร้างแรงจูงใจ
  - 2.4.2 แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจ

- 2.4.3 การสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน
- 2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement)
  - 2.5.1 ที่มาและความหมายของความผูกพันของผู้เรียน
  - 2.5.2 โครงสร้างและองค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียน
  - 2.5.3 ความผูกพันของผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 2.5.4 การประเมินความผูกพันของผู้เรียน
  - 2.5.5 แนวทางการพัฒนาความผูกพันของผู้เรียน
- 2.6 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
  - 2.6.1 ทักษะการอ่าน
  - 2.6.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการอ่าน
  - 2.6.3 ทักษะการเขียน
  - 2.6.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการเขียน
  - 2.6.5 กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน

2.1.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน

พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ร่วมสมัย (2558) ให้คำนิยามของคำว่ารูปแบบการสอนว่า หมายถึง แบบแผนของกระบวนการสอนที่ได้รับการจัดลำดับขั้นตอนอย่างเป็นระบบสอดคล้องกับ ทฤษฎีหรือหลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือ และนำไปสู่จุดมุ่งหมายของรูปแบบนั้น กระบวนการสอน ดังกล่าวต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบตามระเบียบวิธีที่เหมาะสม จนกระทั่งมั่นใจได้ว่าสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดผลการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายได้จริง จึงมีการเผยแพร่ให้นำไปใช้เป็นแบบแผนในการสอนเรื่องต่าง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายตามที่รูปแบบนั้นกำหนด

ทิสนา แคมมณี (2550) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน คือ สภาพลักษณะของการเรียนการสอนที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระบบ ตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ โดยประกอบด้วยกระบวนการหรือขั้นตอนสำคัญในการเรียนการสอน รวมทั้งวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่สามารถช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามทฤษฎี หลักการหรือแนวคิดที่ยึดถือ รูปแบบจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ

หรือยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นแบบแผนในการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบนั้น ๆ

สังค์ อูทรานันท์ (2529) ได้กล่าวถึงความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนว่า เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ครูผู้สอนดำเนินการสอนได้สะดวก รวดเร็ว ลดปัญหาที่จะเกิดขึ้นในการสอน และประการที่สำคัญคือช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อีกทั้งเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและเจตคติไปในแนวทางที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพ

Good (1973) ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนว่าเป็นวิธีการหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งใจให้เกิดการเรียนรู้และมีทิศทางในการใช้ เพื่อให้บุคคลมีพฤติกรรมตามรูปแบบที่ต้องการ เป็นกรอบแนวคิดเชิงโครงสร้างที่ชี้แนะแนวทางเพื่อพัฒนากิจกรรมและสภาพแวดล้อมทางการศึกษา โดยเฉพาะที่สร้างมาจากสมมติฐานทางทฤษฎีบ้าง มาจากการสังเกตธรรมชาติของผู้เรียน อาทิ การเรียนรู้ แรงจูงใจ สติปัญญา ลักษณะที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกและจากธรรมชาติหรือประสิทธิผลที่ได้

Joyce, Weil and Calhoun (2011) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง แบบแผนที่สามารถใช้เพื่อการสอนในห้องเรียน หรือการสอนเป็นกลุ่มย่อย รูปแบบการเรียนการสอนแต่ละรูปแบบจะให้แนวทางในการออกแบบการเรียนการสอนที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน โดยมีเป้าหมายสำคัญคือการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถทั้งทางด้านความรู้และทักษะผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบต่าง ๆ

Kilbane and Milman (2014) อธิบายความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนว่าเป็นวิธีการที่ได้รับการออกแบบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และเพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังอันสัมพันธ์กับมาตรฐานการเรียนรู้ในสาขาวิชาโดยใช้ชุดกิจกรรมที่ผ่านการจัดระบบมาเป็นอย่างดี บทเรียนจากรูปแบบการเรียนการสอนส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอนทั้งเป้าหมายในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย

จากคำนิยามของรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง แบบแผนของการสอนที่กำหนดหรือสร้างขึ้น โดยมีลักษณะ โครงสร้างที่อธิบายถึงลำดับขั้นตอนอย่างเป็นระบบที่มีปรัชญา หลักการ ทฤษฎีที่รูปแบบนั้นยึดถือเป็นพื้นฐาน โดยกระบวนการเรียนรู้มีจุดมุ่งหมายเฉพาะที่ชัดเจน แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบสำคัญต่าง ๆ ในการสอน และได้รับการทดสอบตามระเบียบวิธีอันเหมาะสมเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายที่กำหนดได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.2 องค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน

ทิสนา แคมมณี (2550) กล่าวว่าองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

1. มีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐาน หรือหลักการของรูปแบบการเรียนการสอน
2. มีการบรรยาย หรืออธิบายสภาพ หรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ
3. มีการจัดระบบ กล่าวคือ มีการจัดองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้น ๆ
4. มีการอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ อันจะช่วยให้กระบวนการสอนนั้น ๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

Kibler (1974) เสนอว่ารูปแบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบคือ

1. จุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน เป็นผลผลิตทางการเรียนการสอนที่มุ่งหวังให้เกิดในผู้เรียน ซึ่งมีความครอบคลุมพฤติกรรมทางด้านพุทธรพัสัย (Cognitive Domain) ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และ ด้านจิตพิสัย (Affective Domain)
2. การวัดพฤติกรรมพื้นฐาน เป็นการตรวจสอบความพร้อม ความรู้พื้นฐาน และทักษะเบื้องต้นของผู้เรียนก่อนการเรียนการสอนจริง
3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียน เริ่มต้นที่พฤติกรรมของผู้เรียนพื้นฐาน และต่อเนื่องจนถึงพฤติกรรมปลายทาง
4. การวัดและประเมินผลรวม เป็นการประเมินผลเพื่อตรวจสอบว่าการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์เพียงใด มีวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมเพียงใด

สัจด์ อุทรานันท์ (2529) ได้กล่าวว่ารูปแบบการเรียนการสอนควรมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. มีแนวคิดหรือหลักการพื้นฐาน รูปแบบการเรียนการสอนที่ดีควรมีแนวคิดหรือหลักการพื้นฐานเป็นส่วนใหญ่ โดยแนวคิดและหลักการพื้นฐานเหล่านี้จะใช้เป็นหลักหรือแนวทางในการเลือกกำหนดและจัดระเบียบความสัมพันธ์ขององค์ประกอบให้สอดคล้องต่อเนื่องกัน
2. มีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันตลอดรูปแบบการเรียนการสอน โดยเป็นหน้าที่ของผู้ออกแบบการเรียนการสอนที่จะต้องมีความรู้ ประสบการณ์ ความละเอียดรอบคอบและคิดวิเคราะห์ ที่ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทั่วไปและองค์ประกอบเฉพาะสาขาให้มีความสัมพันธ์และส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างสอดคล้องต่อเนื่องกันเป็นลำดับกับแนวคิดหรือหลัก

พื้นฐาน นอกจากนี้ ในรูปแบบของการเรียนการสอนหนึ่งนั้น แต่ละองค์ประกอบควรมีความสัมพันธ์เท่ากันและร่วมกันส่งผลต่อผู้เรียน จึงจะสามารถกล่าวได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนนั้นเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

3. มีการพัฒนาหรือออกแบบอย่างเป็นระบบ เริ่มตั้งแต่ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลและองค์ประกอบ กำหนดองค์ประกอบที่สำคัญ จัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบให้สอดคล้อง นำแผนการจัดองค์ประกอบไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ และรับรองผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนว่าสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ต้องการ

4. มีผลต่อการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนทั้งเฉพาะเจาะจงและทั่วไป รูปแบบการเรียนการสอนแต่ละรูปแบบจะส่งผลต่อผู้เรียนต่างกันออกไปตามแนวคิดและหลักการของรูปแบบ ดังนั้นก่อนที่จะนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ ควรพิจารณาความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการ มิฉะนั้นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นอาจจะไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้

5. มีแนวทางการนำไปใช้ รูปแบบการเรียนการสอนจะต้องมีการกำหนดแนวทางการนำไปใช้อย่างชัดเจน เพื่อสะดวกกับครูผู้สอนในการนำไปปฏิบัติ เช่น การเตรียมตัวของครูผู้สอน บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียน การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน โดยจะช่วยให้มองเห็นภาพและสามารถปฏิบัติได้ง่าย ส่งผลให้การสอนตามรูปแบบมีประสิทธิภาพบรรลุผลตามที่ต้องการมากขึ้น

Joyce, Weil and Calhoun (2011) อธิบายถึงส่วนต่าง ๆ ของรูปแบบการเรียนการสอนว่า ประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. เป้าหมายของรูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งจะอธิบายถึงสิ่งที่มุ่งพัฒนาหรือคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน
2. หลักการหรือแนวคิดที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการเรียนการสอน
3. รายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนหรือวิธีการดำเนินการสอน
4. การประเมินผลที่ชี้ให้เห็นถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอน

Kemp (1994) ได้เสนอองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนไว้ 10 ประการดังนี้

1. พิจารณาความจำเป็นในการเรียนรู้ กำหนดเป้าหมาย อุปสรรคและลำดับความสำคัญ
2. กำหนดหัวข้อเรื่องและความความมุ่งหมายทั่วไป
3. อธิบายลักษณะที่สำคัญของผู้เรียน
4. วิเคราะห์จัดเรียงลำดับเนื้อหาวิชาเพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย
5. ระบุจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน
6. เลือกวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมาย

7. เลือกทรัพยากรที่สนับสนุนการเรียนการสอน
8. จัดหาบริการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการจัดกิจกรรมหรือการผลิตสื่ออุปกรณ์การสอน
9. เตรียมการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้
10. พัฒนารูปแบบการวัดผลก่อนเรียน

จากการศึกษาหลักการเรื่ององค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนของนักการศึกษาหลายท่าน สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนการสอนมีดังนี้

1. หลักการหรือแนวคิด คือแนวคิดทฤษฎี และพื้นฐานความเชื่อในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบที่สร้างขึ้น
2. วัตถุประสงค์ คือ เป้าหมายหรือความคาดหวังที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงตามรูปแบบที่สร้างขึ้น ในการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุผลตามที่มุ่งหวัง
3. การจัดการเรียนการสอน เป็นการอธิบายถึงการดำเนินการเรียนการสอนอย่างเป็นขั้นตอน มีรายละเอียดของกิจกรรม บทบาทหน้าที่ของผู้เรียนและผู้สอน
4. การติดตามและประเมินผล เป็นแนวทางของการกำกับติดตาม และวัดประเมินผลส่วนที่เกี่ยวข้องในด้านต่าง ๆ ที่จะบ่งบอกถึงประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่สร้างขึ้น

2.1.3 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน

Dick & Carey (1996) กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนไว้ว่า ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยการวิเคราะห์ปัญหา หรือประเมินความต้องการเพื่อให้ได้รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ขั้นการพัฒนา เป็นขั้นตอนพัฒนาเนื้อหาความรู้ กระบวนการเรียนการสอนแบบทดสอบ สื่อและวัสดุการสอน เช่นการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน ทำเป็นแผนจัดการเรียนรู้ (Lesson Plan) ที่จะดำเนินการอย่างไรบ้าง
3. ขั้นนำไปทดลองใช้ ขั้นการนำไปทดลองใช้ต้องคำนึงถึงการสอนและการบริหาร การสอน ข้อควรตระหนักในขั้นตอนนี้คือการเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง มีความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน ครูผู้สอนทำหน้าที่เหมือนผู้จัดการการเรียนและจัดสภาพแวดล้อมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีแรงจูงใจที่อยากเรียนรู้ ผู้สอนต้องเป็นที่ปรึกษาให้นักเรียนและพัฒนาวิธีจัดการเรียนรู้ให้ทันสมัยเสมอ
4. ขั้นประเมินผล เป็นการวัดว่าวงจรการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนั้นสมบูรณ์ ข้อมูลย้อนกลับจึงเป็นส่วนสำคัญที่ได้จากการประเมินผล เพื่อนำไปปรับปรุงในส่วนของแต่ละ

ขั้นตอนให้ดีขึ้นและตรงตามวัตถุประสงค์ หากการประเมินผลพบว่าจุดใดควรปรับปรุงเปลี่ยนแปลงต้องรีบดำเนินการแก้ไข

Tyler (1970) ได้เสนอหลักการขั้นพื้นฐานสำหรับพิจารณาเรื่องการพัฒนาแบบการเรียนการสอนไว้ 4 ประการคือ

1. มีความมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้างที่มหาวิทยาลัยแสวงหา
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่มหาวิทยาลัยควรจัดขึ้นเพื่อให้บรรลุความมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. จะจัดประสบการณ์การศึกษาอย่างไรจึงจะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ
4. จะทราบได้อย่างไรว่าได้บรรลุความมุ่งหมายที่กำหนดไว้แล้ว

ทิสนา เขมมณี (2550) สรุปขั้นตอนการพัฒนาแบบการเรียนการสอนได้เป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดและองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสอนสิ่งที่ต้องการ เป็นการศึกษาวิเคราะห์ประเด็นสำคัญสำหรับนำมาใช้ในการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนที่จะพัฒนา
2. กำหนดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน เช่น จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการสอน ขั้นตอนและกิจกรรมการสอน การวัดและการประเมินผล เป็นต้น เป็นการกำหนดความสัมพันธ์แต่ละองค์ประกอบให้สอดคล้องกันตามแนวคิดและหลักการพื้นฐานที่ใช้
3. ตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอน เป็นการหาข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อยืนยันว่าแผนการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างมีระบบนี้มีคุณภาพและประสิทธิภาพจริง กล่าวคือสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้และเกิดผลต่อผู้เรียนตามที่ต้องการหรือที่ได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้
4. การปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน เป็นการปรับปรุงแก้รูปแบบการเรียนการสอนที่ได้พัฒนาให้ดียิ่งขึ้นหรือมีข้อบกพร่องน้อยลง โดยการนำสิ่งที่ได้จากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไข

Joyce, Weil and Calhoun (2011) อธิบายหลักการสำคัญในการพัฒนาแบบการเรียนการสอนไว้ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนต้องมีทฤษฎีรองรับ
  2. ก่อนนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาแล้วไปใช้ ต้องมีการวิจัยเพื่อทดสอบ ทฤษฎีและตรวจสอบเชิงคุณภาพในการใช้งานในสถานการณ์จริงและนำข้อมูลมาทำการปรับปรุง แก้ไขรูปแบบการเรียนการสอน
  3. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนสามารถออกแบบให้ใช้ได้โดยทั่วไปหรือเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้
  4. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนต้องมีจุดมุ่งหมายหลักโดยถือเป็นตัวตั้งในการ พิจารณารูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ กล่าวคือ หากใช้ตรงกับจุดมุ่งหมายหลักก็จะทำให้ เกิดผลสูงสุด แต่ก็สามารถนำรูปแบบนั้นไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมได้
- จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่าการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนนั้นมี กระบวนการที่สำคัญ 4 กระบวนการใหญ่ ๆ ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาหลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่ เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามองค์ประกอบที่กำหนด ขั้นตอนที่ 3 นำ รูปแบบการเรียนการสอนไปใช้เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบ และขั้นตอนที่ 4 ปรับปรุง รูปแบบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.1.4 การจัดกลุ่มของรูปแบบการเรียนการสอน

Joyce, Weil and Calhoun (2011) ได้จัดประเภทของรูปแบบการสอนตามจุดเน้นหรือ ผลที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน โดยแบ่งรูปแบบการเรียนการสอนออกเป็น 4 แบบ ได้แก่

1. รูปแบบการเรียนการสอนด้วยการประมวลผลข้อมูล (The Information- Processing Family) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการจัดการกระบวนการสารสนเทศหรือกระบวนการคิด โดยมุ่งส่งเสริมความสามารถในการรวบรวมและจัดระเบียบข้อมูล สนับสนุนให้ผู้เรียนพัฒนา แนวคิด สร้างความคิดรวบยอด เข้าใจปัญหา และหาแนวทางแก้ปัญหาเพื่อประโยชน์ต่อบุคคลและ สังคมด้วยการหาข้อมูล จัดการข้อมูลโดยอาศัยข่าวสารข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น จากการบรรยาย ของผู้สอน จากการอ่านเอกสาร ตำรา เพื่อให้ผู้เรียนรับรู้แล้วนำข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ มา ประมวลผลเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ตลอดจนใช้ภาษาในการสื่อสาร รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ การสอนการคิดเชิงอนุมาน (Inductive Thinking) รูปแบบการเรียนการสอนการสร้างมโนทัศน์ (Concept Attainment) รูปแบบการอุปนัยจากภาพสู่คำ (The Picture-Word Inductive Model) การสืบสอบทางวิทยาศาสตร์และการฝึกกระบวนการสืบสอบ (Scientific Inquiry and Inquiry Training) การสอนความจำ (Memorization) ความคิดเชิงสร้างสรรค์ (Synectics) และการนำเสนอ มโนทัศน์กว้างล่วงหน้า (Advance Organizers)

2. รูปแบบการเรียนการสอนด้วยกระบวนการทางสังคม (The Social Family) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ต้องอาศัยกระบวนการกลุ่มหรือต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เน้นการเรียนรู้จากการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดพลังร่วม (Synergy) ใช้การประนีประนอมในการแก้ปัญหา สร้างห้องเรียนให้เป็นสังคมการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดการร่วมมือรวมพลังตามหลักการประชาธิปไตยมากกว่าการเรียนรู้ตามลำพัง รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ การเรียนรู้แบบหุ้นส่วน (Partners in Learning) การเรียนรู้แบบค้นคว้าทำงานเป็นกลุ่ม (Group Investigation) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) และการเรียนรู้โดยการซักค้าน (Jurisprudential Inquiry)

3. รูปแบบการเรียนการสอนตามลักษณะเฉพาะของบุคคล (The Personal Family) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาที่ตัวบุคคล โดยคำนึงถึงลักษณะหรือบุคลิกภาพที่เป็นลักษณะเฉพาะของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นในด้านความสามารถหรือความรู้สึก มุ่งสอนให้ผู้เรียนรู้จักการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เสริมสร้างความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และรับผิดชอบ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น มุ่งเสริมสร้างให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของตนจากการสร้างบุคลิกภาพภายในและการเห็นโลกจากมุมมองของตนเอง ให้ผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ พัฒนาตนเองจนเข้มแข็งขึ้น มีความเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ การสอนแบบทางอ้อม (Nondirective Teaching) การสอนเพื่อเพิ่มมโนทัศน์ในตนเอง (Enhancing Self Concepts through Achievement)

4. รูปแบบการเรียนการสอนตามระบบพฤติกรรมนิยม (The Behavioral System Family) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบการวางเงื่อนไข เพื่อให้ผู้เรียนได้ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นเงื่อนไขในการเรียนรู้ นั้น ๆ การสอนในกลุ่มนี้เป็นรูปแบบที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคม (Social Learning Theory) เน้นการปรับพฤติกรรม การตอบสนองหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน และฝึกฝนจนผู้เรียนนั้นสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จ รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ การสอนทางตรง (Direct Instruction) การเรียนรู้จากแบบจำลองของจริง (Simulation) การเรียนแบบรอบรู้ (Mastery Learning) การเรียนรู้สังคม (Social Learning) และการฝึกฝนตนเอง (Training and self-training)

ทิสนา แคมมณี (2550) ได้แบ่งกลุ่มของรูปแบบการเรียนการสอนออกเป็น 5 กลุ่มดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูลหรือข้อเท็จจริง โดยเฉพาะมโนทัศน์หรือความคิดรวบยอด

ตัวอย่างของรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ (Concept Attainment Model) รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของกานเย (Gagne Instructional Model) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการนำเสนอโมโนทัศน์กว้างล่วงหน้า (Advance Organizer Model) รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ (Memory Model) และรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ผังกราฟิก (Graphic Organizer Instructional Model)

กลุ่มที่ 2 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ การจัดการเรียนการสอนเพียงเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจนั้นไม่เพียงพอ จำเป็นต้องอาศัยหลักการและวิธีการอื่นเพื่อปลูกฝังให้เกิดการพัฒนา ตัวอย่างของรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาจิตพิสัยของบลูม (Instructional Model based on Affective Domain by Krathwohl, Bloom and Masia) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการชกค้ำ (Jurisprudential Model) และรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role Playing Model)

กลุ่มที่ 3 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งต้องใช้หลักการ วิธีการที่แตกต่างจากการพัฒนาจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนารทางด้านนี้ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Instructional Model based on Simpson's Processes for Psychomotor Skill Development) รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดฟ (Dave's Instructional Model for Psychomotor Domain) และรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามองค์ประกอบของทักษะ (Instructional Model for Psychomotor Domain based on Skill Components)

กลุ่มที่ 4 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skills) ทักษะกระบวนการเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับวิธีดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นกระบวนการทางสติปัญญา เช่น กระบวนการสืบสอบแสวงหาความรู้ หรือกระบวนการคิดต่าง ๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ การอุปนัย การนิรนัย การใช้เหตุผล การสืบสอบ การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นกระบวนการทางสังคม เช่น กระบวนการทำงานร่วมกัน ทักษะกระบวนการจึงมีความสำคัญมากเพราะถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการดำรงชีวิต รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนในด้านกระบวนการ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการสืบสอบและแสวงหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation Instructional Model) รูปแบบการเรียน

การสอนกระบวนการคิดอุปนัย (Inductive Thinking Instructional Model) รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Synectics Instructional Model) และรูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการแก้ปัญหาอนาคตตามแนวคิดของทอร์เรนซ์ (Torrance's Future Problem Solving Instructional Model)

กลุ่มที่ 5 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการเป็นรูปแบบที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ รูปแบบการเรียนการสอนลักษณะนี้กำลังได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะมีความสอดคล้องกับหลักทฤษฎีทางการศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาในลักษณะรอบด้าน หรือการพัฒนาแบบองค์รวม ตัวอย่างของรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนทางตรง (Direct Instructional Model) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง (Storyline Model) รูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4 MAT รูปแบบการสอนแบบซิปปา (CIPPA Model) และรูปแบบการเรียนการสอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Instructional Models of Cooperative Learning)

กล่าวโดยสรุป การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอนเป็นไปเพื่อความสะดวกในการเรียนการสอนและตรงตามวัตถุประสงค์เมื่อนำรูปแบบการเรียนการสอนนั้น ๆ ไปใช้ รูปแบบการเรียนการสอนที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นแบบแผนการดำเนินการสอนที่ได้รับการจัดอย่างเป็นระบบสัมพันธ์และสอดคล้องกับทฤษฎีหลักการเรียนรู้ที่รูปแบบนั้นยึดถือ อีกทั้งได้รับการพิสูจน์ทดสอบว่ามีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของรูปแบบการเรียนการสอนนั้น ๆ ผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องจึงควรพิจารณาเลือกรูปแบบการเรียนการสอนที่จะนำไปใช้สอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน

2.1.5 การเลือกรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้

รูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกัน การนำไปใช้จึงควรพิจารณาจากสถานการณ์เฉพาะว่าจะสอนเรื่องอะไร ผู้เรียนอยู่ในวัยใด ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนเหมาะสมกับรูปแบบการสอนใด ดังนั้นในการจะเลือกรูปแบบการเรียนการสอนใดไปใช้ ผู้สอนควรคำนึงถึงปัจจัยหลาย ๆ ประการ

เรชา อธิวงษ์ (2543) ได้นำเสนอเกณฑ์ในการเลือกรูปแบบการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ความเหมาะสมกับสถานการณ์ (appropriate to the situation) กล่าวคือเหมาะสมกับสภาพโรงเรียน ห้องเรียน ปรัชญาของโรงเรียน ความคาดหวังของผู้ปกครองและลักษณะพิเศษของครูผู้สอน

2. ความครอบคลุม (comprehensiveness) รูปแบบที่เลือกใช้ควรครอบคลุมเนื้อหาวิชา วิธีสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพแวดล้อมทางการเรียน ถ้าไม่ครอบคลุมยังขาดในด้านใด จะสามารถเสริมหรือปรับปรุงได้หรือไม่

3. ความยืดหยุ่นหรือการนำไปปรับใช้ (flexibility or adaptability) รูปแบบที่เลือกนี้สามารถนำไปปรับใช้กับวิชาอื่น ๆ ได้เพียงไร สามารถปรับใช้ในระบบโครงสร้างการบริหารและหลักสูตรที่มีอยู่ได้หรือไม่ สามารถปรับใช้ร่วมกับรูปแบบอื่นได้หรือไม่ สามารถปรับใช้กับเด็ก ระดับวัยต่าง ๆ ได้หรือไม่ สามารถปรับเพื่อสนองความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนได้หรือไม่

4. การปฏิบัติ (practicality) รูปแบบที่เลือกนี้มีวัสดุอุปกรณ์ที่พอจะนำมาใช้หรือผลิตขึ้นได้ ค่าใช้จ่ายไม่สูงเกินไป การอบรมเพื่อใช้รูปแบบพอจะทำได้ และการนำรูปแบบไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่พอจะทำได้

5. ความเที่ยงตรง (validity) กล่าวคือรูปแบบการสอนใช้วิธีการพัฒนาเหมาะสมเพียงใด มีผลการวิจัยที่สนับสนุนประสิทธิผลของวิธีสอนรูปแบบนั้นหรือไม่และได้นำไปใช้ในการสอนเด็กแล้วเป็นอย่างไร เป็นต้น

Saylor, Alexander and Lewis (1981) ได้นำเสนอสิ่งที่ควรพิจารณาในการเลือกรูปแบบการเรียนการสอนไว้ 5 ประการดังนี้

1. พิจารณาจุดหมายหลักและวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน ว่าสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการสอนหรือไม่ วัตถุประสงค์ของกิจกรรม รายวิชา หรือเนื้อหา ซึ่งจะทำให้บรรลุจุดหมายหลักของการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษาคืออะไร การเลือกใช้รูปแบบวิธีการสอนจึงต้องคำนึงถึงจุดหมายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป็นอันดับแรก

2. พิจารณาโอกาสในการบรรลุจุดหมายหลัก เมื่อนำไปใช้ในสภาพที่ต้องจัดการเรียนการสอนจริงแล้วมีโอกาสรบลูจุดจุดหมายหลักของรูปแบบการสอนนั้นได้ ควรพยายามจัดหรือเลือกกิจกรรมที่จะช่วยให้มีโอกาสรบลูวัตถุประสงค์ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพราะมีรูปแบบการสอนที่นำไปสู่จุดหมายหลายอย่าง

3. พิจารณาทฤษฎีและองค์ประกอบของการสอนว่าเหมาะสมกับสภาพแรงจูงใจของผู้เรียน ผลสำเร็จของการใช้รูปแบบการสอนขึ้นอยู่กับระดับการมีส่วนร่วมของผู้เรียน จึงควรคำนึงถึงการจูงใจผู้เรียนให้สนใจและสนุกกับการเรียน

4. พิจารณาทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิดของรูปแบบการสอนว่าเหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนต้องศึกษาทฤษฎีและหลักการเรียนรู้ รวมถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอน เช่น การจูงใจ การเสริมแรง การพัฒนาเจตคติและค่านิยม และหลักความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์

5. พิจารณาสภาพทั้งหมดของรูปแบบการสอนว่าสามารถจัดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งทรัพยากรที่กำหนดในรูปแบบการสอนได้อย่างเพียงพอ ควรคำนึงถึงว่าจะสามารถใช้รูปแบบการสอนที่เลือกได้ดีเพียงใดในสภาพการณ์ของสถานศึกษาที่ทำการสอนอยู่ โดยเกี่ยวข้องไปถึงการบริหาร โรงเรียน ชุมชน และอาคารสถานที่ ผู้สอนควรเป็นผู้ปรับเปลี่ยนสิ่งที่มีอยู่ให้เอื้ออำนวยต่อการสอน รวมถึงออกแบบการสอนให้ใช้ได้ผลดีในแหล่งวิทยาการที่เป็นอยู่

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบตื่นตัว

2.2.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบตื่นตัว

Bonwell & Eison (1991) ให้ความหมายการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active learning) คือ กระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องได้มีโอกาสลงมือกระทำมากกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว ต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการเรียนรู้โดยการอ่าน การเขียน การโต้ตอบ และการวิเคราะห์ปัญหา อีกทั้งให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการการคิดขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

Meyers and Jones (1993) กล่าวว่า Active Learning คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำ และได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภายใต้สมมติฐานพื้นฐาน 2 ประการคือ 1) การเรียนรู้เป็นความพยายามโดยธรรมชาติของมนุษย์และ 2) แต่ละบุคคลมีแนวทางในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน โดยผู้เรียนจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้ (Receiver) ไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ (Co-creators)

Lorenzen (2001) อธิบายว่าการเรียนรู้แบบตื่นตัว คือ การเรียนรู้โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำ คิดแก้ปัญหา และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ โดยผู้เรียนมีส่วนรับผิดชอบและมีส่วนร่วมต่อการเรียนรู้ของตนเองอย่างตื่นตัว ผู้เรียนตัดสินใจทั้งวิธีการและความต้องการที่จะเรียนรู้ รู้ว่าตนเองมีความสามารถและจะใช้ความสามารถนั้นอย่างไร เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการจัดการและสร้างแรงจูงใจให้ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ อีกทั้งมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้ร่วมกัน ส่วนผู้สอนนั้นมีบทบาทในการอำนวยความสะดวก และสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้อ่าน พูด ฟัง คิด และเขียนอย่างลึกซึ้ง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประยุกต์ข้อมูลสารสนเทศ มโนทัศน์ หรือทักษะใหม่ ๆ ในการเรียนรู้ เป็นความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ การสร้างสรรค์ การทดสอบ และปรับปรุงแก้ไขของตัวเอง

Prince (2004) ให้ความหมายว่าการเรียนรู้แบบตื่นตัวคือเทคนิคการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมที่มีความหมาย ผู้เรียนจะ

ไม่ใช่ผู้รับฟังข้อมูลเพียงอย่างเดียวแต่ต้องเข้ามามีบทบาทอย่างต้นตัวและรับผิดชอบในกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง

ปรีชาญ เดชศรี (2545) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบต้นตัวเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ ในเชิงทักษะต่าง ๆ เช่น การทดลอง การสำรวจตรวจสอบ และการปฏิบัติเพื่อพัฒนาความรู้ปัญหา วิเคราะห์ วิจัย หรือการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ เพื่อแทนที่การเรียนการสอนที่ครูบอกเล่าให้นักเรียนได้ฟังเพียงด้านเดียว

บุหงา วัฒนะ (2546) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบต้นตัวคือกระบวนการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยการร่วมมือระหว่างนักเรียนด้วยกัน ครูต้องลดบทบาทในการสอนและการให้ข้อความรู้แก่นักเรียนโดยตรง แต่ไปเพิ่มกระบวนการและกิจกรรมที่จะทำให้นักเรียนเกิดการกระตือรือร้นในการที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์โดยการพูด การเขียน หรือการอภิปรายกับเพื่อน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้อธิบายว่า กระบวนการเรียนรู้แบบต้นตัว เป็นกระบวนการที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือผู้เรียนจะเป็นผู้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ค้นคว้า ได้อภิปราย ได้สรุป และได้นำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ กระบวนการนี้สามารถนำไปสอนได้ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้

เนาวนิตย์ สงคราม (2555) กล่าวอธิบายว่า การเรียนการสอนแบบต้นตัวเป็นวิธีการสอนรูปแบบหนึ่งที่มีความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ในด้านการเรียนเพื่อสร้างความเข้าใจและการนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความต้นตัวต่อการเรียนรู้และสร้างความกระตือรือร้นด้านความรู้คิดมากกว่าวิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนท่องจำเพียงอย่างเดียว การเรียนการสอนแบบต้นตัวจึงเป็นการเรียนการสอนที่ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจในรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนในการลงมือกระทำ (Active Learning) มากกว่าการเรียนที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้เพียงอย่างเดียว (Passive Learning) จึงจัดได้ว่า การเรียนการสอนแบบต้นตัวเป็นการสร้างองค์ความรู้ให้แก่ผู้เรียนเพราะเป็นองค์ความรู้ที่ผู้เรียนสามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตัวเองอย่างแท้จริง

ศศิธร ธนะบุตร (2558) อธิบายว่าการเรียนรู้แบบต้นตัว เป็นการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติที่ผู้เรียนแต่ละคนเรียนรู้ร่วมกันในการวิเคราะห์ปัญหาผ่านกระบวนการของการเรียนรู้และการสะท้อนกลับอย่างต่อเนื่อง โดยการทำงานบนปัญหาจริง และสะท้อนกลับบนประสบการณ์ของตนเอง เสนอแนวทางการแก้ปัญหา และนำแนวทางการแก้ปัญหาที่ผ่านการพิจารณาแล้วไปปฏิบัติ การเรียนรู้แบบต้นตัวเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ในระดับ ทักษะการคิดขั้นสูง (Higher Order Learning Level) ซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า เทคนิคการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กันส่วนใหญ่

ได้แก่ การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) การเรียนแบบแก้ปัญหา (Problem based Learning) การศึกษากรณี (Case Study) และการจำลองสถานการณ์ (Simulations) เป็นต้น

วารสาร สามโกเศศ (2559) กล่าวถึงการเรียนการสอนยุคปัจจุบันว่า การสอนต้องเปลี่ยนเป็นการเรียนรู้จึงจะมีประสิทธิภาพ ผู้สอนปัจจุบันควรเป็น facilitator (ผู้อำนวยการเรียนรู้) ไม่ใช่ผู้ส่งต่อความรู้ในแนว transmissive education หรือการสอนจากปากสู่หูอีกต่อไป เพราะผู้เรียนยุคปัจจุบันเมื่อหน่วยงานนั่งฟัง แต่ต้องการมีส่วนร่วมในการซึมซับความรู้ และเกิดทักษะดังที่เรียกว่าการเรียนรู้แบบตื่นตัว (active learning) ซึ่งได้แก่การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การแบ่งกลุ่มถกแถลง การทำรายงานและวิจารณ์ การเรียนรู้นอกสถานที่ การมีสีสันในการเรียนรู้ในชั้นเรียน กิจกรรมนักเรียนนอกชั้นเรียน กิจกรรมนักศึกษา ฯลฯ

จากคำนิยามที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนรู้ที่ตื่นตัวนั้นเป็นแนวคิดหรือความเชื่อที่สนับสนุนให้ผู้เรียนปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองตามความสนใจ ความถนัด และตามศักยภาพ ด้วยการศึกษาค้นคว้า ฝึกปฏิบัติ ฝึกทักษะจนถึงการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีแนวคิดว่าหากผู้เรียนได้ลงมือกระทำด้วยตนเองแล้วนั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นซึ่งจะเป็นแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ใฝ่เรียน ผู้เรียนจะสนุกสนานและมีความสุขที่จะสืบค้นหาความรู้ต่อไป อาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบตื่นตัวเป็นสภาพการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนทำบางอย่างและคิดในสิ่งที่ทำ เช่น การสำรวจข้อมูล การทดลองในห้องปฏิบัติการ การนำเสนอหน้าชั้นเรียน เป็นต้น ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทในการเรียนรู้ที่ตื่นตัว ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่าง ๆ และจะต้องสร้างความหมายให้กับสิ่งนั้นด้วยตนเอง

2.2.2 ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบตื่นตัว

Bonwell & Eison (1991) ให้ความสำคัญของการเรียนรู้แบบตื่นตัวว่า เป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะต่าง ๆ ต่อไปนี้อย่างน้อยหนึ่งลักษณะคือ

1. ผู้เรียนลงมือทำมากกว่าฟัง
2. ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในกิจกรรมนั้น ๆ เช่น การอ่าน การพูดคุย การเขียน
3. ไม่นั่งเรื่องการสื่อสารข้อมูล แต่เน้นเรื่องการพัฒนาการคิดวิเคราะห์และการคิด

วิจารณ์ญาณ

4. เน้นมากเกี่ยวกับการสร้างเจตคติและค่านิยมต่อหลักสูตร
5. แรงจูงใจของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น
6. ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างรวดเร็วจากผู้สอนหรือผู้เรียนด้วยกัน
7. ผู้เรียนควรได้รับการประเมินด้านความคิดขั้นสูง คือการคิดวิเคราะห์และการคิด

วิจารณ์ญาณ

Meyers and Jones (1993) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบต้นตัวเป็นเทคนิคที่ผู้เรียนลงมือทำ บางสิ่งบางอย่างมากกว่าฟังการบรรยาย รวมไปถึงการค้นพบข้อมูล การประมวลผลข้อมูล และการประยุกต์ใช้ข้อมูล การเรียนรู้แบบต้นตัวเกิดขึ้นจากสมมติฐาน 2 ข้อ ได้แก่

1. การเรียนรู้แบบต้นตัวถือเป็นการเรียนรู้โดยธรรมชาติ
2. การเรียนรู้ย่อมแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล

Meyers and Jones อธิบายเพิ่มเติมว่า การพูดและการฟังมีความสำคัญเพราะจะทำให้ผู้สอนทราบถึงความคิดของผู้เรียน ผู้สอนต้องสร้างตัวอย่างของการพูดที่ดีโดยการสอน ขณะเดียวกันผู้สอนควรฟังความคิดเห็นของผู้เรียนด้วย และหากผู้เรียนไม่เข้าใจในเรื่องใด ผู้สอนต้องให้ความช่วยเหลือโดยการอธิบายเพิ่มเติม และในด้านการเขียนก็เช่นกัน เพราะการเขียนช่วยให้ความคิดของผู้เรียนชัดเจนขึ้น การเขียนเป็นพฤติกรรมของการสร้างสรรค์ เป้าหมายของการเขียนในรูปแบบการเรียนรู้แบบต้นตัวจะช่วยให้ผู้เรียนได้สำรวจความคิดของตนเองเกี่ยวกับมโนคติ (Concept) หรือประเด็น (Issues) ที่ศึกษาเพื่อให้เกิดความเจริญงอกงามด้านสติปัญญา

อุษณีย์ เทพวรชัย (2542) แบ่งลักษณะการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัวเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1. ลักษณะสภาพการจัดการเรียนรู้ เป็นสภาพการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนในชั้นเรียน ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนรู้ และมีการควบคุมตัวเองอยู่ในระดับสูง ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้โดยตรง กิจกรรมทั้งหมดจะครอบคลุมกระบวนการแก้ปัญหาและตรวจสอบปัญหาต่าง ๆ อาจจัดได้ในลักษณะเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มเล็ก ๆ ลักษณะการสอนตรงกันข้ามกับการสอนแบบบรรยาย จะประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่กระตุ้นและจูงใจผู้เรียนอย่างน่าสนใจ ก่อให้เกิดทักษะด้านการติดต่อสื่อสาร เกิดความรู้ รู้สึกสนุกในขณะที่เรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ ผู้เรียนจะได้รับการกระทำเชิงลบจากผู้สอนน้อยลงทำให้เกิดทัศนคติทางบวกในการเรียนเพิ่มขึ้นและยังเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีกิจกรรมร่วมกันในลักษณะร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Activity) ได้สังเกตการทำงานของกลุ่ม ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ผู้เรียนมีส่วนร่วมซึ่งกันและกัน (Participation) มีการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่ม เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เรียนรู้การทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการแก้ไขปัญหา ในลักษณะเป็นทีม ผู้เรียนได้ฝึกการพูด ฟัง อ่าน เขียน แสดงความคิดเห็น และฝึกแก้ไขปัญหา เป็นสภาพการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนมีข้อเสนอแนะมากมายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ที่มีอยู่ออกมา

2. ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้กระทำและคิดในสิ่งที่ทำด้วย ซึ่งเป็นการคิดขั้นสูง เป็นการวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ และประเมินผล ผู้เรียนแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อนำไปสู่การแปลความและการถ่ายทอดโดยต้องมีกระบวนการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินผล

และสะท้อนผลกลับด้วย มีการเชื่อมโยงประสบการณ์ในอดีตและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นการพัฒนาความคิดขั้นสูงให้กับผู้เรียน

บุหงา วัฒนะ (2546) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัว ประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
2. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน
3. บรรลุผลสำเร็จทางด้านวิชาการ
4. เกิดทักษะทางการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน
5. มีการพัฒนาทักษะกระบวนการคิดไปสู่ระดับที่สูงขึ้น
6. เกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนและเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้

ศักดิ์ดา ไชกิจเจริญภิญโญ (2548) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัว ประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้
2. ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้
3. ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง
4. ผู้เรียนกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม

จากลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบต้นตัวสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัวนั้น

1. เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนสูงสุด ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ และมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน

2. ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาศักยภาพทางสมอง ได้แก่ ความคิด การแก้ปัญหา และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

4. เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ โดยบูรณาการ ข้อมูล ข่าวสาร และหลักการสู่การสร้างความคิดแบบรวบยอด

5. ความรู้เกิดจากการสร้างประสบการณ์ การสร้างองค์ความรู้ และการสรุปทบทวนของผู้เรียน

2.2.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัว

Baldwin and William (1988) ได้เสนอขั้นตอนสำหรับผู้ฝึกอบรมที่ใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบต้นตัว ในการจัดอบรม ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความคุ้นเคย (Warming Up) เป็นขั้นบรรยากาศตอนเริ่มต้น

ขั้นที่ 2 กำหนดกลุ่ม (Group-Forming) เปลี่ยนจากการสร้างบรรยากาศไปเป็นการสนับสนุนดูแลกลุ่ม สร้างความคาดหวังที่ท้าทาย และย้ำความมั่นใจว่าจะเป็นกลุ่มที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 3 การทำงานเป็นกลุ่ม (Group-Working) เหมือนเช่นกระบวนการเรียนรู้สมาชิกกลุ่มจะทำงานที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา และกลุ่มจะมีการช่วยเหลือกัน

ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ (Application) กระตุ้นให้สมาชิกพยายามประยุกต์สถานการณ์การเรียนรู้ซึ่งท้าทายความคิด

ขั้นที่ 5 การสะท้อนความคิด (Reflect) เป็นการนำเสนอสิ่งที่กลุ่มจะสามารถทำได้ในอนาคต

ขั้นที่ 6 ยุติการทำงาน (Winding-Down) เป็นขั้นขยายการสะท้อนความคิดจากกลุ่มนำเข้าไปในแผนปฏิบัติการ เป็นหนทางในการประยุกต์ทักษะใหม่ ๆ เพิ่มการสนับสนุน และพิจารณาการพัฒนาให้เกิดความยั่งยืน

Meyers and Jones (1993) ได้เสนอกิจกรรมเพื่อการจัดการเรียนรู้เบื้องต้น 4 อย่าง คือ

1. ฟีกทักษะการพูดและการฟัง (Talking and Listening) การฟังนับเป็นวิธีที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ปฏิบัติ แต่การฟังในที่นี้ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนฟังเป็น นั่นคือการจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังให้ได้ เมื่อผู้เรียนฟังได้แล้ว ผู้เรียนควรสื่อสารออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ สามารถพูดสื่อสารข้อคิดเห็นของตนเองได้

2. ฟีกทักษะการอ่าน (Reading) การอ่านเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากมายจากการอ่าน แต่ในการอ่านแต่ละครั้งผู้สอนต้องมั่นใจว่าผู้เรียนสามารถจับประเด็นที่สำคัญจากเรื่องที่อ่านได้

3. ฟีกทักษะการเขียน (Writing) การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารความรู้ที่สำคัญ เพราะหากผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริงจะไม่สามารถเขียนด้วยภาษาของตนเองและสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ดังนั้นในการเขียนแต่ละครั้งผู้เรียนต้องกลั่นกรองและเรียบเรียงความคิดของตนเองเป็นอย่างดีก่อนลงมือเขียน

4. ฟีกทักษะการสะท้อนความคิดกลับ (Reflecting) การสะท้อนหรือการโต้ตอบความคิดเห็นเป็นสิ่งสำคัญมากในการเรียน การเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นมีข้อจำกัดอยู่ระดับหนึ่ง แต่เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นแล้วนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงแนวคิดมากขึ้น ดังนั้นการโต้ตอบความคิดเห็นของตนเองและแลกเปลี่ยนเรียนรู้สิ่งที่ตนเองคิดร่วมกับผู้อื่นจะช่วยให้การเรียนรู้ที่มีความหมายมากยิ่งขึ้น

Stearns (1994) ได้เสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัว ดังนี้

ขั้นที่ 1 บรรยาย (Lecture) คือ การอธิบายหัวข้อ คำจำกัดความ แนววิธีอ่านหนังสือ

ขั้นที่ 2 การเรียนรู้รายบุคคล (Individual Learning) ผู้เรียนต้องอ่านกรณีศึกษา และตอบคำถามอย่างดีที่สุด เป็นการกระตุ้นให้ทำการบ้านเพื่อให้พร้อมที่จะเริ่มต้นในขั้นที่ 3 ในขั้นนี้มีการวิเคราะห์ ฝึกการตอบคำถามด้วยตนเองอย่างดีที่สุด เป็นขั้นเตรียมผู้เรียนเพื่อการเข้าไปมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มเล็กของขั้นที่ 3

ขั้นที่ 3 การเรียนแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Learning) เมื่อเริ่มเข้ากลุ่มผู้สอนพูดคุยเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับผู้เรียน ต่อจากนั้นในการตกลงในบางเรื่อง เช่น เรื่องเวลา มีการตั้งกฎในการเรียน เช่น ทุกคนต้องแสดงความคิดเห็น สิ่งที่สำคัญที่สุดของชั้นเรียน ครูผู้สอนต้องไม่เป็นผู้ตอบคำถามเอง แต่เป็นผู้คอยกระตุ้นกลุ่มให้ช่วยกันตอบ

ขั้นที่ 4 การเรียนแบบกลุ่มใหญ่ (Large Group Learning) จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้สอนตัดสินใจว่าผู้เรียนทั้งหมดมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ และมีความสามารถ คาดว่ากลุ่มจะสามารถช่วยกันตอบคำถามต่าง ๆ ได้ เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การอภิปรายกลุ่ม จะมีการตั้งตัวแทนเพื่อบันทึกการอภิปราย ครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ให้ความสะดวก และอาจให้เหตุผลประกอบในบางเรื่องได้

2.2.4 การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบต้นตัว

Nixon, Martin, McKeown and Ranson (1996) เสนอว่า การเรียนรู้แบบต้นตัวจะมีประสิทธิภาพต้องมีการจูงใจผู้เรียนด้วยสิ่งที่คุณเรียนสนใจและเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน โดยการจัดขั้นตอนการเรียนรู้แบบต้นตัวควรคำนึงถึงประเด็นต่อไปนี้

1. จัดให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน
2. สร้างบรรยากาศแห่งการมีส่วนร่วมและมีการเจรจาโต้ตอบ ก่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน
3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นพลวัต การจัดผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมที่สนใจ รวมทั้งกระตุ้นให้ประสบความสำเร็จในหลาย ๆ วิชา กิจกรรมที่เป็นพลวัตได้แก่ การฝึกแก้ปัญหา การทำงานด้านศิลปะ และการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เป็นต้น
4. ผู้เรียนควรเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียนอย่างถ่องแท้ และเข้าใจการได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้
5. จัดสภาพการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning)
6. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ท้าทายและให้โอกาสผู้เรียนได้พบวิธีการสอนที่หลากหลาย

Lynch (1999) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนแบบต้นตัวไว้ดังนี้

1. ใช้กลุ่มเป็นตัวกระตุ้นสภาพการเรียนรู้แบบต้นตัว โดยจัดโอกาสให้มีการเรียนรู้และทำงานเป็นกลุ่ม โดยแบ่งนักศึกษากลุ่มละ 3-5 คน ให้แต่ละกลุ่มตัดสินใจเองต่อเรื่องที่สนใจศึกษา และให้ค้นหาข้อมูลสนับสนุนการศึกษาเอง

2. ใช้เทคนิค “ให้ผู้เรียนได้สอนผู้อื่น” เพราะเชื่อว่าวิธีที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งในการเรียนคือการได้สอนผู้อื่น ผลดีคือเกิดกระบวนการเรียนรู้แบบพลวัต ผู้เรียนจะซึมซับความรู้ที่ต้องสรุปเพื่อสอนผู้อื่น นำไปสู่ความสามารถในการอภิปรายระหว่างผู้เรียนเป็นคู่ ๆ หรืออภิปรายต่อผู้เรียนทั้งหมดได้

3. พยายามหาเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้สอนเสมอ

4. สอนโดยวิธีใช้ปัญหาเป็นหลัก เป็นการพัฒนาวิธีการในการแก้ปัญหา ก่อให้เกิดทักษะการคิดวิเคราะห์

McKinney (2011) ได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบต้นตัวที่ดีดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนความคิด (Think-Pair-Share) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับประเด็นที่กำหนดคนเดียว 2-3 (Think) จากนั้นให้แลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนอีกคน 3-5 นาที (Pair) และนำเสนอความคิดเห็นต่อผู้เรียนทั้งหมด (Share)

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning Group) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยจัดกลุ่ม ๆ 3-6 คน

3. การเรียนรู้แบบทบทวน โดยผู้เรียน (Student-led Review Sessions) คือการจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้และพิจารณาข้อสงสัยต่าง ๆ ในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้โดยผู้สอนจะคอยช่วยเหลือกรณีที่มีปัญหา

4. การเรียนรู้แบบใช้เกม (Games) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนนำเกมเข้ามาบูรณาการในการเรียนการสอนซึ่งใช้ได้ทั้งในขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน, การสอน, การมอบหมายงาน และขั้นการประเมินผล

5. การเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis or Reactions to Videos) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ดูวิดีโอ 5-20 นาทีแล้วให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นหรือสะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ดูอาจโดยวิธีการพูดโต้ตอบกัน การเขียน หรือการร่วมกันสรุปเป็นรายการกลุ่ม

6. การเรียนรู้แบบโต้เถียง (Student debates) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้นำเสนอข้อุมที่ได้จากประสบการณ์และการเรียนรู้ เพื่อยืนยันแนวคิดของตนเองหรือกลุ่ม

7. การเรียนรู้แบบผู้เรียนสร้างแบบทดสอบ (Student Generated Exam Questions) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนสร้างแบบทดสอบจากสิ่งที่ได้เรียนรูมาแล้ว

8. การเรียนรู้แบบกระบวนการวิจัย (Mini-Research Proposals or Project) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่อิงกระบวนการวิจัยโดยให้ผู้เรียนกำหนดหัวข้อที่ตนเองต้องการเรียนรู้, วางแผนการเรียน, เรียนรู้ตามแผน, สรุปความรู้, หรือสร้างชิ้นงาน และสะท้อนความคิดในสิ่งที่ได้เรียนรู้หรืออาจเรียกว่าเป็นการสอนแบบโครงการ (Project-Based Learning) หรือการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning)

9. การเรียนรู้แบบกรณีศึกษา (Analyze Case Studies) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้อ่านกรณีตัวอย่างที่ตนเองต้องการศึกษา จากนั้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือแนวทางแก้ปัญหาภายในกลุ่มแล้วนำเสนอความคิดเห็นต่อผู้เรียนทั้งหมด

10. การเรียนรู้แบบการเขียนบันทึก (Keeping Journals or Logs) คือการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจดบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้พบเห็นหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันรวมทั้งเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับบันทึกที่เขียน

11. การเรียนรู้แบบการเขียนจดหมายข่าว (Write and Produce a Newsletter) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนร่วมกันผลิตจดหมายข่าวอันประกอบด้วยบทความ ข้อมูลสารสนเทศ ข่าวสารและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วแจกจ่ายไปยังบุคคลอื่น ๆ

12. การเรียนรู้แบบแผนผังความคิด (Concept Mapping) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนออกแบบแผนผังความคิดเพื่อนำเสนอความคิดรวบยอดและความเชื่อมโยงกันของกรอบความคิดโดยการใช้เส้นเป็นตัวเชื่อมโยง อาจจัดทำเป็นรายบุคคลหรืองานกลุ่มแล้วนำเสนอผลงานต่อผู้เรียนอื่น ๆ จากนั้นเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ได้ซักถามและแสดงความคิดเห็น

วิชัย เสวกงาม (2559) อธิบายถึงการจัดการเรียนการสอนแบบต้นตัวไว้ว่า การที่จะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างชัดเจนนั้น ต้องกำหนดกรอบแนวคิดการจัดการเรียนรู้ครอบคลุม Active Learning เป็นลำดับต่อเนื่องเริ่มจาก simple tasks ที่ปลายด้านหนึ่ง ไปยังปลายอีกด้านหนึ่งที่เป็น complex tasks โดยที่ simple tasks มีระยะเวลาสั้นและค่อนข้างจะไม่มีโครงสร้าง ในขณะที่ complex tasks มีระยะเวลานาน บางครั้งอาจเป็นเวลาเรียนทั้งหมดในครั้งนั้น หรืออาจต่อเนื่องออกไป ต้องอาศัยการวางแผนอย่างระมัดระวังและมีโครงสร้างชัดเจน การจัดการเรียนการสอนให้อยู่ในด้านใดนั้นไม่สำคัญเท่ากับให้ถือประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ และต้องพิจารณาความพร้อมและปัจจัยต่าง ๆ ส่วนการเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนแบบต้นตัวนั้น การเลือกใช้กลยุทธ์การสอน รูปแบบการสอน หรือแนวคิดในการออกแบบการเรียนการสอนควรพิจารณาจาก

1. วัตถุประสงค์รายวิชา
2. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้สอน
3. ระดับความเสี่ยงของกิจกรรม
4. การรับรู้บทบาท
5. ประสบการณ์ของผู้เรียน

2.2.5 ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบต้นตัว

Bonwell & Eison (1991) กล่าวว่าหากผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนอย่างต้นตัวแล้วนั้นจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่ดีขึ้นและเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นด้วย

Meyers & Jones (1993) กล่าวถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนการสอนแบบต้นตัวไว้ดังนี้

1. เนื่องจากเป็นกระบวนการพัฒนาความสามารถทางสติปัญญา ผลคือผู้เรียนจะเรียนรู้แบบเข้าใจ มีความจำที่คงทนดีกว่า มีทักษะในการแก้ปัญหาดีกว่า มีเจตคติต่อการเรียนดีกว่า และเกิดแรงจูงใจต่อการเรียนต่อไปสูงกว่า
2. ผู้เรียนสามารถพูดในสิ่งที่เรียนได้ และเขียนได้สัมพันธ์กับประสบการณ์ในอดีต และสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนได้จนดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของตนเอง
3. ผู้เรียนเพิ่มความสนใจและความตั้งใจมากขึ้น
4. ผู้เรียนจะรู้สึกเป็นสุขและสนุกสนานกับการเรียน

Salemi (2001) ได้สรุปประโยชน์ของการเรียนรู้แบบต้นตัวไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความเข้าใจในมโนทัศน์ (Concept) ที่สอนอย่างลึกซึ้ง และถูกต้อง เกิดความคงทน และการถ่ายโยงความรู้ได้ดี เนื่องจากการเรียนรู้แบบต้นตัวทำให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมที่มีความสนุก ทำหาย และเร้าใจให้คิดตามอยู่เสมอ มีโอกาสใช้เวลาสร้างความคิดกับงานที่ลงมือกระทำมากขึ้นสามารถไข่มโนทัศน์ที่สำคัญในการแก้ปัญหา พัฒนาคำตอบของตนเอง บูรณาการและพัฒนา มโนทัศน์ ที่กำลังเรียนอย่างเป็นระบบ ทำให้เกิดความเข้าใจในมโนทัศน์อย่างชัดเจน มีความสามารถและทักษะ ทั้งในเชิงความคิดและเทคนิควิธีที่จะใช้ปฏิบัติงานและแก้ปัญหาในชีวิตจริง

2. ทั้งผู้เรียนและผู้สอนได้รับประโยชน์จากข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนสามารถแก้ไขและปรับความเข้าใจมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนได้ทันทีจากการเรียนรู้แบบต้นตัว เพราะได้ไข่มโนทัศน์พูดคุย และเขียน สื่อสารซึ่งกันและกัน วิจัยโต้แย้งระหว่างเพื่อน และผู้สอน นอกจากนี้ผู้เรียนยัง

สามารถจัดระบบการคิด และสร้างวินัย ต่อกระบวนการแก้ปัญหา รับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง และรู้ว่าสิ่งที่เรียนนั้นคืออะไร ส่วนผู้สอนได้รับประโยชน์จากข้อมูลป้อนกลับอย่างสม่ำเสมอว่า ผู้เรียนเข้าใจหรือไม่เข้าใจอะไร ซึ่งการได้รับข้อมูลป้อนกลับนี้จะช่วยให้ผู้สอนสามารถปรับการ สอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้

3. ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการสอนที่หลากหลาย การเรียนรู้แบบตื่นตัวทำได้ดีใน ชั้นเรียนที่มีผู้เรียนทั้งเก่งและอ่อน โดยผู้สอนใช้วิธีการที่แตกต่างกันเพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนเข้าใจ และสามารถมอบหมายให้ผู้เรียนที่เรียนได้เร็วกว่าอธิบายความเข้าใจให้เพื่อนฟัง เป็นการสอนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อน

4. ส่งเสริมเจตคติทางบวกต่อการเรียน การเรียนรู้แบบตื่นตัวช่วยให้ผู้สอนสามารถปรับ เจตคติผู้เรียนต่อการเรียนรู้ได้ ถึงแม้จะสอนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ เนื่องจากผู้เรียนได้รับความพอใจ จากเนื้อหาและแบบฝึกหัดที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ทำให้เห็นความสำคัญเกิดความพยายามและความ รับผิดชอบต่อการเรียนรู้มากขึ้น อันเนื่องมาจากการเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ที่ตนเองได้ลงมือ ปฏิบัติ

5. ผู้เรียนได้ประโยชน์จากการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้น เรียนกับเพื่อน ผู้เรียนมีโอกาสตั้ง คำถาม ตอบโต้ วิพากษ์วิจารณ์ และชื่นชม การทำงานที่มีวิธีการและมุมมองที่แตกต่างกันของแต่ละ คนและแต่ละกลุ่ม สร้างความท้าทาย จูงใจทั้ง ผู้เรียนและผู้สอนให้สนุกสนาน น่าตื่นเต้น ผู้เรียน พัฒนาประสิทธิภาพทางสังคม และได้เรียนรู้วิธีการเรียนด้วยตนเอง สามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น ได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์อันดีต่อกัน

ชลาธร วิเชียรรัตน์ และคณะ (2559) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบตื่นตัว หรือการเรียนรู้แบบ เชิงรุก (Active Learning) ว่า เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่สามารถสร้างความรู้ความเข้าใจได้ ซึ่งการเรียนรู้แบบตื่นตัวเป็นการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและสร้างความรู้จากสิ่งที่ปฏิบัติใน ระหว่างการเรียนการสอน โดยเน้นการพัฒนาทักษะ ความสามารถที่ตรงกับพื้นฐานของความรู้เดิม ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมที่มาจาก การปฏิบัติและความต้องการของ ผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งแนวคิดการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถกระตุ้นหรือเร้าให้ผู้เรียนมี ความรู้สึกอยากที่จะเรียน เพราะผู้สอนเปิด โอกาสให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมที่นำไปสู่การเรียน การสอนที่ผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการเรียน สถาบันหลายแห่ง ได้เลือกการจัดการเรียนรู้แบบตื่นตัวเพื่อนำมาพัฒนาแก้ไขปัญหาเรื่องความน่าเบื่อของชั้นเรียน แบบเดิม ปัจจุบันได้มีผู้สนใจนำรูปแบบการเรียนรู้แบบตื่นตัวมาวิจัยอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนการสอนแบบตื่นตัวทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ารูปแบบการ

เรียนรู้แบบเดิม ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาเรียน ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระ เพื่อค้นหาคำตอบด้วยตนเองซึ่งทำให้เกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์และทักษะการแก้ปัญหา

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัว ก่อประโยชน์ให้กับผู้เรียน โดยเพิ่มแรงจูงใจต่อการเรียนรู้ ลดการแข่งขัน และการแยกตัวจากชั้นเรียนของผู้เรียน ทุกคนเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกัน และสามารถได้ข้อมูลย้อนกลับทันที เนื่องจากหลักการของการเรียนรู้เป็นแบบที่ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่า คำแนะนำที่ได้จากการเรียนรู้กับเพื่อนมีคุณค่า ทั้งเป็นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับประสบการณ์ชีวิตของผู้เรียน เชื่อมโยงความรู้เดิมและส่งเสริมความจำในระยะยาว และพัฒนาทักษะความคิดระดับสูงอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินข้อมูลในสถานการณ์ใหม่ได้ดี ในที่สุดจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจจนสามารถชี้นำตนเองให้กลายเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต

2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning) นับเป็นแนวคิดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์เชิงสังคม (Social constructivism) โดยได้รับการยอมรับจากนักการศึกษาว่าเป็นการเรียนรู้ที่ทรงคุณค่าเพราะสามารถสร้างความรู้ของผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองจากกิจกรรมเชิงสังคมและกระบวนการกลุ่ม การเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างกันกับคนอื่น ๆ ในบริบทการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมในกิจกรรมที่นำเสนออันกระตุ้นและเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ร่วมกันกับผู้เรียนด้วยกัน ผู้เรียนปฏิบัติงานในกลุ่มร่วมกันคิดพิจารณา ประเด็นคำถาม ต่อกับปัญหา เกิดความท้าทายที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และได้รับความพึงพอใจในผลของงานที่ได้ลงมือกระทำ

2.3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักการศึกษาคนสำคัญของแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือคนหนึ่งคือ สลาบิน (Slavin, 1987) ได้อธิบายความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือหมายถึงวิธีการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยเพื่อช่วยเหลือกันและกันในการเรียนรู้ โดยสามารถจัดกลุ่มได้หลายรูปแบบ ส่วนใหญ่แล้วประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการติดต่อสื่อสารกันและกันในกลุ่มเป็นเวลาหลายสัปดาห์หรือนานเป็นเดือน สมาชิกทุกคนจะเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ในการทำงานร่วมกันเช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เพื่อให้งานของกลุ่มดำเนินไปด้วยดี

Johnson and Johnson (1992) เดวิด จอห์นสัน และ รอเจอร์ จอห์นสันให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือ

กันในการเรียนรู้ มีการฝึกและใช้ทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกัน ผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกแต่ละบุคคลในกลุ่ม สมาชิกต่างได้รับความสำเร็จร่วมกัน

Siegel (2005) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเป็นคุณลักษณะพิเศษในการเรียนที่มีการแบ่งงาน การพึ่งพากันเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน การเรียนรู้แบบร่วมมือมักจะเกี่ยวข้องกับการทำงานด้วยกันของนักเรียนในกลุ่มเล็กเพื่อร่วมแบ่งปันงานทางวิชาการร่วมกัน ประกอบด้วย การเสริมความมั่นใจ ความรับผิดชอบ ทักษะทางสังคม และการตระหนักทางสังคม การเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาเพิ่มขึ้น

Brufree (1995) อธิบายความแตกต่างของคำว่า Collaborative learning และ Cooperative learning ว่าทั้งสองแนวคิดถูกพัฒนาขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ในการทำงานร่วมกันอย่างอิสระ เพียงแต่ Collaborative learning นั้นถูกพัฒนาเพื่อการสอนผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา โดยมีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนเรียนรู้ในการทำงานร่วมกันในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ขณะที่ Cooperative learning ถูกพัฒนาเพื่อการสอนผู้เรียนในระดับประถมศึกษา โดยมีเป้าหมายเพื่อมุ่งเน้นสร้างเสริมทักษะทางสังคมและฝึกฝนการทำงานเป็นกลุ่มให้กับเยาวชน สังเกตได้ว่าการเรียนการสอนแบบ Cooperative learning นั้นผู้สอนเข้ามามีบทบาทในการควบคุมการทำงานกลุ่มของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น ผู้สอนมอบหมายหน้าที่ประจำกลุ่มให้กับผู้เรียนและตรวจสอบการทำงานกลุ่มอย่างใกล้ชิดเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และเท่าเทียมกัน ตรงกันข้ามกับการจัดการกลุ่มในการเรียนการสอนแบบ Collaborative learning ที่เป็นไปตามการตัดสินใจของผู้เรียน โดยมีการแทรกแซงจากผู้สอนน้อยที่สุด ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้นในการตัดสินใจและสร้างกระบวนการทำงานในกลุ่มของตนเอง อีกทั้งต้องเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของกลุ่ม ผู้เรียนในการเรียนรู้แบบ Collaborative learning นั้นจะได้รับการส่งเสริมให้สร้างความรู้ด้วยตนเองในลักษณะกลุ่มย่อยและทดสอบความรู้ที่ได้มานั้นกับผู้สอนหรือในระดับชั้นเรียนที่ใหญ่ขึ้น จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้แบบ Collaborative learning คือการพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบและพึ่งพาตนเองในการเรียนรู้ทั้งด้านสังคมและสติปัญญา

Panitz (1999) กล่าวถึงการใช้คำว่า Collaborative learning และ Cooperative learning ว่า บางครั้งสองคำสามารถใช้สลับกันได้ เนื่องจากทั้งสองคำนี้มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เช่นเดียวกัน และอธิบายความหมายของทั้งสองคำว่าหมายถึง การที่ผู้เรียนทุกคนทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่มีร่วมกัน หรือเพื่อเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้ของตนเองและของกันและกัน แต่หากต้องการแยกแยะลักษณะของสองคำนี้ออกจากกันให้เห็นชัดเจนเหมือนนักการศึกษาท่านอื่นแล้วนั้น อาจกล่าวได้ว่า Cooperative learning นั้นเป็นแนวคิดของการเรียนการสอนที่เคร่งครัด มีระเบียบ ประกอบด้วยการวางกฎเกณฑ์ในแนวทางบังคับ

ปัญหาและควบคุมโดยผู้สอน ในขณะที่ Collaborative learning นั้นเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้เรียนจะรับผิดชอบตนเองในการแบ่งปันหน้าที่การทำงานในกลุ่มและสร้างกระบวนการทำงานกลุ่มด้วยตนเอง

Sonam & Kulshrestha (2014) อธิบายความแตกต่างของคำว่า Collaborative learning และ Cooperative learning ซึ่งแปลความหมายว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเหมือนกันทั้งสองคำว่า Collaborative Learning นั้นถือเป็นปรัชญาของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนจะมีวิธีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลและรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง รวมไปถึงรับผิดชอบในการเรียนของตนและให้ความเคารพกับความสามารถและผลงานของเพื่อนร่วมชั้นเรียน สำหรับ Cooperative Learning หมายถึงการเรียนการสอนที่มีการแบ่งงานกันทำเพื่อแก้ไขปัญหา ไม่ว่าจะได้รับมอบหมายงานในหน้าที่ใด ผู้เรียนจะแบ่งหน้าที่การทำงานและแสดงผลงานที่ตนเองค้นพบกับกลุ่มเพื่อร่วมกันจัดการกับปัญหา ผู้เรียนแต่ละคนจะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม มีบทบาทหน้าที่ของตนเองและทำให้ตนเป็นประโยชน์เพื่อช่วยเหลือกลุ่ม เป็นกลยุทธ์การสอนของผู้สอนที่แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กโดยแต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถในระดับที่แตกต่างกัน ผู้สอนจะใช้กิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายเพื่อพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนของวิชาในลักษณะการเรียนรู้ร่วมกันโดยสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มไม่เพียงรับผิดชอบงานในส่วนของตนแต่ต้องช่วยนำพาเพื่อนร่วมกลุ่ม ไปยังเป้าหมายและทำงานให้สำเร็จ

ทิสนา แคมมณี (2550) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คนช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม สมาชิกกลุ่มจะมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอนและช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกันคือเป้าหมายของกลุ่ม

พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ (2556) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึงการร่วมมือกันทำงาน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ซึ่งทุกคนยอมรับจุดมุ่งหมายร่วมกันและเมื่อพัฒนาสำเร็จส่งผลให้ผู้ร่วมงานเกิดความพอใจ

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือหมายถึง การจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ โดยผู้สอนจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนและจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนร่วมมือร่วมใจกันสร้างความรู้ ศึกษา ค้นคว้า และปฏิบัติงานร่วมกันอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือความสำเร็จของกลุ่ม ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มและนอกกลุ่มโดยเน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยกันแก้ปัญหา หรือสร้างผลงาน โดยผู้เรียนยอมรับในบทบาทหน้าที่ของกันและกันและรับความสำเร็จร่วมกัน

2.3.2 ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Johnson and Johnson (1992) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ได้เพียงจัดให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้วให้งานและบอกให้ผู้เรียนช่วยกันทำงานเท่านั้น แต่การเรียนรู้จะเป็นแบบร่วมมือได้ ต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการดังนี้

1. การพึ่งพาเกื้อกูลกัน สมาชิกทุกคนมีความสำคัญและความสำเร็จของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ แต่ละคนต้องรับผิดชอบในหน้าที่ของตนและต้องช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยเพื่อประโยชน์ร่วมกัน

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด การที่สมาชิกพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นปัจจัยเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและกันอันจะทำให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน สมาชิกทุกคนต้องมีหน้าที่รับผิดชอบและงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ กลุ่มต้องมีระบบการตรวจสอบผลงานทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม มักใช้วิธีการตรวจสอบเช่น สุ่มชื่อเพื่อรายงาน ผู้สอนสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน การให้ผู้เรียนสอนกันและกัน

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จได้ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญหลายประการเช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหา รวมทั้งต้องเคารพยอมรับวางใจกัน ผู้สอนควรฝึกทักษะเหล่านี้ให้ผู้เรียนเพื่อดำเนินงานต่อไป

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม การเรียนรู้แบบร่วมมือต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มเป็นวิธีส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงานเพราะผู้จะได้รับข้อมูลป้อนกลับเพื่อสามารถประเมินพฤติกรรมที่ได้ทำไป

Smith & MacGregor (1992) กล่าวว่า ลักษณะการเรียนการสอนแบบร่วมมือเป็นการสอนที่เปลี่ยนแปลงจากอดีตที่เน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลางและเน้นการบรรยาย มาสู่การเรียนการสอนที่มุ่งการเรียนรู้ของผู้เรียนและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ไม่มีกระบวนการเรียนแบบฟังการบรรยายหรือจดเลคเชอร์ตามคำพูดของผู้สอน การเรียนรู้แบบร่วมมือมีลักษณะเน้นกระบวนการให้ผู้เรียนได้พูดคุยอภิปรายและมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวในการเรียนในวิชานั้น ในทางปฏิบัติผู้สอนจะไม่คิดว่าตนเองเป็นเพียงผู้เชี่ยวชาญส่งผ่านความรู้ให้กับนักเรียน แต่ผู้สอนทำหน้าที่เป็นโค้ชผู้ชำนาญในการมุ่งสร้างเสริมประสบการณ์ทางปัญญาให้กับผู้เรียน

Barkley, Cross & Major (2005) ให้ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 3 ลักษณะคือ

1. การออกแบบการเรียนรู้อย่างมีจุดมุ่งหมาย ผู้สอนออกแบบโครงสร้างการเรียนรู้โดยวางกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีเป้าหมายที่ชัดเจนสำหรับผู้เรียน

2. การร่วมมือกัน ผู้เรียนทุกคนต้องมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวแข็งขันในการทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ระบุไว้

3. การเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนเพิ่มพูนความรู้หรือทำความเข้าใจหลักสูตรการเรียนอย่างลึกซึ้งเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเรียนการสอน

Laal et al (2012) อธิบายถึงลักษณะ 5 ประการของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังต่อไปนี้

1. การพึ่งพาซึ่งกันและกัน การเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบด้วยการทำงานร่วมกันทำงานภายในกลุ่มอย่างชัดเจน สมาชิกในกลุ่มพึ่งพากันเพื่อเป้าหมายคือความสำเร็จของกลุ่ม หากสมาชิกคนใดผิดพลาดในการทำหน้าที่ของตนเองจะทำให้สมาชิกคนอื่นรับผลกระทบต่อการกระทำนั้น ดังนั้นสมาชิกทุกคนต้องเชื่อมั่นในกันและกันว่าทุกคนสามารถพากันไปถึงจุดมุ่งหมายและความสำเร็จของกลุ่มได้ร่วมกัน

2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลือกันและสนับสนุนกันและกันในการเรียนรู้ ทุกคนในกลุ่มอธิบายสิ่งที่แต่ละคนเข้าใจ รวบรวมและแบ่งปันความรู้ร่วมกัน สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับ ข้อเสนอแนะ และข้อสรุปที่มีเหตุผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการสอนและการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

3. ความน่าเชื่อถือและความรับผิดชอบส่วนบุคคล ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการแบ่งปันงานและเนื้อหาทั้งหมดที่ได้รับมอบหมาย

4. ทักษะทางสังคม การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางสังคมร่วมกัน เช่น ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ความเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การสื่อสาร และการจัดการทักษะของแต่ละบุคคล

5. การประเมินตนเองของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มตั้งเป้าหมายของกลุ่มและประเมินการทำงานของกลุ่มตนเองในระยะเวลาที่กำหนด โดยประเมินจากผลงานของกลุ่มและการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงที่สามารถทำได้ในอนาคต

2.3.3 ขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Reid et al. (1989) แบ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สร้างความผูกพันของผู้เรียน (engagement) ผู้เรียนค้นหาข้อมูลเบื้องต้นการทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแบ่งปันประสบการณ์กับผู้เรียนด้วยกัน ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดหาข้อมูลความรู้เบื้องต้น หรืออุปกรณ์การเรียนที่

อาจต้องใช้ในการศึกษาหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมาย ในขั้นตอนนี้ผู้สอนต้องพยายามกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของชิ้นงานที่ได้รับมอบหมาย

2. ค้นคว้าแนวคิด (Exploration) ผู้เรียนค้นพบแนวคิดในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการตั้งจุดมุ่งหมายของงานร่วมกับสมาชิกในกลุ่ม คิดหาข้อมูลเพิ่มเติม ผู้สอนมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกแหล่งเรียนรู้ เช่น หนังสือ เว็บไซต์ วารสาร และอื่น ๆ เท่าที่จำเป็น โดยอาจเก็บบางส่วนเพื่อให้ผู้เรียน ได้ศึกษาค้นคว้า จากนั้นผู้เรียนนำเสนอความรู้ที่ได้มาโดยผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อสะท้อนแนวคิดของผู้เรียน

3. ปรับแต่งแนวคิด (Transformation) ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการปรับแต่งหรือสร้างเสริมแนวคิดและความรู้ที่ได้มาให้สมบูรณ์ โดยอาจเพิ่มหรือลดข้อมูล ขยายความ หรือสังเคราะห์ให้เกิดความชัดเจนและตรงกับวัตถุประสงค์ของงานที่ได้รับมอบหมาย ผู้เรียนร่วมกันพูดคุยวางแผนและดำเนินการตามแนวทางของกลุ่มที่วางไว้ ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบและอำนวยความสะดวกให้ข้อมูลที่จำเป็น คอยระมัดระวังให้สมาชิกทุกคนได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการทำงานทุกคน

4. นำเสนอแนวคิด (Presentation) ผู้เรียนนำเสนอแนวคิดจากการวางแผนหรือขั้นตอนการดำเนินงานของกลุ่มเล็กมานำเสนอในกลุ่มใหญ่หรือในระดับชั้นเรียน ผู้เรียนหรือผู้สอนวิพากษ์ผลงานของแต่ละกลุ่มเพื่อให้ข้อมูลกว้างขึ้น ร่วมกันให้ข้อมูลย้อนกลับหรือผลสะท้อนจากการนำเสนอ ผู้สอนอำนวยความสะดวกในการนำเสนอและตรวจสอบให้ตรงตามเป้าหมาย

5. สะท้อนแนวคิด (Reflection) ผู้เรียนสรุป สะท้อนความคิดในสิ่งที่ได้เรียนรู้และกระบวนการที่ได้ลงมือทำ วิเคราะห์ข้อดีข้อเสีย พร้อมการนำเสนอ ผู้สอนร่วมสรุปความรู้ที่ได้เรียนวางแผนแนวทาง กระบวนการ การตอบสนองของผู้เรียน และการวางแผนการเรียนในอนาคตเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ของผู้สอนแต่ละคนและแต่ละกลุ่ม

Bayon, Santos and Boticario (1990) กล่าวถึงลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ร่วมกันซึ่งมีทั้งหมด 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นการโต้ตอบระหว่างกัน (Interaction Step) เป็นขั้นสำหรับการเตรียมภาวะแวดล้อมในการเรียนให้มีความเหมาะสม ซึ่งประกอบไปด้วยการสำรวจข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กลุ่มผู้เรียนและการเลือกประธานกลุ่ม

2. ขั้นแต่ละบุคคล (Individual Stage) ขั้นนี้เป็นการทำงานของผู้เรียนแต่ละคนโดยมีผู้จัดการคอยหาข้อมูลต่าง ๆ ให้ผู้เรียน ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาหรือตอบข้อสงสัยของตนเอง

3. ขั้นร่วมกัน (Collaborative Step) เป็นการอภิปรายสถานการณ์ต่าง ๆ ของคนในกลุ่มร่วมกัน และมีการให้คะแนนคำตอบของตนเองและเพื่อน รวมถึงนำข้อเด่นของเพื่อนและของผู้เรียนเองมาพัฒนาให้เป็นคำตอบของตนเองแต่ละคนให้ดียิ่งขึ้น

4. ขั้นตกลงร่วมกัน (Agreement Step) ขั้นนี้เป็นขั้นการหาคำตอบของกลุ่มโดยสมาชิกทุกคนจะต้องเห็นด้วยกับคำตอบของกลุ่ม และคำตอบนั้นจะถูกนำไปประกาศให้ได้รับทราบโดยทั่วกัน

Davis (1993) ได้ศึกษาการเรียนรู้แบบร่วมมือในการทำงานกลุ่มและการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นทีมพบว่า สามารถแบ่งขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือออกเป็นขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดงาน อาจเป็น โครงการ หรือชิ้นงานที่มอบหมายให้แต่ละกลุ่ม โดยจะต้องเป็นงานที่สมาชิกในกลุ่มพึ่งพาอาศัยกัน

2. สัมพันธ์แลกเปลี่ยน ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน โดยใช้ความรู้ที่แต่ละคนมีในการร่วมกันวางแผนการทำงาน

3. ทำงานที่เหมาะสม งานที่มอบหมายจะต้องเหมาะกับทักษะและความสามารถของผู้เรียน

4. การแข่งขันระหว่างกัน ให้เกิดการแข่งขันด้านผลงานระหว่างกลุ่ม

5. มีการประเมินผลโดยประเมินกลุ่มหรือประเมินสมาชิกกลุ่ม

อรพรรณ พรสีมา (2540) ได้อธิบายขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือว่ามีลำดับขั้นตอนในการเรียนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียม กิจกรรมในขั้นเตรียมประกอบด้วย ผู้สอนแนะนำทักษะในการเรียนรู้แบบร่วมมือและจัดกลุ่มเรียน แบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยประมาณกลุ่มละ 4 คน ผู้สอนควรแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาท และหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม แจกวัสดุประสงค์ของบทเรียนและการทำกิจกรรมร่วมกัน การฝึกทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับกลุ่ม

2. ขั้นกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนที่เรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย รับผิดชอบแบ่งหน้าที่ บทบาทตามที่ปรึกษาหารือกัน เป็นขั้นตอนที่สมาชิกในกลุ่มจะได้ร่วมกันรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่ม ในขั้นนี้ผู้สอนจะกำหนดให้ผู้เรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการทำกิจกรรม

3. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนแล้วหรือไม่ ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคล ในบางกรณีผู้เรียนอาจต้องซ่อมเสริมสิ่งที่ยังขาดตกบกพร่อง

4. ชั้นสรุปบทเรียน เป็นขั้นประเมินผลการทำงานกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่คุณเรียนไม่เข้าใจ ผู้สอนควรอธิบายเพิ่มเติม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานของกลุ่ม พิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงานและอะไรคือสิ่งที่ยังต้องปรับปรุง

ครุฑนิเทศ (2551) สรุปขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่าประกอบด้วย

1. ปฐมนิเทศผู้เรียน
2. ผู้เรียนร่วมกันทบทวนเนื้อหาเดิม
3. ผู้เรียนช่วยกันวินิจฉัยปัญหา
4. ผู้เรียนระดมสมอง
5. ผู้เรียนทดสอบความรู้
6. ผู้สอนให้ผลป้อนกลับ
7. ผู้เรียนจดจำและนำไปใช้

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนแนวการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า ไม่ว่าจะใช้เทคนิคใดก็ตาม จะมีลำดับขั้นตอนในการเรียนที่คล้ายกันคือ

1. ขั้นเตรียม
2. ขั้นสอน
3. ขั้นทำงานกลุ่ม
4. ขั้นตรวจสอบผลงาน
5. ขั้นสรุป
6. ขั้นประเมินผล

2.3.4 ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน มีเป้าหมายในการทำงานร่วมกันซึ่งทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการทำงานกลุ่ม ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือมีดังนี้

Johnson and Johnson (1992) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนเก่งที่เข้าใจคำสอนของผู้สอนได้ดี จะเปลี่ยนคำสอนของผู้สอนเป็นภาษาพูดของผู้เรียนแล้วอธิบายให้เพื่อนฟังได้และทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดีขึ้น
2. ผู้เรียนที่ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
3. การสอนเพื่อนเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวทำให้ผู้เรียนได้รับความเอาใจใส่และมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

4. ผู้เรียนทุกคนต่างพยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพราะผู้สอนคิดคะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่มด้วย

5. ผู้เรียนทุกคนเข้าใจดีว่าคะแนนของตนมีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องพยายามปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ

6. ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคม มีเพื่อนร่วมกลุ่มและเป็นการเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่มซึ่งจะเป็นประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง

7. ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานหรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น

8. ผู้เรียนที่เก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นเรียนมากขึ้น ผู้เรียนจะรู้สึกว่าได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย

9. ในการตอบคำถามในชั้นเรียน หากตอบผิดเพื่อนมักหัวเราะ แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่ม ผู้เรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดคิดว่าผิดทั้งกลุ่ม คนอื่นอาจให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้ผู้เรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น

พิชัย ทองดีเลิศ (2547) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเกิดประโยชน์หลายด้านดังนี้

1. ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศระหว่างผู้เรียนที่ทำงานร่วมกัน

2. สร้างกระบวนการภายในกลุ่มและจัดระบบภายในกลุ่ม โดยร่วมกันวางแผนในการพบกัน ปรึกษากัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสร้างข้อตกลงร่วมกัน การแบ่งงานกันรับผิดชอบในส่วนของตน เป็นการส่งเสริมการสร้างระเบียบวินัยภายในกลุ่ม

3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดคนเดียวจากงานที่ตนเองได้รับผิดชอบ คิดเป็นกลุ่มจากการที่แต่ละคนเสนองานที่เป็นผลจากการคิดของตนเองเพื่อขอความคิดเห็นจากกลุ่ม

4. ส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยจากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกศึกษาในสิ่งที่ตนเองสนใจ

5. สร้างสมรรถภาพของความร่วมมือร่วมใจกัน เป็นการพัฒนาทักษะการร่วมมือระหว่างบุคคล

6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยที่ผู้เรียนต้องเป็นผู้ตัดสินใจในการแบ่งความรับผิดชอบหน้าที่ และวิธีการทุกอย่างที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการสร้างความรู้และชิ้นงาน

7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้พหุปัญญาของตนเองจากการแบ่งงานกันทำตามความถนัดและความสามารถของแต่ละคน

8. มีการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

9. ทำให้เกิดทักษะต่าง ๆ ได้แก่ ทักษะการคิดวิจารณ์ ทักษะการสื่อสารความหมาย (ฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสะท้อนความคิด) ทักษะทางสังคม (มีความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น สร้างความไว้วางใจ สามารถแก้ปัญหาขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือพึ่งพาศักยภาพกัน รู้จักติดต่อสื่อสาร) ทักษะในการสร้างวินัยในตนเอง ทักษะในการปกครองตนเอง ทักษะในการบริหารเวลา และทักษะความร่วมมือในการทำงาน

10. มีการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหา

11. มีการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

12. มีการพัฒนาความเป็นผู้นำ

13. สร้างทางเลือกในการจัดการกับชั้นเรียน และนำเสนอสิ่งที่ผู้เรียนรู้โดยมีทางเลือกหลากหลาย

14. ส่งเสริมบรรยายในทางบวก ทำให้เกิดความสุข ทำให้เกิดความสนใจในการเรียนของผู้เรียนให้มีช่วงเวลายาวนานขึ้น

15. ทำให้มีการเปลี่ยนบทบาทของผู้เรียนจากเป็นผู้รับฟังมาเป็นผู้สอนผู้เรียนคนอื่นด้วย

ผู้เรียนที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือจะได้ประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะที่ได้เรียนมาร่วมมือกันทำงานให้สำเร็จและสนับสนุนช่วยเหลือการทำงานของผู้อื่นในกลุ่ม ในการทำงานร่วมกันผู้เรียนได้มีโอกาสใช้จรรยาบรรณทักษะ (soft skills) อันได้แก่ ทักษะการสื่อสาร ความเป็นผู้นำ การเจรจาต่อรอง และสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งทักษะเหล่านี้จะเพิ่มความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง

2.3.5 รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Barkley, Cross & Major (2005) กล่าวว่ารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบ่งออกได้หลายลักษณะตามเป้าหมายของการเรียนรู้คือ

1) เพื่อการสนทนาในชั้นเรียน (For class discussion) ผู้เรียนรวมตัวกันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยมซึ่งกันและกัน กิจกรรมที่นำมาใช้บ่อยตามเป้าหมายการเรียนรู้นี้คือ Think-pair-share เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด เกิดการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกันผ่านการทำกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ คิด จับคู่ และแบ่งปัน

2) เพื่อการแลกเปลี่ยนบทบาท (For reciprocal teaching) กิจกรรมที่มักนำมาใช้คือ Jigsaw สมาชิกแต่ละคนเรียนรู้เนื้อหาเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งอย่างละเอียดจนกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญ และไปรวมตัวกับสมาชิกที่มาจากกลุ่มอื่นที่ได้รับเนื้อหาเดียวกัน ช่วยกันทำความเข้าใจในเนื้อหา นั้นจนกระจ่าง และเมื่อกลับเข้าสู่กลุ่มเดิมของตนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำเนื้อหาสาระที่ตนเรียนรู้ มานั้นถ่ายทอดให้สมาชิกในกลุ่มฟัง จนกระทั่งกลุ่มได้เรียนรู้เนื้อหาสาระโดยภาพรวมทั้งหมด วิธีจิ๊กซอว์ช่วยให้ผู้เรียนพึ่งพาอาศัยกันและมีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลอื่น รู้จักปรึกษาหารือกัน รู้จักบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเอง ผู้ที่เรียนอ่อนจะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน ทำให้ไม่เกิดกรณีเด็กหลังห้องที่เรียนไม่รู้เรื่อง

3) เพื่อการแก้ปัญหา (For problem solving) กิจกรรมที่นำมาใช้บ่อยคือ Send a Problem เป็นลักษณะการทำงานกลุ่มที่ต้องใช้ความคิดและความรู้ใหม่ที่ได้เพื่อแก้ปัญหาใดปัญหา หนึ่ง ในการทำกิจกรรมนี้จะต้องมีชิ้นงานเกิดขึ้นเสมอ ความรับผิดชอบในการเรียนรู้เป็นของผู้เรียน ทุกคนไม่ใช่คนใดคนหนึ่งในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนรู้จักตั้งเป้าหมาย รู้จักการใช้เวลา การวางแผนงาน และการใช้ทักษะที่ได้เรียนมา จะทำให้ผู้เรียนเกิดความท้าทายและสนใจ วิธีนี้ให้ผู้เรียนทุกคนเขียน แสดงความคิดเห็นของตนเองลงในแบบฟอร์มที่ผู้สอนกำหนดขึ้น จากนั้นผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ในขณะที่เดียวกันทุกคนต้องจดบันทึกความคิดเห็นที่กลุ่มมีส่วนร่วมเพื่อนำส่งผู้สอน ผู้สอน จะได้เห็นทั้งความคิดของกลุ่ม ความทุ่มเทของผู้เรียน และทักษะการคิดของแต่ละคน

4) เพื่อการเขียน (For writing) กิจกรรมที่นำมาใช้คือกิจกรรมแบบ Peer Editing การจัด ให้แต่ละกลุ่มมีผู้เรียนที่มีความสามารถการเรียนรู้ที่ไม่เท่ากันช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภายในกลุ่มได้ ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือกลุ่ม จากนั้นร่วมกันศึกษาเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียน ผู้เรียนที่ เก่งจะช่วยสอนผู้เรียนที่อ่อนกว่า ผู้เรียนจะสามารถปฏิสัมพันธ์ และสื่อสารกับเพื่อนในกลุ่มได้อย่าง เต็มที่ บรรยากาศในการเรียนจะลดความเครียดลง ผู้เรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้นและมีความพร้อมทาง จิตใจที่จะเรียนมากขึ้น

2.3.5.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted learning) เป็นการเรียนการสอนใน ลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเป็น รูปแบบการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการช่วยเหลือกันระหว่างผู้เรียนในวัยเดียวกันหรือผู้เรียนที่มีคุณวุฒิสูงกว่า (Topping, 2005) สมาชิกผู้เรียนในกลุ่มมีการพูดคุย อภิปราย ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ถ่ายทอด ความรู้ให้กันและกัน ซึ่งหากผู้เรียนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วยภาษาของ ผู้เรียนในวัยเดียวกัน ได้แล้วนั้น ผู้เรียนจะเข้าใจความรู้นั้น ๆ อย่างแจ่มแจ้ง เพราะการพูดหรืออธิบาย เรื่องใดเรื่องหนึ่งจะทำให้ผู้พูดมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาและเห็นมโนทัศน์ของเรื่องนั้น

อย่างชัดเจนในภาพรวม การเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ จากกันและกันของผู้เรียนจะทำให้เกิดความเข้าใจได้ดีกว่าการเรียนรู้จากผู้สอนอีกด้วย (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยขยายขอบเขตความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยผู้เรียนสร้างบทเรียนขึ้นมาด้วยตนเองและนำเสนอบทเรียนกับเพื่อนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งโดยใช้สื่อต่าง ๆ มาช่วยในการนำเสนอเนื้อหาอย่างอิสระ ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการเรียนรู้ตามการนำเสนอของบทเรียน โดยการเรียนรู้ในลักษณะนี้ สอดคล้องกับข้อมูลในแผนภาพกรวยการเรียนรู้ (Cone of Learning) ซึ่งพัฒนาโดย Edgar Dale (1969) ที่ยึดหลักการว่า การเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติจริงแล้วสามารถนำไปสอนผู้อื่นหรือไปประยุกต์ใช้ได้จริงจะมีสัดส่วนของการเรียนรู้และการจำได้คงทนมาก พื้นที่แห่งการเรียนรู้ที่กว้างและลึกจะเพิ่มขึ้นสูงสุดเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทดลองปฏิบัติจริงในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน การได้ลงมือทำจริง การสอน และการพูดอธิบายกระบวนการหรือวิธีปฏิบัติที่เรียนรู้มาให้ผู้อื่นฟังได้นั้นจะเป็นประสบการณ์และการเรียนรู้ที่คงทนอยู่ในตัวผู้เรียนในฐานะที่เป็นผู้ให้ (active) และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้มากกว่าการเป็นผู้รับ (passive) แต่เพียงอย่างเดียว (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2558) นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนยังสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน การร่วมงานกับผู้อื่นในลักษณะรวมกลุ่มหรือทำงานคู่ สอนกันและกัน แบ่งปันความรู้สึกลงสู่ความสำเร็จร่วมกันนั้นจะทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเรียนรู้ได้ดีขึ้นกว่าเรียนคนเดียวเพียงลำพัง อีกทั้งการที่ผู้เรียนได้ร่วมรับผิดชอบงาน ช่วยเหลือกัน และมีปฏิสัมพันธ์กันนั้นสามารถสร้างความรู้สึกรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย และนำมาซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเรียน ปรับเปลี่ยนความคิดของผู้เรียนที่เคยล้มเหลวให้กลับมามีความมั่นใจและมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองมากยิ่งขึ้น (Joyce & Weil, 2011)

2.3.5.2 ความหมายและลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กรมวิชาการ (2545) ให้คำนิยามของการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ไว้ว่า เป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและการเรียนการสอนรายบุคคลเข้าด้วยกัน เน้นการสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ และปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเหมาะสมกับทุกวิชาและทุกระดับชั้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545) ได้นิยามการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าหมายถึง การเรียนการสอนที่รวมเอาหลักการเรียนแบบร่วมมือเข้ารวมกับการเรียนรายบุคคล โดยผู้เรียนแต่ละคนจะมีชุดการสอนคนละชุดเพื่อศึกษาเนื้อหาเดียวกันให้ผู้เรียนในกลุ่มทำการศึกษาและเรียนรู้ร่วมกัน เมื่อผู้เรียนคนใดคนหนึ่งมีปัญหาในการเรียนก็ปรึกษาหารือกับเพื่อนในกลุ่มได้ ผู้สอนจะให้ความเป็นอิสระกับผู้เรียนในการหาความรู้จากเพื่อนในกลุ่ม

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าเป็นการช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนในวัยเดียวกันหรือผู้ที่มีคุณวุฒิวิชาชีพสูงกว่าโดยทำหน้าที่ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกภายในกลุ่มมีการพูดคุย อภิปราย ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือกลุ่ม และช่วยส่งเสริมให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน อาจช่วยเหลือกันเป็นคู่หรือกลุ่มก็ได้ โดยผู้ให้การช่วยเหลือต้องมีทักษะการสื่อสาร การสร้างสัมพันธภาพ เพื่อช่วยเสริมสร้างกำลังใจแก่เพื่อนในกลุ่มให้เกิดการพัฒนาตนเองและศักยภาพที่มีอยู่ในการช่วยเหลือตนเอง

หากผู้เรียนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่เรียนรู้มาให้เพื่อนฟังได้ด้วยภาษาของผู้เรียนเองแล้วผู้เรียนจะเข้าใจความรู้นั้นได้อย่างแจ่มแจ้ง เพราะการพูดหรืออธิบายถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะทำให้ผู้พูดเข้าใจและเห็น concept ของเรื่องนั้น ๆ อย่างชัดเจน ผู้เรียนจะได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้จากกันและกัน และการเรียนรู้ในลักษณะจากกันและกันนี้เองจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ดีกว่าการเรียนรู้จากผู้สอน เพราะภาษาที่ผู้เรียนใช้พูดจาสื่อสารกันนั้นสื่อความเข้าใจได้ดีและเหมาะสมกว่าผู้สอน

อรศิริ เลิศกิตติสุข และดวงกมล ลิ้มโกมุท (2552) อธิบายการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าเป็นการจัดการความรู้ก่อนลงมือทำกิจกรรม (Learning Before Doing) เพื่อแสวงหาผู้ช่วยที่มีความแตกต่างมาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เพื่อขยายกรอบความคิดให้กว้างและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สาโรจน์ เกษมสุข โชติกุล (2554) อธิบายการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้ว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการจัดการความรู้ก่อนลงมือทำ กิจกรรมที่ได้รับการพัฒนาขึ้นครั้งแรกที่บริษัทน้ำมันชื่อ BP-Amoco ของประเทศอังกฤษ โดยการสร้างให้เกิดกลไกการเรียนรู้ประสบการณ์ผู้อื่นซึ่งเป็นเพื่อนร่วมอุดมการณ์หรือเพื่อนร่วมอาชีพ (Peers) ก่อนที่จะเริ่มหรือดำเนินกิจกรรมใด ๆ การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการขับเคลื่อนการจัดการความรู้โดยอาศัยคนเป็นชนนำ (People Driven) ผ่านการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันก่อนทำกิจกรรมหรืองานใด ๆ ซึ่งการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนนี้จะช่วยเปลี่ยนความรู้ที่มีอยู่ในตัวบุคคล (Tacit Knowledge) ให้กลายเป็นความรู้ที่ถ่ายทอดได้ (Explicit Knowledge) และความรู้ที่ได้จากการร่วมวงแลกเปลี่ยนเรียนรู้เมื่อผ่านการใช้งานจริงจะกลายเป็นความรู้ในตัวบุคคลที่เพิ่มจำนวนมากยิ่งขึ้น และเมื่อรู้ก่อนทำมากขึ้นจะช่วยให้โอกาสในการทำผิดพลาดมีน้อยลง ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการทำงานเพิ่มมากขึ้น การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการเปิดมุมมองความคิดที่หลากหลายจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างทีมที่มีทักษะ ความสามารถ และประสบการณ์ที่แตกต่างกันทำให้เราไม่มองอะไรเพียงด้านเดียวหรือมองมุมแคบ เพราะเพื่อนของเราจะได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้สิ่งใหม่ร่วมกันเพิ่มเติม

สรุปคือการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้สอนและผู้เรียนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน ผู้สอนมีบทบาทหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

2.3.5.3 การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Bender (2009) กล่าวถึงหลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าการให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เพื่อนผู้สอนจะต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น ความเข้าใจในจุดประสงค์ของการสอน จำแนกได้ว่าคำตอบที่ผิดและคำตอบที่ถูกต่างกันอย่างไร รู้จักการให้แรงเสริมแก่เพื่อนผู้เรียน รู้จักบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียน และมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน
2. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสองช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน
3. ครูเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียนดำเนินการตามขั้นตอนเหล่านั้น
4. สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดจนกว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป
5. ฝึกให้เพื่อนผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมแสดงออกของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าพฤติกรรมใดแสดงว่าเพื่อนผู้เรียนไม่เข้าใจ ทั้งนี้จะได้แก้ไขถูกต้อง
6. เพื่อนผู้สอนควรบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้
7. ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใด มีปัญหาหรือไม่
8. ครูให้แรงเสริมแก่ทั้ง 2 คนอย่างสม่ำเสมอ
9. ช่วงเวลาในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ควรใช้เวลานานเกินไป งานวิจัยระบุว่าระยะเวลาที่มีประสิทธิภาพในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนในระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ระหว่าง 15–30 นาที
10. เพื่อนผู้สอนมีการยกตัวอย่างประกอบการสอน จึงจะช่วยให้เพื่อนผู้เรียนเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552) อธิบายหลักการพื้นฐานของการจัดการเรียนการสอนแนวการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่สำคัญว่ามี 3 ประการดังนี้

1. การชี้แนะ (cues) เป็นการบอกหรืออธิบายให้ผู้เรียนมองเห็นแนวทางการเรียนรู้ว่าเรียนอะไร เรียนอย่างไร เมื่อเรียนแล้วต้องมีความรู้ความสามารถอะไรบ้าง

2. การมีส่วนร่วมในกิจกรรม (participation) ผู้เรียนต้องมีโอกาสในการแสดงความสามารถ การซักถาม การทำแบบฝึกหัด

3. การเสริมแรง (reinforcement) การเสริมแรงมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ผู้สอนต้องพยายามใช้รูปแบบการเสริมแรงหลาย ๆ ชนิดให้เหมาะสมกับเวลาและสถานการณ์ เช่น ยกย่อง แสดงท่าทาง ให้รางวัล

อุเทน ทองทิพย์ (2557) แบ่งประเภทของการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนได้ 3 ประเภท

1. การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการสอนแบบให้ ผู้เรียนช่วยสอนกันเองโดยให้ผู้เรียนที่มีการเรียนดีจับคู่สอนกับผู้เรียนที่มีการเรียนอ่อน เป็นผู้มีบทบาท ในกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ผู้เรียนที่มีความสามารถจะจัดกระบวนการเรียน การสอน เพื่อกระตุ้นเพื่อน ผู้สอนจะมีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาทักษะความสามารถของผู้เรียนให้ เต็มศักยภาพ ออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความรู้ ความสามารถอย่างเต็มที่ มีความสุขกาย สุขใจ พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือช่วยเหลือเพื่อนอย่างเต็มใจ และควรสร้างแรงจูงใจเพื่อนักเรียนที่ช่วยสอนให้ได้รับผลตอบแทนทั้งรูปธรรมและนามธรรม

2. การให้คำปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน คือ การให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจและเป็น รากฐานสำคัญในการสนับสนุนผู้รับคำปรึกษาให้ดำเนินชีวิตอย่างอิสระ โดยปฏิสัมพันธ์ที่จะ “ให้” และ “รับ” ความช่วยเหลือเท่าเทียมกันอย่างเพื่อน ได้มาฟังความรู้สึกและเล่าเรื่องราวของตนเอง เพื่อ สนับสนุนซึ่งกันและกัน เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่น ในตนเอง ให้มีความเข้มแข็ง สามารถดำรงชีวิตได้ อย่างอิสระ ข้อตกลงหรือสัญญาในการให้คำปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีข้อ ที่ควรปฏิบัติทั้งหมด 4 ข้อ ดังนี้

2.1 แบ่งเวลาโดยเท่าเทียมกัน

2.2 รักษาความลับเป็นส่วนตัว

2.3 ไม่ปฏิเสธ ไม่ตำหนิ

2.4 ไม่ให้คำแนะนำ ไม่ชี้ทางแก้ไข

3. กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือ กลุ่มย่อย ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการผลัดเปลี่ยนกัน เป็นผู้สอนและ ผู้เรียน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน ครูผู้สอนมีบทบาทหน้าที่ เป็นเพียงผู้ให้ คำแนะนำและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้

แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักการศึกษาหลายท่านได้ประมวลการสอนที่มีแนวคิดจากกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้ มี รายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาททั้งเป็น นักเรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่ นักเรียนผู้เรียน และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน

3.2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและให้ความรู้ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก

3.3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าจับคู่กับผู้เรียนที่มีการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเองแล้ว ทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสามารถ ความถนัดและมีทักษะที่ดี

3.4. การสอนโดยบุคคลทางบ้าน (Home-Based Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่บ้านของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสอน ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ความสามารถแก่บุตร หลานของตนระหว่างที่อยู่ที่บ้าน

2.3.5.4 ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Maheady et al (1994) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่า เป็นวิธีสอนอีกวิธีทางเลือกหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความรู้ความสามารถทางวิชาการ (Academic Performance) แก่ผู้เรียน เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่มีการจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในขณะที่ทำกิจกรรม เป็นการเสริมแรงทางบวก การให้กำลังใจ การให้รางวัล เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี ต่อการเรียน ผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอนเป็นผู้อธิบายและสาธิตให้กับนักเรียนผู้เรียนรวมทั้งนำฝึกทักษะแต่ละกิจกรรมเมื่อนักเรียนผู้สอนเพิ่มทักษะแต่ละกิจกรรมให้กับตนเอง และนักเรียนผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะใหม่ให้กับตนเองด้วยแล้ว ผู้เรียนแต่ละคู่ผลัดเปลี่ยนสลับบทบาทกันเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำหน้าที่เป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน

อนุสรฯ พงศ์จันตา (2557) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ว่าเป็นแนวความคิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการกระจายบทบาทการสอนจากครูไปสู่ผู้เรียนนับว่าเป็นวิธีการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้เรียนที่มีทักษะทางด้านการทำงานก่อนข้างช้า และในขณะเดียวกันยังสามารถพัฒนาผู้เรียนที่มีทักษะทางด้านการทำงานที่สูงกว่าไปพร้อม ๆ กันด้วย โดยให้ผู้เรียนที่มีทักษะทางด้านการทำงานสูงได้พัฒนาพฤติกรรมในการให้ความช่วยเหลือเพื่อนร่วมชั้น ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีทักษะการทำงานสูงเป็นครูสอนให้กับผู้เรียนที่มีทักษะในการทำงานก่อนข้างช้าโดยใช้วิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น จัดเป็นกิจกรรมการเรียนอีกแบบหนึ่งที่เหมาะสำหรับผู้เรียนและเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาในการเรียนการสอนและยังเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะนำไปปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจ

2.4.1 ความหมายและความสำคัญของการสร้างแรงจูงใจ

Domjan (1996) อธิบายว่าแรงจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลลงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

Maehr & Meyer (1997) กล่าวว่าแรงจูงใจหมายถึงการทุ่มเทและลงทุนลงแรงของแต่ละคนเพื่อบรรลุสภาพหรือผลที่ปรารถนา โดยในบริบทด้านวิชาการ แรงจูงใจมีอิทธิพลต่อทิศทางความมุ่งมั่น ความไม่ลดละ และคุณภาพของพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยแรงจูงใจของผู้เรียนจะกระตุ้นให้เกิด ชี้นำ และเกื้อหนุนการกระทำเพื่อการเรียนรู้

Dörnyei (2001) กล่าวว่า แรงจูงใจใช้เพื่ออธิบายสาเหตุทำไมมนุษย์จึงมีพฤติกรรมต่าง ๆ และคือเหตุผลในการทำให้เกิดการกระทำดังกล่าว แรงจูงใจเป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำมนุษย์ให้เกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ

Liu (2007) อธิบายถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า ผลการศึกษากับผู้เรียนชาติต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษพบว่าแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญและมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และพบว่าแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในห้องเรียนด้วย แต่ปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนได้แก่ พฤติกรรมและวิธีการสอนของผู้สอน สภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่ไม่เอื้ออำนวย หลักสูตรการเรียนที่ไม่น่าสนใจ และทัศนคติของผู้เรียน

เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2538) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า การจูงใจ (Motivation) หมายถึง การกระทำทุกวิถีทางที่จะให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดพฤติกรรมในทางที่ต้องการ การจูงใจจึงเป็นเสมือนแรงขับภายใน (Internal Drive) ที่จะทำให้นักบุคคลเกิดพฤติกรรมการทำงานในทางที่ถูกต้องและเป็นไปตามองค์การคาดหวังไว้ ดังนั้นพื้นฐานที่สำคัญของการจูงใจก็คือการสร้างให้ เกิดความ

ต้องการ (Needs) ขึ้นก่อน เมื่อคนเกิดความต้องการแล้วก็จะเกิดแรงขับ (Drive) หรือความอยากที่จะกระทำขึ้น จนผลสุดท้ายก็จะเกิดการกระทำหรือพฤติกรรม (Behavior) ตามเป้าหมายที่ต้องการ

ภูวเรศ อับดุลสตา (2554) อธิบายว่า แรงจูงใจ (Motivation) คือสิ่งที่ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์อันเกิดจากความต้องการ (Needs) พลังกดดัน (Drives) หรือ ความปรารถนา (Desires) ที่จะพยายามดิ้นรนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ซึ่งอาจจะเกิดมาตามธรรมชาติหรือจากการเรียนรู้ก็ได้ แรงจูงใจเกิดจากสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลนั้น ๆ เอง สิ่งเร้าภายในได้แก่ความรู้สึกรู้สึกต้องการ หรือขาดอะไรบางอย่างจึงเป็นพลังชักจูงหรือกระตุ้นให้มนุษย์ประกอบกิจกรรมเพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดหรือต้องการนั้น ส่วนสิ่งเร้าภายนอกได้แก่ สิ่งใดก็ตามที่มาเร้าเร้า นำช่องทางและมาเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมในตัวมนุษย์ ซึ่งแรงจูงใจนี้อาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอกแต่เพียงอย่างเดียวหรือทั้งสองอย่างพร้อมกันก็ได้ อาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจทำให้เกิดพฤติกรรมซึ่งเกิดจากความต้องการของมนุษย์ ซึ่งความต้องการเป็นสิ่งเร้าภายในที่สำคัญกับการเกิดพฤติกรรม นอกจากนี้ยังมีสิ่งเร้าอื่น ๆ เช่น การยอมรับของสังคม สภาพบรรยากาศที่เป็นมิตร การบังคับขู่เข็ญ การให้รางวัลหรือการให้กำลังใจ หรือการทำให้เกิดความพอใจ ล้วนเป็นเหตุจูงใจให้เกิดแรงจูงใจได้

สรุปได้ว่า แรงจูงใจ (Motivation) หมายถึงสภาวะของจิตที่ได้รับการกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาที่อยากเป็นอยากมี อยากได้ แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบด้านจิตวิทยาที่มีความสำคัญสำหรับการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจจะเกิดความกระตือรือร้นและพยายามดิ้นรนเพื่อให้งานบรรลุตามเป้าหมาย การสร้างแรงจูงใจมีส่วนสำคัญทำให้เกิดการเรียนรู้ และการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจจะทำให้การเรียนรู้ได้ผลดี

2.4.2 แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจ

ทฤษฎีแรงจูงใจสามารถแบ่งได้เป็นทฤษฎีใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

1. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioral View of Motivation) ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ในอดีต (Past Experience) ว่ามีผลต่อแรงจูงใจของบุคคลเป็นอย่างมาก ดังนั้นทุกพฤติกรรมมนุษย์ถ้าวิเคราะห์ให้ดีแล้วจะเห็นว่าได้รับอิทธิพลที่เป็นแรงจูงใจมาจากประสบการณ์ในอดีตเป็นส่วนใหญ่ โดยประสบการณ์ด้านดีจะกลายเป็นแรงจูงใจทางบวกที่ส่งผลเร้าให้มนุษย์มีความต้องการแสดงพฤติกรรมในทิศทางนั้นมากยิ่งขึ้น ทฤษฎีนี้เน้นความสำคัญของสิ่งเร้าภายนอก (Extrinsic Motivation)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning View of Motivation) ทฤษฎีนี้เห็นว่าแรงจูงใจเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเอกลักษณ์และการเลียนแบบ

(Identification and Imitation) จากบุคคลที่ตนเองชื่นชม หรือคนที่มิชื่อเสียงในสังคมจะเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล

3. ทฤษฎีพุทธรินิยม (Cognitive View of Motivation) ทฤษฎีนี้เห็นว่าแรงจูงใจของพฤติกรรมมนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับรับรู้ (Perceive) สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวโดยอาศัยความสามารถทางปัญญาเป็นสำคัญ มนุษย์จะได้รับแรงผลักดันจากหลาย ๆ ทางในการแสดงพฤติกรรม ซึ่งในสภาพเช่นนั้นมนุษย์จะเกิดสภาพความไม่สมดุล (Disequilibrium) ขึ้น เมื่อเกิดสภาพเช่นนั้น มนุษย์ต้องอาศัยกระบวนการดูดซึม (Assimilation) และการปรับ (Accommodation) ความแตกต่างของประสบการณ์ที่ได้รับใหม่ให้เข้ากับประสบการณ์เดิมของตน ซึ่งการจะทำให้ได้นั้นต้องอาศัยสติปัญญาเป็นพื้นฐานที่สำคัญ ทฤษฎีนี้เน้นเรื่องแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) นอกจากนั้นทฤษฎีนี้ยังให้ความสำคัญกับเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และการวางแผน ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับระดับของความคาดหวัง (Level of Aspiration) โดยกล่าวว่าคนเรานั้นมีแนวโน้มที่จะตั้งความคาดหวังของตนเองให้สูงขึ้นเมื่อเขาทำงานหนึ่งสำเร็จและตรงกันข้ามคือตั้งความคาดหวังของตนเองต่ำลงเมื่อเขาทำงานหนึ่งแล้วล้มเหลว

4. ทฤษฎีมนุษยนิยม (Humanistic View of Motivation) แนวความคิดนี้เป็นของ Maslow ที่ได้อธิบายถึงลำดับความต้องการของมนุษย์ โดยที่ความต้องการจะเป็นตัวกระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อไปสู่ความต้องการนั้น ดังนั้นถ้าเข้าใจความต้องการของมนุษย์ก็สามารถอธิบายถึงเรื่องแรงจูงใจของมนุษย์ได้เช่นเดียวกัน

ในทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation) อธิบายว่า เมื่อบุคคลปรารถนาที่จะได้รับความพึงพอใจ และเมื่อบุคคลได้รับความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งแล้ว ก็จะต้องเรียกร้องความพึงพอใจสิ่งอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งถือเป็นคุณลักษณะของมนุษย์ซึ่งเป็นผู้ที่มีความต้องการจะได้รับสิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ Maslow กล่าวว่าความปรารถนาของมนุษย์นั้น ดิดตัวมาแต่กำเนิด และความปรารถนาเหล่านี้จะเรียงลำดับขั้นของความปรารถนาตั้งแต่ขั้นแรกไปสู่ความปรารถนาขั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับ Maslow เรียกลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (The Need –Hierarchy Conception of Human Motivation) จากขั้นต้น ไปสู่ความต้องการขั้นต่อไปไว้เป็นลำดับดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs)
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs)
3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and love needs)
4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Esteem needs)
5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization needs)

สมยศ นาวิการ (2540) กล่าวถึง ทฤษฎี E.R.G. ของ Alderfer ซึ่งได้ปรับปรุงลำดับขั้นความต้องการของ Maslow เป็นความต้องการ 3 ระดับ ดังนี้

1. ความต้องการดำรงชีวิตอยู่ (existence needs) คือ ความต้องการทางร่างกายและความปลอดภัย ความต้องการรายได้ สวัสดิการและสภาพแวดล้อม

2. ความต้องการความสัมพันธ์ (relatedness needs) คือ ความต้องการทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

3. ความต้องการเจริญเติบโต (growth needs) คือ ความต้องการภายในเพื่อการพัฒนาส่วนบุคคล ความต้องการของบุคคลที่จะเจริญเติบโตพัฒนา และใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ด้วยการแสวงหาโอกาส และการเอาชนะความท้าทายใหม่ ๆ

ทฤษฎี E.R.G ของ Alderfer มีความคล้ายคลึงกับทฤษฎีทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow ที่ว่า โดยทั่วไปบุคคลจะก้าวขึ้นไปตามลำดับของความต้อการจากระดับต่ำกว่าก่อน ความต้องการระดับสูง เมื่อความต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับต่ำจะมีความสำคัญน้อยลง แต่อย่างไรก็ตาม ภายใต้สถานการณ์บางอย่าง บุคคลอาจจะกลับมายังความต้องการระดับต่ำได้ เช่น บุคคลที่คับข้องใจภายใน การตอบสนองความต้องการการเจริญเติบโตอาจจะถูกใจให้ตอบสนองความต้องการความสัมพันธ์ที่ต่ำลงมา จึงทำให้ทฤษฎีนี้มีทั้งส่วนเหมือนและส่วนต่างกับทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow

นักจิตวิทยาชื่อ David I. McClelland ทำการทดลองในช่วงปี ค.ศ. 1940 โดยใช้แบบทดสอบการรับรู้ของบุคคลที่เรียกว่า TAT (Thematic Apperception Test) เพื่อวัดความต้องการของมนุษย์ โดยแบบทดสอบ TAT เป็นเทคนิคการนำเสนอภาพต่าง ๆ แล้วให้บุคคลเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่เห็น จากการศึกษาวิจัยของ McClelland ได้สรุปคุณลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นเกิดจากความต้องการ 3 ประการที่เป็นสิ่งสำคัญในการเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลดังนี้

1. ความต้องการความสำเร็จ (need for achievement: nach) เป็นความต้องการที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้เต็มที่และดีที่สุดเพื่อความสำเร็จ จากการศึกษาวิจัยของ McClelland พบว่า บุคคลที่ต้องการความสำเร็จ (nach) สูง จะมีลักษณะชอบการแข่งขัน ชอบงานที่ท้าทาย และต้องการได้รับข้อมูลป้อนกลับเพื่อประเมินผลงานของตนเอง มีความชำนาญในการวางแผน มีความรับผิดชอบสูง และกล้าที่จะเผชิญกับความล้มเหลว

2. ความต้องการความผูกพัน (need for affiliation: naff) เป็นความต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ต้องการสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อบุคคลอื่น บุคคลที่ต้องการความผูกพันสูงจะชอบสถานการณ์การร่วมมือมากกว่าสถานการณ์การแข่งขัน โดยจะพยายามสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น

3. ความต้องการอำนาจ (need for power: npower) เป็นความต้องการอำนาจเพื่อมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น บุคคลที่มีความต้องการอำนาจสูง จะแสวงหาวิถีทางเพื่อให้ตนมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับหรือยกย่อง ต้องการความเป็นผู้นำ ต้องการทำงานให้เหนือกว่าบุคคลอื่น และจะกังวลเรื่องอำนาจมากกว่าการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

Tamimi & Shuib (2009) เสนอว่าแรงจูงใจเป็นตัวแปรที่ซับซ้อน แต่ก็สามารถนำมาใช้ในพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสัมฤทธิ์ผลดียิ่งขึ้น เพราะแรงจูงใจเป็นการผสมผสานระหว่างความพยายามกับความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมาย โดยเสนอว่าแรงจูงใจมี 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) หมายถึง ความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศสำหรับสื่อสารกับชาวต่างชาติ

2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) หมายถึง ความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อความเจริญก้าวหน้า เช่น การได้ทำงานที่ดี มีรายได้ที่สูงขึ้น ซึ่งมีการวิจัยพบว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลโดยตรงกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ฉันทกร วุฒิวงศา (2557) กล่าวว่าแรงจูงใจแบ่งเป็น 2 ลักษณะได้แก่

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสิ่งกระตุ้นหรือผลักดันมาจากภายในตัวผู้เรียน ซึ่งอาจจะเป็นเจตคติหรือทัศนคติ ความคิด ความสนใจ การเห็นคุณค่าหรือความต้องการอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ เป็นสถานะที่ผู้เรียนต้องการแสดงการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถมีศักยภาพ โดยไม่ได้เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ต้องการเรียนรู้เพราะต้องการรู้และเข้าใจในสิ่งนั้น หรือต้องการทำงานที่ยากเพราะรู้สึกว่าเป็นสิ่งท้าทาย

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นสถานะที่ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกจนเกิดพฤติกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย เช่น ปริญญาบัตร เงิน รางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง ความก้าวหน้า คำชมเชย การได้รับการยอมรับนับถือ และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ เมื่อผู้เรียนเห็นเป้าหมายที่ต้องการ บุคคลนั้นก็จะถูกกระตุ้นหรือเร้าให้แสดงพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายนั้น

2.4.3 การสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน

มีผลการศึกษามากมายที่สนับสนุนว่า การสร้างแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกสามารถใช้เป็นตัวกำหนดความสำเร็จการเรียนการสอนได้

Gardner (1985) เสนอว่า แรงจูงใจเป็นตัวแปรที่ซับซ้อน แต่ก็สามารถนำมาใช้ในพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสัมฤทธิ์ผลดียิ่งขึ้น เพราะแรงจูงใจเป็นการผสมผสานระหว่างความพยายามกับความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมาย โดยเสนอว่า แรงจูงใจมี 2

ประเภท คือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) หมายถึง ความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศสำหรับสื่อสารกับชาวต่างชาติ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) หมายถึง ความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อความเจริญก้าวหน้า เช่น การได้ทำงานที่ดี มีรายได้ที่สูงขึ้น ซึ่งมีการวิจัยพบว่า แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลโดยตรงกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Tamimi & Shuib, 2009) ในสภาพความเป็นจริง การเรียนภาษาต่างประเทศใด ๆ ก็ตาม ผู้เรียนต้องใช้ความพยายาม อุตุน และเอาใจใส่ฝึกฝนมากเป็นพิเศษ จึงจะเกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจำเป็นต้องทบทวนและฝึกฝนทุก ๆ ทักษะเพื่อให้เกิดความชำนาญ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องสร้างเสริมแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนเสียก่อน เพื่อให้ผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนอย่างชัดเจน เพราะตามหลักการแล้ว ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจ ย่อมปรารถนาที่จะขยันหมั่นเพียร อุตุน พร้อมทั้งจะฝึกฝน และขวนขวาย รวมทั้งตั้งใจที่จะเรียนรู้เพื่อให้ตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น

แอม โบรส (2556) กล่าวว่าในบริบทของการเรียนรู้นั้น แรงจูงใจเป็นเรื่องสำคัญมาก แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของผู้เรียน ความเข้าใจว่าจะอะไรช่วยเพิ่มพูนหรือบั่นทอนแรงจูงใจของผู้เรียนในการมุ่งสู่เป้าหมายการเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะหากผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจหรือไม่สำคัญ การเรียนรายวิชาดังกล่าวนั้นจะไม่มีคุณค่าและไม่เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ระดับลึก หรือหากผู้เรียนไม่คาดหวังจะประสบความสำเร็จในการเรียนรายวิชาดังกล่าว ผู้เรียนจะไม่เกิดพฤติกรรมที่จำเป็นต่อการเรียนรู้

แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดี นอกจากขึ้นกับความสามารถของผู้เรียนแล้วยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ ผู้เรียนที่มีความสามารถสูงแต่ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ในห้องเรียนห้องหนึ่งนั้นประกอบไปด้วยผู้เรียนที่มีแรงจูงใจแตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากความสามารถและประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนรู้แต่ละวิชา ผู้สอนสามารถนำแนวคิดเรื่องแรงจูงใจมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากบรรยากาศและสภาพการเรียนการสอนที่มีระยะเวลาต่อเนื่องยาวนานแต่ละวันนั้นทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและท้อแท้ในการเรียน ดังนั้นผู้สอนต้องมีความรู้และนำความรู้เรื่องแรงจูงใจมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนให้มากที่สุด โดยเทคนิคและวิธีการจูงใจนั้นควรต้องให้มีความเหมาะสมกับระดับการศึกษาและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. ปรับปรุงเนื้อหาและวิธีการสอนให้น่าสนใจ
2. ใช้สื่อการสอนที่เหมาะสม
3. ใช้เทคนิคในการเร้าความสนใจของผู้เรียน

4. ปรับวิธีการสอนและการวัดผลให้เหมาะสมกับรูปแบบแรงจูงใจของผู้เรียน ใช้หลักการเสริมแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่าแรงจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจงใจกระทำหรือคืบร่นเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางอย่างซึ่งเห็นได้จากพฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจ เป็นพฤติกรรมที่มีใจเป็นเพียงการตอบสนองสิ่งเร้าปกติธรรมดา การส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่ควรหาวิธีที่จะช่วยผู้เรียนเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกันคือส่งเสริมให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการสอน

2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน

2.5.1 ที่มาและความหมายของความผูกพันของผู้เรียน

คำว่า ความผูกพันของผู้เรียน (student engagement) ปัจจุบันเป็นคำที่สถาบันระดับอุดมศึกษาทั่วโลกให้ความสนใจและพยายามสร้างให้เกิดขึ้นในการเรียนการสอนด้วยหลายรูปแบบวิธี ต้นกำเนิดของคำนี้มีรากฐานมาจากการงานวิจัยของนักวิชาการที่เน้นการเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนของผู้เรียนในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1990 จากนั้นคำนี้ได้ขยายขอบเขตความน่าสนใจเป็นวงกว้างขึ้นในแวดวงการศึกษาแถบอเมริกาเหนือและออสเตรเลีย และใช้เวลาไม่นานในการถูกนำมาใช้เป็นตัวประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน หรือการพัฒนาผู้เรียน ก่อนจะถูกยกระดับความสำคัญด้วยการพัฒนามาเป็นแบบสำรวจระดับประเทศเพื่อใช้ประเมินขอบเขตการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและสิ่งที่คุณเรียนได้รับจากประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย

Axelson & Flick (2011) อธิบายเกี่ยวกับต้นกำเนิดของ student engagement ว่าเป็นแนวคิดที่เริ่มต้นขึ้นจากการงานวิจัยของเหล่านักจิตวิทยาการศึกษา ตัวอย่างเช่น Ralph Tyler ทำวิจัยในปี 1930 ที่ University of Chicago เรื่องการใช้เวลาในการทำงานที่ได้รับมอบหมายของผู้เรียนและผลกระทบของการใช้เวลากับผลการเรียนของผู้เรียน รวมถึง C. Robert Pace ที่ทำการวิจัยในปี 1960 ว่าด้วยเรื่องคุณภาพงานที่เกิดจากความพยายามของผู้เรียนอันเป็นที่มาของ CSEQ (The College Student Experiences Questionnaire) ที่ใช้ในปี 1979 และ งานวิจัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของนักศึกษาโดย Alexander Astin ในปี 1980 ซึ่งเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของนักศึกษา โดยงานวิชาการเหล่านี้นับเป็นจุดกำเนิดของคำว่า student engagement ทั้งสิ้น

งานวิจัยของ Alexander Astin ในช่วงปี 1980-1999 เริ่มต้นเสนอความคิดเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน โดยทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องผลลัพธ์ที่เกิดกับผู้เรียน (student outcome) จากการใช้ทฤษฎีความเกี่ยวพัน (theory of involvement) ที่เสนอว่า ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์เชิงวิชาการและกิจกรรมเชิงสังคมของมหาวิทยาลัย หรืออาจกล่าว

ได้ว่า ยิ่งผู้เรียนมีความผูกพันกับการเรียนการสอน เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย และมีปฏิสัมพันธ์กับคณะมากขึ้นเท่าไร จะยิ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและเกิดการพัฒนาทักษะเพื่อจบการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพและสมบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น

Taylor & Parsons (2011) กล่าวถึงที่มาของความผูกพันของผู้เรียนว่าเริ่มแรกนั้นมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เพิ่มพฤติกรรมผู้เรียนเชิงบวก และเพิ่มจิตสำนึกความเป็นหนึ่งเดียวกับโรงเรียนเพื่อที่จะรักษาจำนวนผู้เรียนไว้ ส่วนใหญ่เป้าหมายการวิจัยเรื่องความผูกพันของผู้เรียนในช่วงเริ่มต้นคือนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เพื่อใช้ประโยชน์จากการวิจัยในการควบคุมจำนวนผู้เรียนที่ลาออกกลางคันไม่ให้เกิดขึ้นมากนัก จากนั้นไม่นานเรื่องความผูกพันของผู้เรียน ได้ถูกพัฒนาในขอบเขตที่กว้างขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนในการ “เรียนรู้วิธีการเรียนรู้” และกลายเป็นผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตในสังคม

พจนานุกรมต่าง ๆ นิยามคำว่า student engagement ทั้งส่วนที่คล้ายกันและแตกต่างกันออกไป โดย Marriam Webster Dictionary ระบุว่า “ความผูกพัน (engagement)” มีความหมายเดียวกับคำว่า “ความเกี่ยวข้อง (involvement)” ส่วน Cambridge English Dictionary ให้นิยาม engagement ว่าหมายถึง “การมีส่วนร่วมกับบางสิ่งบางอย่าง” หรือ “กระบวนการที่กระตุ้นให้เกิดความสนใจในการทำงาน” ในขณะที่ The American Heritage Dictionary ให้ความหมายของคำว่า engagement ใกล้เคียงกับคำว่า “พันธะ (commitment) ในลักษณะการให้คำมั่นสัญญา” มากที่สุด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันของผู้เรียน (student engagement) พบว่ามีผู้ให้ความหมายของคำว่าความผูกพันของผู้เรียนไว้ค่อนข้างสอดคล้องกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่กล่าวว่า student engagement เป็นตัวแปรที่สะท้อนถึงความรู้สึกผูกพันกับการเรียนรู้ของผู้เรียน แสดงถึงการมีความรู้สึกและพฤติกรรมที่ติดต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกทั้งเป็นปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การศึกษาเรื่องความผูกพันของผู้เรียนในระยะเริ่มแรกนั้นมุ่งความสนใจไปที่พฤติกรรมการใช้เวลาในการทำงานของผู้เรียน ซึ่งในระยะต่อมาความผูกพันของผู้เรียนสะท้อนให้เห็นได้จาก ความเต็มใจของผู้เรียนในการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมประจำวันของโรงเรียน เช่น การเข้าชั้นเรียน การส่งงานตามที่ได้รับมอบหมาย การปฏิบัติตามคำชี้แนะของผู้สอนในชั้นเรียน

Natriello (1984) ให้คำจำกัดความค่าความผูกพันของผู้เรียนว่าหมายถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน ตัวชี้วัดตรงกันข้ามกับความผูกพันของผู้เรียนแสดงให้เห็นจากพฤติกรรมเฉยชา เห็นห่างของผู้เรียน มีความคิดเชิงลบ ไม่มีความพยายามและท้อถอยในงานที่ทำอย่างง่ายดาย ขอมแพ้อย่างง่ายดายเมื่อต้องทำงานที่ท้าทาย เบื่อหน่าย ท้อแท้หมดหวัง วิตกกังวล โดดเรียน การทุจริตสอบ และการทำลายทรัพย์สินส่วนรวมของโรงเรียน

Coates (2007) ให้ความหมายของคำว่าความผูกพันของผู้เรียนว่าเป็นคำที่มีโครงสร้างครอบคลุมประสบการณ์ทั้งในเชิงวิชาการและไม่เป็นวิชาการของผู้เรียน โดยความผูกพันของผู้เรียนนั้นประกอบด้วย การเรียนรู้แบบต้นตัวและการเรียนรู้แบบร่วมมือ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมเชิงวิชาการ การมีปฏิสัมพันธ์ด้านวิชาการ การมีส่วนร่วมในการเสริมสร้างประสบการณ์การศึกษา และการรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนการเรียนรู้ของมหาวิทยาลัย

Appleton, Christenson, & Furlong (2008) ได้กล่าวถึงความผูกพันของผู้เรียนว่า หมายถึง สภาวะทางด้านจิตใจที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ ความทุ่มเท และความพยายามในการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Newmann, Wehlage and Lamborn (1992) ที่กล่าวว่า ความผูกพันของผู้เรียน หมายถึง ความทุ่มเททางด้านจิตใจ ความพยายามในการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความรู้ และทักษะทางวิชาการของผู้เรียน

Barkley (2010) ได้อธิบายถึงที่มาของคำศัพท์ “student engagement” ว่าเกิดขึ้นจากบทความของ Pascarella and Terenzini’s (1991) ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของ student engagement กับการเรียนว่า ยิ่งผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมและเข้ามาเพิ่มพูนประสบการณ์ในงานด้านวิชาการกับมหาวิทยาลัยมากขึ้นเท่าไร ระดับความรู้และพัฒนาการด้านสติปัญญาของผู้เรียนจะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

Axelson & Flick (2011) ให้คำนิยามความผูกพันของผู้เรียนว่าหมายถึง การเข้าไปมีส่วนร่วมหรือการแสดงความสนใจในสิ่งที่เรียนของผู้เรียน รวมทั้งระดับความเชื่อมโยงระหว่างผู้เรียนกับชั้นเรียน สถาบันการศึกษา และเพื่อนร่วมชั้นเรียน

พชรพร เจริญวินัย (2559) กล่าวว่า ความผูกพันของผู้เรียนเป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมและสร้างความพร้อมในการเรียนและการใช้ชีวิตของผู้เรียน ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งกำลังดำเนินการในเรื่องนี้ เพื่อสร้างความพร้อมแก่นักศึกษาเข้าใหม่ในการปรับตัวต่อชีวิตการเรียนรู้อันแตกต่างไปจากประสบการณ์เดิม นอกจากนี้ ความผูกพันของผู้เรียนยังสามารถใช้เป็นตัวประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือการพัฒนาผู้เรียนอีกด้วย โดยคำว่า “engagement” มักใช้ในการอธิบายความหลากหลายของพฤติกรรมและทัศนคติของผู้เรียน ซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญเพื่อการสร้างเสริมคุณภาพของการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรีให้สูงขึ้น และในบางครั้งใช้เพื่ออธิบายลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนซึ่งเข้ามามีส่วนร่วมในมหาวิทยาลัยมากกว่าผู้เรียนคนอื่น ๆ เช่นการใช้เวลา พลังงาน ทรัพยากรต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะใช้เพื่อการทำกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ภายในมหาวิทยาลัย โดยกิจกรรมเหล่านี้ก็ถูกวัดอย่างง่าย ๆ จากการที่ผู้เรียนใช้เวลาอยู่ในมหาวิทยาลัย การใช้เวลาในการเรียน หรือการใช้เวลาเพื่อการทำงานกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการเรียน

บงกช วงศ์หล่อสายชล (2555) กล่าวว่าความผูกพันของผู้เรียนหมายถึงการแสดงความคิดเห็น ทศนคติ และพฤติกรรมของผู้เรียนอันจะเป็นตัวบ่งบอกคุณภาพของประสบการณ์ทางการศึกษาโดยมีโครงสร้างที่เกี่ยวข้องกันหลายมิติ เริ่มต้นจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ความพยายามของนักเรียนที่จะปฏิบัติ และการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องของนักเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Mandemach (2009) ที่กล่าวว่าความผูกพันของผู้เรียนเกิดจากแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) เป็นการผสมผสานของบุคลิกภาพ อารมณ์ แรงบันดาลใจ ความอดทนของผู้เรียนในการประยุกต์ใช้สิ่งเหล่านี้เข้ากับกระบวนการเรียนรู้ของตนซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกทางบวกและมีการปฏิบัติต่อเนื่องด้วยความพยายาม

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Skinner & Belmont (1993) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมของผู้เรียนในการทำกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอจะทำให้เด็กเกิดสภาวะอารมณ์เชิงบวก และเกิดความผูกพันของผู้เรียนได้จากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ผู้เรียนจะเลือกทำงานในขอบเขตความสามารถของตนเอง ริเริ่มงานได้เองเมื่อมีโอกาส มุ่งมั่นตั้งใจ กระตือรือร้นและทุ่มเทในงานที่ทำ ส่วนผู้เรียนที่ไม่มีความผูกพันของผู้เรียนจะมีลักษณะคิดทุกอย่างในด้านลบ ขาดความพยายาม และล้มเลิกงานโดยง่าย และจะอยู่ในสภาวะอารมณ์หดหู่ เบื่อหน่าย วิตกกังวล รวมถึงต่อต้านทั้งเพื่อนร่วมห้องเรียนและผู้สอน ดังนั้นสถาบันการศึกษาจึงควรกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความผูกพันของผู้เรียนจากการใช้เวลา พลังงาน ความพยายาม และการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอของผู้เรียน เพราะความผูกพันของผู้เรียนจะทำให้กิจกรรมทางการศึกษาบรรลุผลตามเป้าหมาย

นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยที่ได้ให้ความหมายของความผูกพันของผู้เรียนไว้ใกล้เคียงกัน โดย Kuh (2009) กล่าวถึงความผูกพันของผู้เรียนว่า ยิ่งผู้เรียนเรียนวิชานั้นมากเท่าไร พวกเขาจะรู้มากขึ้นเท่านั้น และยิ่งผู้เรียนได้รับการฝึกฝนและได้ข้อมูลย้อนกลับจากผู้สอนมากเท่าไร พวกเขาจะยิ่งเข้าใจลึกซึ้งในสิ่งที่กำลังเรียนรู้มากขึ้น เป็นการเน้นให้เห็นว่าความผูกพันของผู้เรียนจะส่งผลดีเมื่อผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมกับการเรียน อาทิเช่นการสนทนาโต้ตอบในชั้นเรียน การทำงานและการแก้ไขปัญหาพร้อมกับผู้อื่น อีกทั้งความผูกพันของผู้เรียนยังส่งผลต่อผลการเรียนของผู้เรียนและช่วยสานต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ ของผู้เรียนต่อไปด้วย

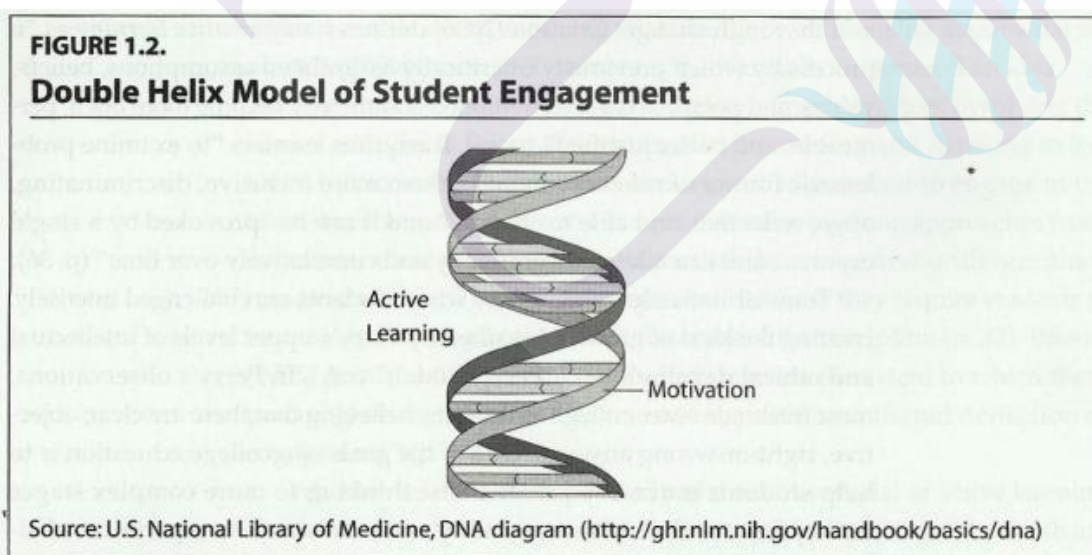
ผู้เรียนที่มีความผูกพันต่อการเรียนจะมีความรู้สึกและแสดงพฤติกรรมต่อการเรียนในเชิงบวก โดยผู้เรียนจะมีความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเข้าชั้นเรียน การทำงานส่ง และสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย โดยที่การเข้าร่วมหรือทำกิจกรรมนั้นไม่ได้เป็นเพียงการเข้าไปมีส่วนร่วม ไม่ได้มีความต้องการที่คะแนน แต่เป็นการร่วมดำเนินกิจกรรมอย่างใส่ใจ มุ่งมั่นตั้งใจใน

การเรียนรู้ ทำงานหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้ผลดี ต้องการได้รับความรู้ และมีความสุขในการเรียน ความผูกพันของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้เกิดขึ้นในห้องเรียน

จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความผูกพันของผู้เรียนหมายถึงความทุ่มเททางด้านจิตใจ ความพยายามในการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความรู้และทักษะทางวิชาการของผู้เรียน เป็นการแสดงพฤติกรรม และมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนของผู้เรียน มักเป็นสภาวะหรือความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนในทางบวกอย่างต่อเนื่อง โดยมีรากฐานความคิดเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเป็นหลัก ความผูกพันของผู้เรียนนั้นเป็นสิ่งสะท้อนถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนและยังเป็นตัวทำนายที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.2 โครงสร้างและองค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียน

Barkley (2010) อธิบายว่าองค์ประกอบสำคัญที่สุด 2 อย่างของความผูกพันของผู้เรียน คือ แรงจูงใจ (motivation) และการเรียนโดยลงมือทำ (active learning) เมื่อเรียนภายใต้องค์ประกอบทั้งสองข้างต้นจะเกิด transformative learning หมายถึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตัวผู้เรียน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐาน โดยผู้เรียนจะเรียนสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ดีเมื่อมีความสนใจ มีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งนั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Edge (1993) ที่ให้หลักการพื้นฐานของความผูกพันของผู้เรียนไว้ว่า การเรียนรู้เริ่มต้นจากความสนใจ และเมื่อผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและความผูกพันของผู้เรียนแล้วนั้น กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนจะดำเนินไปได้อย่างสะดวกรวดเร็ว และประสบความสำเร็จในการเรียน

ภาพที่ 2.1 โครงสร้างความผูกพันของผู้เรียน

ที่มา: Barkley's "Student Engagement – A Handbook for College Faculty" (2010) p. 8

Appleton et al (2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ โครงสร้างและแนวคิดของความผูกพันของ ผู้เรียนที่มีต่อโรงเรียน โดยแบ่งแนวคิดของความผูกพันของผู้เรียนออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ โดย ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบดังนี้คือ

ลักษณะที่ 1 ความผูกพันของผู้เรียนที่สังเกตเห็นได้ ประกอบด้วย

1. ความผูกพันของผู้เรียนด้านวิชาการ (Academic Engagement) สังเกตได้จากเวลาที่ ผู้เรียนใช้ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย เกรดเฉลี่ยสะสม การทำการบินให้สำเร็จ การมีส่วนร่วม ร่วมกับกิจกรรมในห้องเรียน

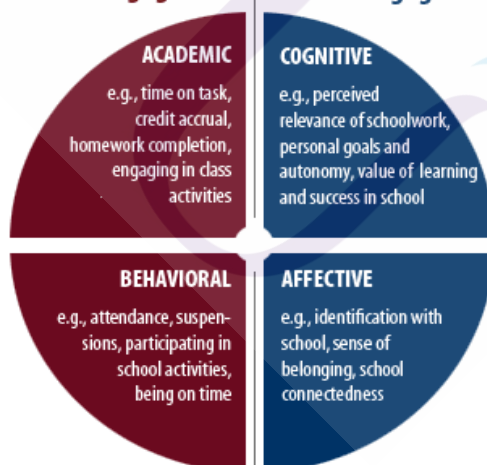
2. ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) สังเกตจาก พฤติกรรมผู้เรียนในการเข้าชั้นเรียน การตรงต่อเวลา การพักการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมของ โรงเรียน

ลักษณะที่ 2 ความผูกพันของผู้เรียนที่เกิดจากภายในตัวผู้เรียน ประกอบด้วย

3. ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) ได้แก่ เป้าหมายส่วนตัว ของผู้เรียน การควบคุมตนเองของผู้เรียน ความเข้าใจกับการงาน ความสัมพันธ์กับงานของโรงเรียน การให้คุณค่ากับการเรียนและความสำเร็จในโรงเรียน

4. ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Engagement) ได้แก่ ความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับโรงเรียน ความรู้สึกผูกพันเป็นเจ้าของ และความเชื่อมโยงกับโรงเรียน

Observable Engagement | Internal Engagement

(Appleton et al., 2008)

ภาพที่ 2.2 องค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียน

ที่มา: Appleton et al's "Student Engagement with School: Critical Conceptual and methodological issues of the construct" (2008) p. 369-386

Trowler (2010) กล่าวว่าองค์ประกอบของความผูกพันของผู้เรียนนั้นมีมากกว่าแค่การเข้าไปมีส่วนร่วมหรือการให้ความร่วมมือ ความผูกพันของผู้เรียนต้องเกิดขึ้นจากความรู้สึก (feelings) ความเข้าใจ (sense making) และการทำกิจกรรม (activity) หากผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมโดยไม่เกิดความรู้สึกร่วมนั้นเรียกได้ว่าเป็นแค่การปฏิบัติตามข้อกำหนด (compliance) หรือหากผู้เรียนแค่เกิดความรู้สึกผูกพันแต่ไม่ลงมือทำกิจกรรมเรียกได้ว่าเป็นการแยกตัวออกมา (dissociation)

Fredricks, Blumenfeld & Paris (2004) แบ่งองค์ประกอบของความผูกพันของผู้เรียนออกเป็น 3 ประเภทคือ 1. ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) 2. ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) 3. ความผูกพันของผู้เรียนด้านการเรียนรู้ (Cognitive Engagement)

สอดคล้องกับ McRae (2011) ที่แบ่งโครงสร้างของความผูกพันของผู้เรียนออกเป็น 3 มิติคือ 1. ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) หรือ ความเกี่ยวพัน (involvement) 2. ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Engagement) หรือ ความผูกพันทางอารมณ์ส่วนตัวกับบุคคลอื่น (personal attachment to others) เช่นกับเพื่อนหรือเพื่อนฝูง 3. ความผูกพันของผู้เรียนด้านการเรียนรู้ (Cognitive Engagement) หรือ การประยุกต์ใช้ด้านการเรียน (application to learning)

บงกช วงศ์หล่อสายชล (2555) อธิบายว่า ความผูกพันของผู้เรียนมีคุณลักษณะทางธรรมชาติที่หลากหลายแง่มุม ซึ่งสามารถนิยามองค์ประกอบพื้นฐานของความผูกพันของผู้เรียนได้เป็น 3 มิติคือ 1) ความผูกพันเชิงปัญญา เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกจากความคิดของผู้เรียนด้านการทุ่มเท ทั้งความคิด แรงจูงใจ ความพยายามในการลงมือทำงาน อันเป็นสิ่งจำเป็นที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งซับซ้อนได้ง่ายขึ้นและเกิดทักษะที่จำเป็นอย่างแท้จริง 2) ความผูกพันเชิงอารมณ์ เป็นความรู้สึกเต็มใจในการทำงาน และความรู้สึกเชิงบวกที่ผู้เรียนมีต่อผู้สอน เพื่อนร่วมชั้น การเรียนการสอน และสถานที่เรียน 3) ความผูกพันเชิงพฤติกรรม เป็นการแสดงออกด้านการมีส่วนร่วมทั้งด้านวิชาการ กิจกรรมทางสังคม กิจกรรมนอกหลักสูตรซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเชิงบวก

ทิพอาภา กลิ่นคำหอม (2556) พบว่าองค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียนสามารถแบ่งออกเป็นสองแนวทางได้แก่ แนวทางที่ 1 ความผูกพันของผู้เรียนประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ 1) ความมีพลังในการเรียน 2) การอุทิศให้กับการเรียน และ 3) ความยึดมั่นกับการเรียน และแนวทางที่ 2 ความผูกพันของผู้เรียนจะประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ 1) ความยึดมั่นผูกพันด้านการเรียนรู้ 2) ความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ และ 3) ความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน พบว่า หลายงานวิจัยมีองค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียนที่เหมือนและแตกต่างกัน หากสังเคราะห์องค์ประกอบของความผูกพันของผู้เรียนจากแต่ละงานวิจัยแล้วนั้น องค์ประกอบของความผูกพันของผู้เรียนมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2.1 องค์ประกอบของความผูกพันของผู้เรียน

องค์ประกอบของความผูกพันของผู้เรียน	Appleton et al (2008)	Fredricks, et al (2004)	McRae (2011)	ทิพธาดา กัตินคำหอม (2556)	บงกช วงศ์ถ่อสายชก (2555)
ความผูกพันของผู้เรียนด้านการเรียนรู้/ ด้านปัญญา (Cognitive Engagement)	✓	✓	✓	✓	✓
ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)	✓	✓	✓	✓	✓
ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)	✓	✓	✓	✓	✓
ความผูกพันของผู้เรียนด้านวิชาการ (Academic Engagement)	✓				

จากตาราง ผู้วิจัยพบว่า ความผูกพันของผู้เรียนแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบหลักคือ 1) ความผูกพันของผู้เรียนเชิงปัญญา 2) ความผูกพันของผู้เรียนเชิงอารมณ์ 3) ความผูกพันของผู้เรียนเชิงพฤติกรรม และเพื่อสร้างความเข้าใจในความหมายแต่ละองค์ประกอบให้ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงขอสรุปองค์ประกอบของความผูกพันของผู้เรียนออกเป็น 3 ด้านดังนี้

1. ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)

เป็นความมุ่งมั่นตั้งใจของผู้เรียนในการเรียนรู้ เสาะแสวงหาความรู้ที่ผู้เรียนต้องการ และมีความกระตือรือร้นกับความท้าทายทางวิชาการ การมีส่วนร่วมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา การสร้างแรงจูงใจและการควบคุมตนเอง ผู้เรียนที่มีความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา

จะทุ่มเทให้กับการเรียน และพยายามแสวงหาความรู้ได้มากกว่าที่กำหนด เป็นลักษณะของความทุ่มเทเชิงจิตวิทยา เป็นความปรารถนาที่มากกว่าความต้องการทั่วไป

2. ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)

เป็นความรู้สึกทางอารมณ์ ผู้เรียนที่มีความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์จะมีความสนใจ มีความสุขในการเรียน มีความรู้สึกเป็นเจ้าของในห้องเรียนและในสถาบันที่เรียน มักเป็นความรู้สึกทางอารมณ์ที่เกิดกับตัวผู้เรียนเอง อาจอยู่ในลักษณะการแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่องานที่ได้รับมอบหมาย การแสดงความรู้สึกที่มีต่อ โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย หรือการแสดงความรู้สึกที่มีต่อคนภายในสถาบันที่เรียน ผู้สอน และเพื่อน ผู้เรียนจะแสดงความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ผ่านทางความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ สนใจ เบื่อหน่าย สุข เศร้า วิตกกังวล ผู้เรียนที่มีความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ในเชิงบวกจะมีความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับสถาบันที่เรียน เกิดความรู้สึกยอมรับเคารพ ผูกพัน เชื่อมโยง เห็นคุณค่า และรู้สึกภาคภูมิใจในสถาบันหรือได้รับการยกย่องจากผู้อื่น

3. ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)

เป็นการแสดงออกของผู้เรียนในการมีส่วนร่วมทั้งด้านการเรียน และกิจกรรมนอกหลักสูตร ผู้เรียนที่มีความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรมจะแสดงออกในการมีส่วนร่วมทั้งด้านการเรียน ด้านวิชาการ และกิจกรรมนอกหลักสูตร พฤติกรรมโดยทั่วไปจะสอดคล้องกับพฤติกรรมบรรทัดฐาน เช่น การเข้าเรียน การเข้าร่วมประชุม และการมีส่วนร่วมโดยไม่แสดงให้เห็นในพฤติกรรมก่อนหรือพฤติกรรมเชิงลบ

Fredricks et al (2004) แบ่งความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรมออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้คือ

1. ผู้เรียนมีพฤติกรรมเชิงบวก (positive conduct) เช่น การเข้าชั้นเรียน การหลีกเลี่ยงพฤติกรรมก่อนหรือก้าวร้าว เชื่อฟังคำชี้แนะของผู้สอน และการมีระเบียบวินัยในชั้นเรียน
2. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน (involvement in learning) เช่น การตั้งใจเรียน การทุ่มเทและมุ่งมั่นในการเรียน การมีส่วนร่วมอภิปรายและตอบคำถามในห้องเรียน การส่งการบ้าน
3. ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรมของ โรงเรียน (participation in school-related activities) เช่น การเรียนรู้นอกเวลาเรียน การทำกิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น การร่วมเล่นกีฬา และการร่วมเป็นคณะกรรมการนักเรียน

ความผูกพันของผู้เรียนของผู้เรียนแต่ละคนมีปัจจัยพื้นฐานที่แตกต่างกัน การประเมินขณะสอนของผู้สอนจะช่วยตรวจสอบความผูกพันของผู้เรียนของผู้เรียนในห้องเรียน เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขในการเรียนให้ดีขึ้นได้

2.5.3 ความผูกพันของผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันของผู้เรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ความผูกพันของผู้เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน ความผูกพันของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อีกทั้งความผูกพันของผู้เรียนยังมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองของผู้เรียนอีกด้วย

Fredricks et al (2004) กล่าวว่า จากองค์ประกอบหลักของความผูกพันของผู้เรียนซึ่งได้แก่ 1) ความผูกพันของผู้เรียนเชิงปัญญา 2) ความผูกพันของผู้เรียนเชิงอารมณ์ 3) ความผูกพันของผู้เรียนเชิงพฤติกรรม นั้นความผูกพันของผู้เรียนเชิงพฤติกรรม หรือ Behavioural Engagement นั้นเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่ดีที่สุด เนื่องจากตัวชี้วัดเช่น การเข้าห้องเรียน (class attendance) นั้นถือเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียนรวมถึงอัตราการลาออกกลางคันของผู้เรียนในตัวเองอยู่แล้ว

Lee (2014) เสนอว่า ผู้กำหนดนโยบายด้านการศึกษา นักการศึกษา หรือนักวิจัยชุมชนควรให้ความสำคัญและมุ่งสร้างเสริมความผูกพันของผู้เรียนให้เกิดขึ้นในชั้นเรียนเนื่องจากความผูกพันของผู้เรียนเป็นตัวทำนายสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากข้อมูลผลการสอบ Programme for International Student Assessment (PISA) ปี 2000 ของประเทศสหรัฐอเมริกา แสดงให้เห็นว่าความผูกพันของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยความผูกพันของผู้เรียนเชิงพฤติกรรม

2.5.4 การประเมินความผูกพันของผู้เรียน

การวัดระดับความผูกพันของผู้เรียนเป็นการวัดประเมินเกี่ยวกับจิตใจ ความรู้สึกนึกคิดของผู้เรียน สามารถทำได้หลายวิธีแต่ที่นิยมใช้มากที่สุดคือการประเมินความคิดเห็นของบุคคลซึ่งกระทำโดยใช้วิธีการประเมินความคิดเห็น (Rating Scale Method) โดยลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale) จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้นเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนพบว่า การวัดประเมินความผูกพันของผู้เรียนสามารถดำเนินการได้หลายแนวทาง ดังนี้

Axelson & Flick (2011) ให้ข้อมูลเรื่องการประเมินความผูกพันของผู้เรียนไว้ว่า ในช่วงปี ค.ศ. 1999 Peter Edwell นักการศึกษาแห่ง The National Center for Higher Education Management System ได้พิสูจน์แนวคิดว่าการเรียนอย่างเป็นระบบหรืออย่างมีกระบวนการนั้นจะได้ผลดีว่าการเรียนในลักษณะอย่างที่เคยเป็นมา เขาได้พัฒนาเครื่องมือที่สามารถวัดปริมาณเวลาที่ผู้เรียนใช้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และเวลาที่ใช้ในการเรียนขณะอยู่ที่มหาวิทยาลัย โดยงานวิชาการชิ้นนี้ถือเป็นต้นกำเนิดของ National Survey of Student Engagement (NSSE) ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อประเมินขอบเขตการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและสิ่งที่คุณเรียนได้รับจากประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย งานชิ้นนี้

เริ่มแรกใช้สำรวจกับ 140 สถาบันในปีแรกและได้รับความนิยมใช้ในการสำรวจเพิ่มขึ้นเป็น 5 เท่า ในปี ค.ศ. 2008

National Survey of Student Engagement (NSSE) คือแบบสอบถามที่ใช้สำหรับสอบถามผู้เรียนเพื่อให้ได้ข้อมูลพฤติกรรมของผู้เรียนในช่วงเวลาอยู่ที่มหาวิทยาลัย ตัวอย่างข้อมูลพฤติกรรมของผู้เรียนดังกล่าวได้แก่ ประสบการณ์ที่ได้รับหรือกิจกรรมที่ผู้เรียนได้กระทำระหว่างอยู่ที่คณะ กิจกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การใช้เวลาในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ละสัปดาห์ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดความสัมพันธ์และส่งผลต่อการออกแบบการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนของมหาวิทยาลัยอย่างมาก

วิจารณ์ พานิช (2556) กล่าวถึง National Survey of Student Engagement (NSSE) ว่า student engagement คือแบบแผนของการที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมและปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียน โดย NSSE เน้นการสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเข้าร่วมเรียนรู้ และเน้นการดำเนินการ 5 กลุ่มดังต่อไปนี้คือ

1. ระดับของความท้าทายเชิงวิชาการ
2. การเรียนแบบลงมือทำ และร่วมมือกัน
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู
4. การส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้หลากหลายแบบ
5. บรรยากาศในโรงเรียน/มหาวิทยาลัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้

โดยแท้จริงแล้ว NSSE เป็นการประเมินเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ให้ผู้สอนได้ปรับการเรียนการสอนและให้ผู้เรียนได้ปรับการเรียนรู้ของตนเอง

Chapman, E. (2003) กล่าวถึงวิธีการวัดระดับความผูกพันของผู้เรียนว่ามีความแตกต่างกันในแต่ละงานวิจัย โดยขึ้นกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ความเหมาะสมของวิธีการวัด ข้อมูลตัวอย่าง และระยะเวลาในการทำวิจัย แต่โดยทั่วไปแล้ววิธีการวัดระดับความผูกพันของผู้เรียนตามปกตินั้นจะวัดผ่านทางข้อมูลจากนักศึกษาโดยตรง เช่น การรายงานตนเองของผู้เรียน (student self-report) การวัดโดยใช้มาตราประมาณค่า (rating scale) การสังเกต (observations) การวิเคราะห์ตัวอย่างงาน (work sample analyses) และกรณีศึกษา (case studies) เป็นต้น การวัดระดับความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนการสอนทั่วไปมีรายละเอียดดังนี้

1. การรายงานตนเองของผู้เรียน (student self-report) หรือแฟ้มสะสมงานของผู้เรียน (student portfolios) เป็นวิธีการหนึ่งที่สำคัญในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับตัวแปรการเรียนการสอน อีกทั้งเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้สอนสามารถติดตามความก้าวหน้าในการทำงานของตนเอง ทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่อาจแสดงให้เห็นได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์ ผู้เรียนจะเป็นผู้

กรอกแบบฟอร์มสำรวจหรือแบบสอบถามเพื่อแสดงให้เห็นระดับความผูกพันของผู้เรียน ได้ทั้งสามด้าน ได้แก่ ประเด็นคำถามด้านความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา เช่น ความมุ่งมั่นตั้งใจของผู้เรียนในการเรียนรู้ สิ่งเบี่ยงเบนความสนใจจากการเรียน ความพยายามในการแสวงหาความรู้ทางวิชาการ การผสมผสานความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ การควบคุมตนเองเมื่อต้องเรียนเนื้อหาวิชาที่ซับซ้อน ประเด็นคำถามด้านความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม เช่น พฤติกรรมในห้องเรียนทั่วไป การมีส่วนร่วมด้านการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมสนทนาและการทำงานกลุ่ม และประเด็นคำถามด้านความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ เช่น ระดับความสนใจในการเรียน ปฏิกริยาตอบสนองด้านอารมณ์ความรู้สึกในการทำกิจกรรมยากและง่าย ความสุขในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ความรู้สึกตื่นเต้นในการทำโครงการใหม่ อย่างไรก็ตาม รายงานตนเองของผู้เรียนมีข้อจำกัดคือ ข้อมูลที่ได้รับจะขึ้นอยู่กับความรู้และความจำของผู้รายงานเท่านั้น อาจทำให้ความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้มานั้นลดน้อยลงเพราะสิ่งที่ผู้เรียนรับรู้อาจไม่ได้สะท้อนพฤติกรรมการปฏิบัติที่แท้จริงของผู้เรียน นอกเหนือจากรายงานด้านความผูกพันของผู้เรียนกับงานที่ได้รับมอบหมายในห้องเรียนแล้วนั้น รายงานตนเองของผู้เรียนยังสามารถสะท้อนให้เห็นระดับตัวบ่งชี้ในกรณีเฉพาะที่ต้องการศึกษาได้ด้วย เช่น ระดับความสัมพันธ์เชิงบวกของเป้าหมายความสำเร็จกับกลยุทธ์การเรียนรู้ของผู้เรียน

2. แบบสอบถาม (questionnaire) และ แบบวัดมาตราประเมินค่า (rating scales) เป็นแบบวัดเพื่อหาข้อมูลหรือระดับแสดงความผูกพันของผู้เรียนในมุมมองของผู้เรียนหรือผู้สอน ลักษณะคำถามที่ตั้งขึ้นในแบบวัดจะทำให้ผู้วิจัยเข้าใจภาพรวมของความผูกพันของผู้เรียน โดยสามารถวัดความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านพฤติกรรมได้ง่ายดายและสอดคล้องกับความต้องการของผู้วิจัย ตัวอย่างเช่น รายงานระดับความผูกพันของผู้เรียนจากแบบสอบถามของ Skinner & Belmont (1993) ที่ผู้สอนประเมินค่าความผูกพันของผู้เรียนในด้านความเต็มใจในการมีส่วนร่วมกิจกรรมของโรงเรียน โดยวัดความพยายาม ความสนใจ ความอดทนมุมานะในการทำกิจกรรมการเรียน รวมถึงประเมินค่าความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ชั่วคราวข้าม เช่น ความสนใจหรือความเบื่อหน่ายในการเรียน ความเศร้าหรือความสุขในการเรียน ความวิตกกังวลกับความไม่พอใจในการเรียน นอกจากนี้การวัดระดับความผูกพันในการเรียนโดยใช้แบบสอบถามยังปรากฏในงานวิจัยของ Sweet, Guthrie & Ng (1996) ซึ่งใช้แบบสอบถามเรื่องแรงจูงใจของผู้เรียนในการอ่านเพื่อประเมินปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันของผู้เรียน เช่น ความพอใจในการทำกิจกรรมการอ่าน ความสามารถในการอ่านด้วยตนเอง เป็นต้น

3. การสังเกต (Direct Observations) หรือ (Observational Measures) เป็นการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนแต่ละคน โดยตรงที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียนหรือสถานศึกษา การสังเกตถูกนำมาใช้เพื่อยืนยันรายงานระดับความผูกพันของผู้เรียนที่ข้อมูลความผูกพันของผู้เรียนทั้งในด้าน

ปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านพฤติกรรมจากการรายงานตนเองของผู้เรียน (student self-report) ซึ่งอาจมีความน่าเชื่อถือไม่เพียงพอ การสังเกตมีวัตถุประสงค์และวิธีการที่ต่างกันแต่ควรจัดกระทำอย่างเป็นระบบและระบุช่วงเวลาเพื่อบันทึกข้อมูลจากการสังเกต ผู้สังเกตต้องได้รับการฝึกฝนให้เกิดความแม่นยำในการปฏิบัติงาน Fredricks (2011) แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ระดับคือ การสังเกตระดับผู้เรียน (student-level observations) เป็นการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนในการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากการจัดการเรียนการสอนของผู้สอน และการสังเกตระดับห้องเรียน (classroom observations) เป็นการประเมินที่เน้นห้องเรียนมากกว่าผู้เรียน ประกอบด้วย บรรยากาศการสอน เนื้อหาการสอน การบริหารจัดการของผู้สอน และผลลัพธ์ที่ได้มาคือความผูกพันของผู้เรียนซึ่งเป็นการสังเกตผลลัพธ์ที่เกิดจากประสิทธิภาพการสอนของครูและความสำเร็จของความพยายามในการสร้างความผูกพันของผู้เรียน

4. การสนทนากลุ่ม (focus groups) คือการวัดความผูกพันของผู้เรียนจากการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสนทนากับผู้เรียนในลักษณะกลุ่มย่อย คำถามที่ใช้มีความยืดหยุ่น สามารถบันทึกรายละเอียดจากปฏิกริยาการโต้ตอบของผู้เข้าร่วมสนทนา และข้อมูลที่ได้รับจะเป็นแนวบรรยายและมีความลึกซึ้งกว่าข้อมูลเชิงปริมาณ การสนทนากลุ่มผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มสามารถให้ข้อมูลโดยแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ เกณฑ์ของผู้เข้าร่วมสนทนาและประเด็นคำถามเรื่องความผูกพันของผู้เรียนจะถูกตั้งขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

5. รายงานของครู (teacher reports) เป็นการวัดความผูกพันของผู้เรียน โดยภาพรวมหรือวัดเฉพาะผู้เรียนแต่ละคน โดยผู้สอนจะเป็นคนวัดผู้เรียนของตนเอง รายงานของครูเป็นการวัดให้คะแนนผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น ผู้สอนควรรู้จักผู้เรียนของตนเองเพื่อให้รายงานของมีความถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นและรายงานด้านความผูกพันของผู้เรียนมีความแม่นยำ

การวัดระดับความผูกพันของผู้เรียนทำได้หลายวิธีที่แตกต่างกันจำเป็นต้องพิจารณาเลือกวิธีการประเมินให้เหมาะสมเพื่อให้ได้ระดับความผูกพันของผู้เรียนทั้งในด้านปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านพฤติกรรม โดยให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวัดหรือการวิจัย

2.5.5 แนวทางการพัฒนาความผูกพันของผู้เรียน

ความผูกพันของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียนเพื่อให้มีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน มีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ในงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเพียรพยายาม ทุ่มเทพลังกาย พลังใจ มีความอดทนเพื่อให้การเรียนสำเร็จตามเป้าหมายโดยไม่ยอมแพ้ต่อปัญหาหรืออุปสรรคใด ตามแนวคิดของ Stoltz (1997) ได้กล่าวถึงเงื่อนไข 3 ประการในการพัฒนาความผูกพันของผู้เรียน ได้แก่

1. มีความตั้งใจแน่วแน่
2. มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ กล้าลงมือปฏิบัติ
3. มีความมุ่งมั่น ไม่ท้อถอย

Jennings, J. M., & Angelo, T. (2006) ให้แนวทางสำหรับแนวทางการพัฒนาความผูกพันของผู้เรียนไว้สรุปได้ดังนี้

1. จัดทำแหล่งข้อมูลเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน
2. ค้นหาวิธีสอนให้ผู้เรียนได้สะท้อนคิดในการศึกษา และรับฟังข้อคิดเห็นจากผู้เรียนอย่างจริงจัง

3. จัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นการสร้างเสริมความผูกพันของผู้เรียน
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชุมชนการเรียนรู้ของมหาวิทยาลัย
5. ให้ความสำคัญกับแนวปฏิบัติการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ีระหว่างผู้เรียนและคณาจารย์
6. ปรับปรุงหลักสูตรและการประเมินผล เน้นการพัฒนาความสามารถในการสอนเพื่อเสริมสร้างความผูกพันของผู้เรียน

7. เชื่อมโยงข้อมูลเรื่องการสร้างความผูกพันของผู้เรียนในแผนกลยุทธ์ของคณะ การบริหารงาน การประเมิน และการวิจัย

8. สร้างกลุ่มผู้สนใจแนวคิดเรื่องความผูกพันของผู้เรียน ดำเนินการสำรวจและศึกษาเกี่ยวกับการสร้างความผูกพันของผู้เรียน

9. จัดทำเอกสารแจกจ่ายและประชาสัมพันธ์แนวคิดและการอภิปรายเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนในระดับสถาบันและระหว่างสถาบัน

Pino James (2015) เสนอแนวทางการเพิ่มระดับความผูกพันของผู้เรียนที่ผู้สอนควรออกแบบการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่อไปนี้เพื่อเพิ่มระดับความผูกพันของผู้เรียนทั้งในด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) และความผูกพันของผู้เรียนด้านการเรียนรู้ (Cognitive Engagement) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีความหมาย (Make It Meaningful)

เพื่อเพิ่มระดับความผูกพันของผู้เรียนให้ได้ผลอย่างเต็มที่ เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรรับรู้ว่าการทำกิจกรรมการเรียนนั้นมีความหมาย จากการศึกษาของ (Fredricks, Blumenfeld, & Paris, 2004) พบว่าหากผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมไม่คุ้มค่ากับเวลาและความพยายามทุ่มเทของพวกเขาแล้วนั้นผู้เรียนจะไม่ให้ความร่วมมือและไม่เข้ามามีส่วนร่วมในทิศทางที่น่าพอใจ ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนมั่นใจว่ากิจกรรมมีความหมายและเป็นประโยชน์ ผู้สอนต้องแสดงให้เห็นและเน้นคุณค่าของกิจกรรมโดย

เชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมั่นใจว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนั้นคุ้มค่าในการเรียนและสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง

2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรับรู้ถึงความสามารถของตนเอง (Foster a Sense of Competence)

ความคิดเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้เรียนนั้นสามารถใช้เพื่อการประเมินผลการทำงานของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องว่าตนเองประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่ จากการศึกษาของ Schunk & Mullen (2012) พบว่าหากผู้เรียนสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลดีจนรับรู้ถึงความสามารถของตนเองแล้วนั้น จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดความผูกพันของผู้เรียนตามมา ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความสามารถของตนเอง กิจกรรมการเรียนต่าง ๆ ควรมีลักษณะดังนี้คือ

- มีความยากกว่าจากระดับความสามารถจริงของผู้เรียนเพียงเล็กน้อย
- ทำให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความเข้าใจในกิจกรรมที่ลงมือทำตลอดช่วงเวลาเรียน
- แสดงรูปแบบการเผชิญปัญหาหรือการแก้ปัญหาของเพื่อน เช่น ตัวอย่างผู้เรียนที่ต่อสู้

กับอุปสรรคจะประสบความสำเร็จในที่สุด หรือตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพยายามจะประสบความสำเร็จในกิจกรรม

- รวบรวมข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความก้าวหน้าในการเรียน

3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนพึ่งพาตนเองในการเรียนรู้ (Provide Autonomy Support)

ผู้สอนส่วนใหญ่อาจสนับสนุนการพึ่งพาตนเองในการเรียนรู้เพื่อช่วยในการควบคุมพฤติกรรมและเป้าหมายของนักเรียน Reeve และคณะ (2004) พบว่า เมื่อผู้สอนให้อิสระการควบคุมชั้นเรียนกับผู้เรียนมากกว่าส่งเสริมให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งและคำสั่งต่าง ๆ นั้น มีแนวโน้มทำให้ผู้เรียนเกิดความผูกพันของผู้เรียนเพิ่มขึ้น การสนับสนุนการพึ่งพาตนเองในการเรียนรู้สามารถทำได้โดย

- ยินดีและยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียนระหว่างทำกิจกรรมการเรียน
- ใช้ภาษาง่าย ๆ และเป็นกันเองกับผู้เรียน
- ปล่อยให้เวลาแก่ผู้เรียนในการทำความเข้าใจและศึกษากิจกรรมการเรียนด้วยตัวเอง

4. ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Embrace Collaborative Learning)

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นอีกหนึ่งวิธีที่กระตุ้นให้เกิดความผูกพันของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพร่วมกับคนอื่น ๆ ความผูกพันของผู้เรียนอาจได้รับการขยายผล ส่วนใหญ่เกิดจากประสบการณ์ในการพูดคุยติดต่อกับคนอื่น ๆ ในระหว่างทำกิจกรรมการเรียน เพื่อให้กลุ่มทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้สอนสามารถใช้กลยุทธ์การสอนเพื่อให้ผู้เรียนรู้วิธีสื่อสารและปฏิบัติตนที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น

5. สร้างความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างผู้สอนและผู้เรียน (Establish Positive Teacher-Student Relationships)

ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่มีคุณภาพเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญในการกำหนดระดับความผูกพันของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของนักเรียนที่ยากลำบากและผู้ที่มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ แต่เมื่อผู้เรียนรู้สึกสนิทสนมและผูกพันกับผู้สอนของตนแล้วนั้น ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกของการมีส่วนร่วมในสังคม ความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างผู้สอนและผู้เรียนสามารถสร้างให้ง่ายขึ้น โดย

- ผู้สอนใส่ใจกับความต้องการทางสังคมและอารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน
- ผู้สอนแสดงทัศนคติที่ดีและความกระตือรือร้น
- ผู้สอนเพิ่มเวลาการดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนแบบรายบุคคล
- ผู้สอนปฏิบัติกับผู้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ
- ผู้สอนหลีกเลี่ยงการหลอกลวงหรือผัดผ่อนกับผู้เรียน

6. สร้างเป้าหมายการเรียนรู้เพื่อความรู้ (Promote Mastery Orientations)

การสร้างเป้าหมายการเรียนรู้เพื่อความรู้ของผู้เรียนยังเป็นสิ่งกำหนดระดับความผูกพันของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนกิจกรรมเพราะต้องการเรียนรู้และทำความเข้าใจมากกว่าเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี ดูแลสิ่งแวดล้อม เอาใจผู้ปกครอง หรือเหนือชั้นกว่าเพื่อนแล้วนั้น ระดับความผูกพันของผู้เรียนจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แนวทางการสร้างเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถทำได้หลายแบบ เช่น การกำหนดเป้าหมายความสำเร็จหรือตัวชี้วัดในการเรียน (criterion-referenced) แทนที่จะดูจากคะแนนหรือเกรดที่ดี (obtaining a good grade) ผู้สอนยังสามารถให้ความสำคัญกับความก้าวหน้าของผู้เรียนแต่ละคน โดยลดการเปรียบเทียบกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน เช่น ทำให้คะแนนเป็นแบบเฉพาะบุคคล และให้คุณค่ากับการพัฒนาตนเองและความพยายามของผู้เรียน

2.6 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

Harmer (2001) อธิบายถึงทักษะการรับสาร (Receptive skills) หมายถึง ทักษะที่เกิดจากการที่บุคคลสร้างความหมายจากสิ่งที่ได้ยินหรือได้พบเห็น ทักษะการรับสารในที่นี้จึงหมายถึง ทักษะการฟังและทักษะการอ่าน ในขณะที่บุคคลฟังข่าว อ่านหนังสือพิมพ์ หรือมีส่วนร่วมในการสนทนา บุคคลนั้นจะใช้ความรู้เดิมมาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความเข้าใจในเนื้อหาที่ฟังหรืออ่าน ระดับของการใช้ทักษะการรับสารจะเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ ไล่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการฟังและการอ่านแต่ละครั้ง ส่วนทักษะการส่งสาร (Productive skills) หมายถึง ทักษะการพูดและทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องมีการสร้างภาษาและส่งออกมาในรูปแบบภาษาพูดหรือภาษาเขียน

2.6.1 ทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่าน (Reading skill) หมายถึง ความสามารถในการสร้างความเข้าใจจากสัญลักษณ์ที่เห็นทั้งที่เป็นตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่น ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการทำงานเพื่อการศึกษา และเพื่อความเพลิดเพลิน ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจะสามารถแสวงหาความรู้ได้อย่างหลากหลาย ทั้งความรู้เกี่ยวกับภาษาและความรู้ด้านอื่น ๆ ที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ นอกจากนี้เนื้อหาในบทอ่านยังสามารถใช้เป็นรูปแบบในการเขียนได้เป็นอย่างดีเพราะบทอ่านเป็นผลงานการเขียนที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว ซึ่งผู้อ่านต้องถอดรหัสสัญลักษณ์ทั้งในแง่ของความหมายและโครงสร้าง

Raygor and Raygor (1985) จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 3 ระดับ กล่าวคือ

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal comprehension) เป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ สำนวน และความคิดของผู้เขียนตามตัวอักษรที่ปรากฏ
2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretative comprehension) เป็นความสามารถในการเข้าใจความสัมพันธ์ของเนื้อหาในบทอ่าน สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงกับประสบการณ์ส่วนตัว เข้าใจลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ มองเห็นความเป็นเหตุและผล และสามารถตีความข้อความทั่ว ๆ ไป
3. ความเข้าใจระดับการประยุกต์ใช้ (Applied comprehension) เป็นความสามารถในการประเมินความคิดของผู้เขียน และสามารถนำความคิดนั้นมาสัมพันธ์กับความรู้เดิมของผู้อ่าน และนำไปประยุกต์ในสถานการณ์ใหม่ได้

Nuttall (1996) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal comprehension) เป็นความเข้าใจสิ่งที่ปรากฏเป็นตัวอักษรในบทอ่านอย่างตรงไปตรงมา
2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretation comprehension) เป็นความเข้าใจในการตีความข้อเท็จจริง หรือความพยายามให้ได้ข้อเท็จจริงจากสิ่งที่อ่านด้วยวิธีการต่าง ๆ
3. ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inferential comprehension) เป็นความเข้าใจสิ่งที่ระบุเป็นนัย ผู้เขียนไม่ได้เขียนบอกโดยตรง
4. ความเข้าใจระดับประเมินค่า (Evaluation comprehension) เป็นการตัดสินใจที่อ่านว่าผู้เขียนต้องการสื่อสารอะไร และทำได้ดีมากน้อยเพียงใด โดยอาศัยความรู้เดิมและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นตัวตัดสินใจ
5. ความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Personal response comprehension) เป็นการที่ผู้อ่านตอบสนองต่อบทอ่านโดยไม่คำนึงถึงอิทธิพลของผู้เขียน แต่การตอบสนองนั้นต้องสอดคล้องกับข้อมูลที่ปรากฏในบทอ่าน โดยมากเป็นการพยายามเข้าใจความรู้สึกของผู้เขียน

Hubley (2012) นำเสนอให้ประเมินการอ่านเป็น 5 ระดับ ในแต่ละระดับให้ประเมินทักษะย่อย (Subskills) ดังต่อไปนี้

1. ประเมินระดับเรื่องทั้งหมด (Whole passage) ผู้สอนสามารถประเมินทักษะย่อย เช่น การจับใจความหลัก การประเมินชนิดของบทอ่าน การระบุประเภทของผู้อ่านในบทอ่านชนิดต่าง ๆ การเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การเข้าใจทัศนคติของผู้เขียน การเรียงลำดับเหตุการณ์ การสรุปประเด็นสำคัญ และการแยกแยะข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็น เป็นต้น

2. ประเมินระดับวรรค (Section) ผู้อ่านจะได้รับการประเมินในประเด็นความเข้าใจหัวเรื่อง ความสัมพันธ์ของโครงสร้างเรื่องที่อ่าน และการจัดหมวดหมู่ข้อมูล

3. ประเมินระดับย่อหน้า (Passage) เป็นการประเมินความสามารถของผู้อ่านในการระบุใจความสำคัญและข้อความสนับสนุนหลัก เข้าใจประโยคใจความสำคัญ สามารถระบุการอ้างอิงในย่อหน้า และแยกความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปกับตัวอย่างได้

4. ประเมินความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Across sentence boundaries) ผู้อ่านจะได้รับการประเมินความเข้าใจในการใช้คำเชื่อมความ และความสามารถในการระบุการอ้างอิงคำนาม เป็นต้น

5. ประเมินระดับประโยค (Sentence) ผู้สอนจะประเมินทักษะย่อย เช่น การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท ความเข้าใจในการใช้คำบุพบทและสันธาน ความหมายจากการเรียงลำดับคำ และคำพ้องต่าง ๆ

จากแนวคิดเกี่ยวกับการแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านสามารถสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ความเข้าใจระดับต้น เป็นความเข้าใจในชั้นตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา ความสามารถในระดับนี้ผู้อ่านจะเข้าใจความหมายระดับคำ ประโยค สามารถจับใจความสำคัญและบอกรายละเอียดสำคัญจากบทอ่านได้

2. ความเข้าใจระดับกลาง เป็นความสามารถในการตีความสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้โดยตรง แต่อาศัยความรู้เดิมและประสบการณ์ของผู้อ่านในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านให้ลึกซึ้งขึ้น สามารถสรุปความ เปรียบเทียบ แยกแยะข้อเท็จจริงและความคิดเห็นออกจากกันได้

3. ความเข้าใจระดับสูง เป็นความสามารถในการประเมินสิ่งที่อ่าน เชื่อมโยงความรู้เดิมและประสบการณ์ให้เข้ากับสิ่งที่อ่าน สามารถคาดคะเน ทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป หรือเข้าใจความรู้สึกภายในของผู้เขียน

2.6.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการอ่าน

Brown (2001) จำแนกประเภทการอ่านออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) เป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้อง และความคล่องแคล่ว (Fluency)

2. การอ่านในใจ (Silent Reading) เป็นการอ่านเพื่อรับรู้และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ซึ่งเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) ให้รายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดการเรียนการสอนการอ่านดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การอ่านออกเสียง การฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ควรฝึกฝนไปตามลำดับ โดยใช้กิจกรรม ดังนี้

1.1 Basic Steps of Teaching (BST) มีขั้นตอนฝึกต่อเนื่องกันไป เช่น ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง / ผู้เรียนฟัง ผู้สอนทีละประโยค / ผู้เรียนทั้งหมดอ่านตาม ผู้เรียนอ่านคนละประโยคให้ต่อเนื่องกันไปจนจบข้อความทั้งหมด จากนั้น ผู้เรียนฝึกอ่านเอง หรือ สุ่มนักเรียนอ่าน

1.2 Reading for Fluency (Chain Reading) คือกิจกรรมการฝึกให้ผู้เรียนอ่านประโยคคนละประโยคอย่างต่อเนื่องกัน เสมือนอ่านคนเดียวกัน โดยผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนจากหมายเลขลูกโซ่ เช่น ผู้สอนเรียก Chain- number One ผู้เรียนที่มีหมายเลขลงท้ายด้วย 2 12 22 32 42 จะเป็นผู้อ่านข้อความคนละประโยคต่อเนื่องกันไป หากสะดุดหรือติดขัดที่ผู้เรียนคนใดถือว่าโซ่ขาดต้องเริ่มต้นที่คนแรกใหม่หรือเปลี่ยน Change-number ใหม่

1.3 Reading and Look up คือกิจกรรมการฝึกให้ผู้เรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยใช้วิธีอ่านแล้วจำประโยคและเงยหน้าขึ้นพูดประโยคนั้น ๆ อย่างรวดเร็วคล้ายวิธีอ่านแบบนักข่าว

1.4 Speed Reading คือกิจกรรมการฝึกให้ผู้เรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ การอ่านแบบนี้อาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทุกตัวอักษร แต่ต้องอ่านโดยไม่ข้ามคำ เป็นการฝึกธรรมชาติในการอ่านเพื่อความคล่องแคล่ว (Fluency) และเป็นการหลีกเลี่ยงการอ่านแบบสะกดทีละคำ

1.5 Reading for Accuracy คือกิจกรรมการฝึกอ่านที่มุ่งเน้นความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงทั้ง stress / intonation / cluster / final sounds ให้ตรงตามหลักเกณฑ์ของการออกเสียง (Pronunciation) โดยอาจนำ Speed Reading มาใช้ในการฝึกและเพิ่มความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงสิ่งที่ต้องการ จะเป็นผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านได้อย่างถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency) ควบคู่กันไป

2. การอ่านในใจ

การอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อรับรู้และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ซึ่งเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการฟัง ต่างกันที่การฟังใช้การรับรู้จากเสียงที่ได้ยิน ในขณะที่การอ่านจะใช้การรับรู้จากตัวอักษรที่ผ่านสายตา ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถเพิ่มพูนขึ้นได้ด้วยเทคนิควิธีการเฉพาะ ผู้สอนจึงควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการอ่านให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้การอ่านแต่ละลักษณะประสบผลสำเร็จ

เทคนิคการอ่านเรื่องให้เข้าใจ

วิธีการอ่านมีเทคนิคหลายวิธี แต่ที่สำคัญและนิยมใช้กันมากคือ

2.1 Skimming

2.2 Scanning

2.3 Surveying

2.4 Intensive Reading

2.1 Skimming

การอ่านแบบสกินมิง คือการอ่านแบบ “ข้ามคำ” นี้เป็นรูปแบบการอ่านเร็วอย่างหนึ่ง คือจะอ่านด้วยความเร็วค่อนข้างสูงมาก การอ่านแบบนี้จะไม่อ่านทุกคำแต่จะอ่านข้ามเป็นตอน ๆ ไป อาจเป็นคำ ประโยค หรือบรรทัด ๆ ไป ไม่ติดต่อกันก็ได้ กล่าวคืออาจจะอ่านตอนนี้ก่อนแล้วข้ามไปประมาณสี่หรือห้าประโยค จึงจะอ่านข้อความตอนใหม่ต่อไป ถ้าเห็นว่าจำเป็นและสำคัญ การอ่านในลักษณะนี้ ผู้อ่านทราบได้ว่าเนื้อหาบางอย่างจะขาดหายไป อย่างไรก็ตาม การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ 2 ประการคือ

- 1) เพื่อจับสาระหรือใจความสำคัญโดยทั่ว ๆ ไป
- 2) เพื่อเข้าใจรายละเอียดที่สำคัญบางสิ่งบางอย่างเท่านั้น

2.2 Scanning

การอ่านแบบสแกนนิ่ง หรือแบบ “กวาดสายตา” เป็นเทคนิคการอ่านเร็วอีกวิธีหนึ่งโดยใช้สายตาอ่านกวาดข้อความอย่างคร่าว ๆ และรวดเร็ว การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อจะค้นหาข้อมูลหรือคำตอบเฉพาะสำหรับคำถามบางข้อที่ต้องการเท่านั้น เช่นการค้นหารายชื่อหรือเลขหมายโทรศัพท์ในสมุดโทรศัพท์ ในการอ่านแบบกวาดสายตานี้มีข้อควรจำไว้อย่างหนึ่งคือ ไม่จำเป็นต้องเข้าใจหรือรู้คำศัพท์ในข้อความที่กำลังอ่านนั้นหมดทุกคำ ทั้งนี้ เพราะจุดมุ่งหมายในการอ่านของเราเพียงแต่ต้องการที่จะหาคำบางคำ ตัวเลขบางตัว หรือคำตอบบางข้อเท่านั้น ถ้าได้สิ่งที่ต้องการเหล่านี้แล้วก็ถือว่าได้ใช้เทคนิคการอ่านแบบนี้จนสัมฤทธิ์ผลตามที่ได้มุ่งหวังไว้

2.3 Surveying

การอ่านแบบสำรวจ Surveying เป็นการอ่านแบบสำรวจเบื้องต้น ใช้อ่านบทความหรือหนังสือประเภทที่มีเนื้อหาค่อนข้างยากและซับซ้อน เพื่อเป็นการตรวจสอบดูก่อนอย่างรวดเร็วและคร่าว ๆ ตั้งแต่เริ่มแรกเลยที่เดิยวว่าบทความหรือหนังสือ นั้น ๆ สมควรที่จะอ่านให้ละเอียดและลึกซึ้งอีกต่อไปหรือไม่

2.4 Intensive Reading

การอ่านแบบเข้ม Intensive Reading ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาหาข้อมูล เป็นการอ่านเชิงพินิจพิเคราะห์ และละเอียดถี่ถ้วนเพื่อความถูกต้อง และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความคิดและเหตุผลของผู้เขียนในเกือบทุกแง่มุมหรือทุกขั้นตอน การอ่านแบบเข้มนี้มักจะทำให้ความสำคัญในเรื่องของความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากกว่าความเร็ว

ขั้นตอนและกิจกรรมการสอนการอ่าน

กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน แบ่งเป็น 3 กิจกรรมคือ

1. กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading Activities)

เป็นการสร้างความสนใจและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้ผู้เรียนมีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบทก่อนเริ่มต้นอ่านสารที่กำหนดให้ โดยทั่วไปมี 2 ขั้นตอนคือ

- ขั้น Personalization เป็นขั้นสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเพื่อทบทวนความรู้เดิมและเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

- ขั้น Predicting เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน โดยอาจใช้รูปภาพ แผนภูมิ หัวเรื่อง ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะได้อ่าน แล้วนำมาสนทนา หรืออภิปราย หรือหาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ หรืออาจฝึกกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น ชิดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่าน หรืออ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้อ่าน เพื่อให้ผู้เรียนทราบแนวทางว่าจะได้อ่านสารเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการอ่าน และค้นหาคำตอบที่จะได้จากสารที่อ่านนั้น ๆ หรือทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่ ซึ่งจะปรากฏในสารที่ได้อ่าน โดยอาจใช้วิธีบอกความหมายหรือทำแบบฝึกหัดเดิมคำ ฯลฯ

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน หรือขณะที่สอนอ่าน (While-Reading Activities)

เป็นการทำความเข้าใจ โครงสร้างและเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมนี้มีไว้ใช้การทดสอบการอ่าน แต่เป็นการ “ฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ” กิจกรรมระหว่างการอ่านนี้ ควรหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง หรือการเขียน อาจจัด

กิจกรรมให้พูดได้ตอบได้บ้างเล็กน้อย เนื่องจากจะเป็นการเบี่ยงเบนทักษะที่ต้องการฝึกไปสู่ทักษะอื่นโดยมิได้เจตนา กิจกรรมที่จะให้ในขณะที่อ่านควรเป็นประเภทต่อไปนี้

- Questioning คือการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านขณะอ่านจบย่อหน้า เพื่อให้ทราบว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน และอย่างไร

- Predicting คือการให้คาดเดาย่อหน้าต่อไปน่าจะพูดเกี่ยวกับอะไร

- Clarifying คือการหาความชัดเจนของคำศัพท์ หรือวลี ในเนื้อเรื่องที่อ่าน

- Summarizing คือการสรุปในแต่ละย่อหน้าที่อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

- Matching คืออ่านแล้วจับคู่คำศัพท์ กับคำจำกัดความ หรือจับคู่ประโยค เนื้อเรื่องกับ

ภาพ แผนภูมิ

- Ordering คืออ่านแล้วเรียงภาพ แผนภูมิ ตามเนื้อเรื่องท่าน หรือ เรียงประโยค (Sentence) ตามลำดับเนื้อเรื่อง หรือ เรียงเนื้อหาแต่ละตอน (Paragraph) ตามลำดับของเนื้อเรื่อง

- Completing คืออ่านแล้วเติมคำ สำนวน ประโยค ข้อความ ลงในภาพ แผนภูมิ ตาราง ฯลฯ ตามเรื่องที่อ่าน

- Correcting คืออ่านแล้วแก้ไขคำ สำนวน ประโยค ข้อความ ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน

- Deciding คืออ่านแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (Multiple Choice) หรือ เลือกประโยค ถูกผิด (True/False) หรือ เลือกว่ามีประโยคนั้น ๆ ในเนื้อเรื่องหรือไม่ หรือ เลือกว่าประโยคนั้นเป็นข้อเท็จจริง (Fact) หรือ เป็นความคิดเห็น (Opinion)

- Supplying / Identifying คืออ่านแล้วหาประโยคหัวข้อเรื่อง (Topic Sentence) หรือ สรุปใจความสำคัญ (Conclusion) หรือ จับใจความสำคัญ (Main idea) หรือ ตั้งชื่อเรื่อง (Title) หรือ ย่อเรื่อง (Summary) หรือ หาข้อมูลรายละเอียดจากเรื่อง (Specific Information)

- เขียนแผนผังความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง

- เติมข้อความลงในแผนผังของเนื้อเรื่อง

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากการอ่าน ทั้งการฟัง การพูด และการเขียน หลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการอ่านแล้ว โดยอาจฝึกการแข่งขันเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ จากเรื่องที่ได้อ่าน เป็นการตรวจสอบทบทวนความรู้ ความถูกต้องของคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ หรือฝึกทักษะการฟังการพูด โดยให้ผู้เรียนร่วมกันตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง และช่วยกันหาคำตอบ สำหรับผู้เรียนระดับสูง อาจให้พูดอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้เขียนเรื่องนั้น หรือฝึกทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน ได้แสดงบทบาท

สมมุติ ให้เขียนเรื่องหรือเขียนโต้ตอบ เช่น เขียนจดหมาย เขียนบทสนทนา เขียนแบบฟอร์ม วาดรูป เป็นต้น ควรฝึกให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นสรุปสาระสิ่งที่ได้จากการอ่านหรือประสบการณ์การคิดแก้ปัญหาหรือแสดงความคิดสร้างสรรค์ทุกครั้ง

วิธีการสอนการอ่านควรเน้นการสื่อสารอย่างมีความหมาย ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอ่านเพื่อสื่อสารอย่างมีความหมาย ไม่ใช่อ่านเพื่อตอบคำถามท้ายบทแต่เพียงอย่างเดียว วิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสารจึงเน้นเทคนิคดังต่อไปนี้

- การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap)
- การอ่านเพื่อแก้ปัญหา (Problem Solving)
- การอ่านเพื่อถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

บทอ่านที่นำมาใช้สอนควรเป็นเอกสารจริง (Authentic Material) เอกสารจริงคือเอกสารที่ไม่ได้เขียนขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์ในการสอนภาษาโดยตรงเพราะบทอ่านที่เขียนขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการสอนคำศัพท์และไวยากรณ์จะมีลักษณะไม่เป็นธรรมชาติเนื่องจากผู้เขียนจะคำนึงถึงโครงสร้างหรือหลักไวยากรณ์ที่ต้องการสอนมากเกินไป บทอ่านที่เป็นเอกสารจริงซึ่งใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ โฆษณา ข่าว ฉลากยา หรือป้ายประกาศ เป็นต้นในการนำเอกสารจริงมาใช้ไม่ควรแก้ไขให้ภาษาง่ายขึ้นสรุปหรือย่อเพราะจะทำให้ข้อความคิดไปจากเดิมเนื่องจากเอกสารที่ผู้อ่านจะได้พบในชีวิตประจำวันนั้นไม่มีใครมาปรับระดับความยากง่ายให้

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านควรเน้นกิจกรรมการอ่านที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบทอ่านให้ได้มากที่สุด ทั้งในช่วงก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน ช่วงก่อนการอ่านควรให้ผู้เรียนทบทวนประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่จะต้องอ่าน ระหว่างการอ่านควรตั้งคำถามเพื่อให้ผู้เรียนสังเกตคำ ข้อความหรือประเด็นที่น่าสนใจสำหรับคำถามเพื่อพัฒนาความเข้าใจในระดับสูง เช่นถามความหมายหรือมโนทัศน์ ถามวัตถุประสงค์ ถามสรุป ถามอ้างอิง หรือถามเชื่อมโยง หลังการอ่าน ควรสนับสนุนให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความคิดในประเด็นต่าง ๆ จากการอ่านอย่างสร้างสรรค์ เพื่อจัดระบบความคิดในประเด็นต่าง ๆ ที่อ่านให้เป็นแผนภาพที่มีความหมายในรูปแบบที่ตนเองและผู้อื่นเข้าใจ โดยอาจจัดทำเป็นแผนภาพ หรือแผนภูมิที่มีความหมายอย่างสร้างสรรค์

2.6.3 ทักษะการเขียน

ทักษะการเขียน (Writing skill) หมายถึง กระบวนการที่ได้มาซึ่งผลงานการเขียนประเภทต่าง ๆ สื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้และความรู้สึกนึกคิดด้วยตัวอักษรระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านโดยใช้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องหลักไวยากรณ์ของภาษา ข้อมูล คำศัพท์ สำนวน และหลักการเรียบเรียง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาสาระตามจุดประสงค์ของผู้เขียน การเขียนคือการพูดที่

ไม่มีคู่สนทนา (Interlocutor) ซึ่งเป็นการพูดกับคนที่ไม่อยู่หรืออยู่ในจินตนาการ การเขียนเป็นการสื่อความหมายด้วยสัญลักษณ์ที่เป็นอักษรซึ่งมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องมากมาย เช่น ลายมือ (Handwriting) การสะกดคำ (Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความรู้ หรือ ข้อมูลในการเขียน (Knowledge or information) การเรียบเรียงเนื้อหา (Text organization) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)

การสอนเขียนสำหรับผู้เรียนไทย จุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนเลียนแบบเจ้าของภาษา มิใช่การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบ แต่เป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงต่อไป ดังนั้น สิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึงให้มากที่สุด คือ ต้องให้ผู้เรียนมีข้อมูลเกี่ยวกับ คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) และเนื้อหา (Content) อย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสามารถคิดและเขียนได้

Ur (2012) แบ่งประเภทของการเขียนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ การเขียนที่เป็นทางการ (Formal writing) และการเขียนที่ไม่เป็นทางการ (Informal writing) การเขียนที่เป็นทางการมักจะพบเห็นได้ทั่วไป เช่น เรื่องสั้น รายงาน บทความในหนังสือพิมพ์ นวนิยาย และตำรา ภาษาที่ใช้มักเป็นทางการและมีแบบแผนการเขียนชัดเจน สำหรับการเขียนที่ไม่เป็นทางการมักใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนบันทึกย่อ การเขียนข้อความสั้น การเขียนข้อความเตือนความจำ การสื่อสารทางสื่อสังคมออนไลน์

ดังนั้นในการมอบหมายงานเขียนให้กับผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องให้ผู้เรียนรู้จักกับลักษณะของงานเขียนทั้งสองประเภท คืองานเขียนแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้คำและโครงสร้างประโยคให้สอดคล้องกับประเภทของงานเขียน แต่โดยปกติแล้วการสอนเขียนในชั้นเรียนมักจะเน้นไปที่การเขียนที่เป็นทางการ เพื่อเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนได้ใช้ในการทำงานในอนาคต

Weigle (2012) กล่าวว่า ในการประเมินความสามารถในการเขียนไม่ใช่เป็นเพียงการมอบหัวข้อให้เขียนและประเมินชิ้นงานที่ผู้เขียนส่งมา แต่ผู้สอนควรพิจารณาถึงคำถามสำคัญ 3 ประเด็น คือ (1) ผู้เรียนสามารถเขียนได้ดีขึ้นหรือไม่ (2) ผู้สอนควรเน้นประเมินที่เนื้อหา รูปภาษา หรือประเมินแบบผสมผสานกัน และ (3) แบบประเมินทักษะการเขียนสามารถสะท้อนความสามารถของผู้เรียนได้จริงหรือไม่

การตรวจประเมินความสามารถในการเขียนผู้สอนต้องกำหนดหรือออกแบบเกณฑ์หรือรูบริกส์เพื่อการให้คะแนน และคัดเลือกและอบรมผู้ที่จะทำการประเมินทักษะการเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนด ผู้ประเมินทักษะการเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งและต้องมีความสม่ำเสมอในการประเมิน

งานเขียน แต่อย่างไรก็ตาม ในการตรวจประเมินงานเขียนแต่ละชิ้นนั้น ผู้ประเมินทักษะการเขียนแต่ละคนมีความแตกต่างทั้งด้านความรู้เดิม ประสบการณ์ ภูมิหลังทางวัฒนธรรม จึงจำเป็นต้องสร้างเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน และจัดอบรมผู้ตรวจประเมินให้ยึดถือตามกฎเกณฑ์ให้มากที่สุด

สรุปได้ว่า การเขียนคือการเปลี่ยนความคิดให้เป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่สื่อความหมายได้ ดังนั้น ในการประกอบข้อความใด ๆ ผู้เขียนจำเป็นจะต้องมีข้อมูลหรือความรู้เกี่ยวกับ 1) รูปแบบของสิ่งที่เขียนและวิธีการเขียน 2) สิ่งที่จะเขียน 3) วิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเขียน ความรู้ทั้ง 3 ประการถือว่ามีความสำคัญมากต่อการเขียน ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาผู้เรียนให้เขียนได้ต้องถือหลักการว่า ผู้เรียนจะต้องรู้เสียก่อนว่า สิ่งที่จะเขียนนั้นคืออะไร มีรูปแบบอย่างไร มีข้อบังคับหรือข้อกำหนดอย่างไรบ้าง ผู้เรียนที่จะต้องรู้ข้อมูลสำหรับที่จะใช้เขียนอย่างเพียงพอ และรู้ว่าหากข้อมูลไม่พอจะค้นคว้าได้จากแหล่งใด และผู้เรียนจะต้องรู้วิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเขียนในขั้นตอนต่าง ๆ และรู้ว่าหากวิธีการที่ใช้ยังไม่มีประสิทธิภาพจะเปลี่ยนไปใช้วิธีการใดแทน

2.6.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการเขียน

ศุภวรรณ สัจจิติน (2553) ให้แนวทางการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยคำนึงถึงประเด็นต่อไปนี้

1. ทักษะการเขียนก็เช่นเดียวกับทักษะการอ่าน คือเป็นทักษะที่ต้องจากกระบวนการเรียนรู้ในการฟังและการพูด ฉะนั้น ก่อนที่ผู้สอนจะมอบหมายให้ผู้เรียนเขียนอะไร จะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนสามารถพูดออกเสียงคำ หรือประโยคข้อความนั้น ๆ ได้ ผู้เรียนสามารถอ่านคำ ข้อความ หรือประโยคนั้นออก และเข้าใจความหมายของคำ ข้อความ หรือประโยคนั้นก่อนที่จะเขียน

2. การเขียนเป็นทักษะที่ช่วยสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้ และจำในสิ่งที่เรียนได้ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ไวยากรณ์ และคำศัพท์สำนวน ดังนั้น ถ้าผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนจะเรียนรู้ และจำในสิ่งที่เขาเรียนได้ดียิ่งขึ้น ผู้สอนจึงควรจัดให้มีกิจกรรมการเขียนเป็นระยะ ๆ สม่ำเสมอ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนสิ่งที่เรียนมาและยังสามารถเก็บงานเขียนสะสมไว้เพื่อกลับมาทบทวนดูได้ภายหลัง

3. ทักษะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียนให้ต่อเนื่องเกี่ยวเนื่องกัน เช่น ให้เขียนเครื่องปรุงต่าง ๆ หลังการอ่านวิธีการปรุงอาหาร ให้เขียนข้อความเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง เป็นต้น

4. ผู้เรียนควรทราบวัตถุประสงค์และขอบข่ายการเรียนรู้ ผู้เรียนจึงจะเขียนได้ต้องประเด็น ฉะนั้น ก่อนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเขียนใด ๆ ผู้สอนควรชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างชัดเจน และกำหนดขอบข่ายการเขียนนั้น ๆ เช่น ต้องการให้เขียนคำ ข้อความ หรือ ประโยค

จำนวน ความยาว เท่าไร เขียนเรื่องอะไร และอย่างไร เช่น เขียนโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ในบทที่เรียนมา

การสอนการเขียนควรคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเนื้อหา (Content) ข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่าน รูปแบบ (Form) การวางรูปแบบของการเขียนไวยากรณ์ (Grammar) การใช้กฎไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ลีลาในการใช้ภาษา (Style) การเลือกใช้ศัพท์ สำนวน เพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษา กลไกทางภาษา (Mechanics) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำศัพท์ และการใช้อักษรตัวเล็กและใหญ่ได้อย่างถูกต้อง

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) จัดทำคู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการเขียน โดยระบุว่า การสอนเขียนอาจแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. การเขียนแบบคัดลอก (Mechanical Copying)

การเขียนแบบคัดลอกคือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยค โดยไม่ต้องสร้างภาษาของตนเอง มักเป็นกิจกรรมที่ใช้กับนักเรียนในระดับต้น เช่น การคัดลายมือ เขียนตามรอยประ การโยงภาพ และข้อความที่เข้าคู่กันแล้วลอกข้อความ Mechanical Copying เป็นการฝึกเขียนโดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือข้อความที่กำหนดให้ ในขณะที่เขียนลอก ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้การสะกดคำ การประกอบคำเข้าเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่านในใจไปพร้อมกัน ข้อเสียของการเรียนลักษณะนี้คือ ในบางกิจกรรมผู้เรียนอาจลอกคำ ข้อความ ประโยค โดยไม่เข้าใจความหมาย และกิจกรรมการเขียนแบบนี้ไม่ได้เอื้อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสร้างภาษาด้วยตนเอง ผู้สอนจึงควรพิจารณาไม่ควรจัดกิจกรรมการเขียนในแบบนี้มากเกินไป

2. การเขียนแบบควบคุม (Control Writing)

การเขียนแบบควบคุมเป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนที่มุ่งเน้นในเรื่องความถูกต้องของรูปแบบ โดยผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดส่วนที่เปลี่ยนแปลงให้ผู้เรียน ผู้เรียนจะถูกจำกัดในด้านความคิดอิสระสร้างสรรค์ เช่น การเปลี่ยนรูปทางไวยากรณ์ คำศัพท์ในประโยค รูปแบบที่ต้องใช้ ตัวอย่างย่อหน้าสำหรับเขียนแบบหรือข้อความสำหรับเติมให้สมบูรณ์ ข้อดีของการเขียนแบบควบคุมนี้คือ การป้องกันมิให้ผู้เรียนเขียนผิดตั้งแต่เริ่มต้น กิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกเขียนเช่น

Copying เป็นการฝึกเขียน โดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือข้อความที่กำหนดให้ ในขณะที่เขียนคัดลอก ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้การสะกดคำ การประกอบคำเข้าเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่านในใจไปพร้อมกัน

Gap Filling เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ มาเขียนเติมลงในช่องว่างของประโยค ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้คำชนิดต่าง ๆ (Part of Speech) ทั้งด้านความหมายและด้านไวยากรณ์

Re-ordering words เป็นการฝึกเขียน โดยเรียงเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยค ผู้เรียนได้ฝึกการใช้คำในประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเรียนรู้ความหมายของประโยคพร้อมกัน

Changing Forms of Certain Words เป็นการฝึกเขียน โดยเปลี่ยนแปลงคำที่กำหนดให้ในประโยคให้เป็นรูปพจน์หรือรูปกาลต่าง ๆ หรือรูปประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ

Substitution Tables เป็นการฝึกเขียน โดยเลือกคำที่กำหนดให้ในตารางมาเขียนประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด ผู้เรียนได้ฝึกการเลือกใช้คำที่หลากหลายในโครงสร้างประโยคเดียวกัน และได้ฝึกทำความเข้าใจในความหมายของคำหรือประโยคด้วย

3. การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less- Control Writing)

เป็นแบบฝึกเขียนที่มีการควบคุมน้อยลง และผู้เรียนมีอิสระในการเขียนมากขึ้น การฝึกเขียนในลักษณะนี้ ผู้สอนจะกำหนดเค้าโครงหรือรูปแบบ แล้วให้ผู้เรียนเขียนต่อเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนได้มากขึ้น อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ได้อย่างอิสระได้ในโอกาสต่อไป ตัวอย่างกิจกรรมฝึกการเขียนแบบกึ่งอิสระนี้มีดังนี้

Sentence Combining เป็นการฝึกเขียน โดยเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าด้วยกันด้วยคำขยายหรือคำเชื่อมประโยค ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเรียงประโยค โดยใช้คำขยาย หรือคำเชื่อมประโยคในตำแหน่งที่ถูกต้อง

Describing people เป็นการฝึกเขียนบรรยาย คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยใช้คำคุณศัพท์แสดงคุณลักษณะของสิ่งที่กำหนดให้ ผู้เรียนได้ฝึกการใช้คำคุณศัพท์ขยายคำนามได้อย่างสอดคล้องและตรงตามตำแหน่งควรจะเป็น

Questions and Answers Composition เป็นการฝึกเขียนเรื่องราว ภายหลังจากการฝึกถามตอบปากเปล่าแล้ว โดยอาจให้จับคู่แล้วสลับกันถามตอบปากเปล่าเกี่ยวกับเรื่องราวที่กำหนดให้ แต่ละคนจดบันทึกคำตอบของตนเองไว้ หลังจากนั้นจึงให้เขียนเรียงเป็นเรื่องราว 1 ย่อหน้า

Parallel Writing เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวเทียบเคียงกับเรื่องที่ย่าน โดยเขียนจากข้อมูลหรือประเด็นสำคัญที่กำหนดให้ ซึ่งมีลักษณะเทียบเคียงกับความหมายและโครงสร้างประโยคของเรื่องที่ย่าน เมื่อผู้เรียนได้อ่านเรื่องและศึกษารูปแบบการเขียนเรียงเรียงเรื่องนั้นแล้ว ผู้เรียนสามารถนำข้อมูลหรือประเด็นที่กำหนดให้มาเขียนเลียนแบบ หรือเทียบเคียงกับเรื่องที่ย่านได้

Dictation เป็นการฝึกเขียนตามคำบอกซึ่งเป็นกิจกรรมที่วัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลาย ๆ ด้านเช่นการสะกดคำ ความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ รวมถึงความหมายของคำ ประโยค หรือข้อความที่เขียน

4. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่ไม่มีการควบคุมแต่อย่างใด

ผู้เรียนมีอิสระเสรีในการเขียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด จินตนาการอย่างกว้างขวาง การเขียนในลักษณะนี้ผู้สอนจะกำหนดเพียงหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ แล้วให้ผู้เรียนเขียนเรื่องราวตามความคิดของตนเอง วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนได้เต็มที่ข้อจำกัดของการเขียนลักษณะนี้คือ ผู้เรียนมีข้อมูลที่เป็นคลังคำ โครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ เป็นองค์ความรู้ที่อยู่ค่อนข้างน้อย ส่งผลให้การเขียนอย่างอิสระนี้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร กิจกรรมการเขียน เช่น การเขียนความเรียงที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อให้ หรือเขียนบทสนทนา กิจกรรมการเขียนแบบนี้ผู้สอนจะต้องเตรียมผู้เรียนเป็นอย่างดีก่อนจะให้ผู้เรียนเขียน โดยมีหลักในการเตรียมตัวดังนี้

4.1 กำหนดเนื้อหาก่อนการเขียน โดยการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่จะเขียน ควรให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นมากที่สุด จากนั้นจึงให้ผู้เรียนกำหนดโครงร่างของเรื่องที่จะเขียน

4.2 ผู้สอนไม่ควรกำหนดหัวข้อเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ ผู้สอนไม่ควรสั่งงานเขียนลักษณะนี้ให้เป็นการบ้านโดยมิได้ช่วยผู้เรียนเตรียมตัวในการเขียน และไม่ควรกำหนดให้ผู้เรียนเขียนหัวข้อหรือเรื่องที่ยากเกินความสามารถของผู้เรียน

ขั้นตอนและกิจกรรมการสอนการเขียน

กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน แบ่งเป็น 3 กิจกรรมคือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกการเขียนในเรื่องต่าง ๆ เช่น โครงสร้างเนื้อหา การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และคำศัพท์ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน

2. กิจกรรมระหว่างการเขียน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพประกอบมาให้ผู้เรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำบทสนทนาามาเปิดให้ผู้เรียนฟังแล้วให้ผู้เรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้อ่าน

3. กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อผู้เขียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้สอนอาจนำมาอ่านในชั้นเรียนเพื่อให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นดี ถูกต้อง ในการสืบความมากน้อยเพียงใด และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

เมื่อผู้เรียนได้ชิ้นงานจากการฝึกทักษะการเขียน การตรวจงานเขียนเป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องดำเนินการต่อไป ซึ่งผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การให้ระดับคะแนน เช่น A, B, C หรือ เต็ม /10 การให้คะแนนแบบนี้เป็นการประเมินการเขียนโดยรวม ไม่ควรเน้นเฉพาะความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นเกณฑ์ แต่ยังคงคว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความคิดได้ชัดเจนหรือไม่ และพัฒนาความคิดและเรื่องราวที่เขียนดีเหมาะสมมากน้อยเพียงไร

2. การแสดงความคิดเห็นต่อการเขียน เช่น Good, Fair, Needs improvement, careless ผู้สอนพึงตระหนักว่าการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของผู้เรียน เป็นการชี้ให้ผู้เรียนเห็นทั้งจุดเด่นและข้อด้อย ผู้สอนควรกล่าวชมสิ่งที่ผู้เรียนเขียนดีแล้ว และค่อยชี้ให้เห็นจุดที่ยังบกพร่อง ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไข

3. การตรวจแก้ไขที่ผิด ที่ผิดซึ่งผู้เรียนเขียนมานั้น ผู้เรียนควรวิเคราะห์ด้วยว่ามาจากสาเหตุใด ผิดเพราะผู้เรียนไม่รู้จึงใช้ผิด เขียนผิด หรือผิดเพราะรีบเขียนเกินไป

4. การตรวจแก้ไขที่ผิด สามารถทำได้ด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น

4.1 การตรวจแก้ไขที่ผิดทั้งหมด ผู้สอนต้องใช้เวลามากในการตรวจงาน วิธีนี้ทำให้ผู้เรียนไม่ได้ฝึกคิดด้วยตนเองว่าที่เขียนไปนั้นผิดอย่างไร

4.2 การตรวจแก้ไขที่ผิดเฉพาะบางส่วน ผู้สอนอาจแก้ไขเฉพาะจุดที่เห็นว่าสำคัญ ผู้เรียนควรให้ความสนใจในข้อบกพร่องนั้นให้มากเช่นเรื่อง Tense, Subject verb agreement, การชี้ให้ผู้เรียนเห็นที่ผิด วิธีนี้อาจทำได้โดยการขีดเส้นใต้หรือวงกลมที่ผิดวงกลมล้อมที่ผิด โดยมีการตกลงเรื่องเครื่องหมายในการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ กับผู้เรียน

5. ผู้สอนอาจยกกรณีที่ผู้เรียนทำผิดกันมากหรือผิดซ้ำ ๆ มายกตัวอย่างขึ้นกระดานดำ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้องในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมออกความเห็นในการแก้ไขที่ผิดให้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ในการสอนการเขียน ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้รูปแบบงานเขียน ให้ผู้เรียนพิจารณาองค์ประกอบของงานเขียนส่วนต่าง ๆ ที่แยกส่วนกัน แล้วจัดเรียงให้ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้เรียนควรเรียนรู้ที่จะหาข้อมูลสำหรับเขียน ควรใช้เทคนิคระดมสมองประกอบกับเทคนิคแผนภาพความคิดให้ผู้เรียนคิดถึงประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียน และผู้เรียนควรเรียนรู้การแก้ปัญหาการเขียนด้วยการวางโครงเรื่อง เพื่อให้ผู้เรียนทราบประเด็นหัวข้อหลัก หัวข้อย่อยที่เรียงลดหลั่นลงมาเป็นลำดับ ป้องกันมิให้เขียนวกวนหรือสับสน

2.6.5 กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

กรอบมาตรฐานอ้างอิงสากลของยุโรป หรือ กรอบการเรียนรู้การสอนภาษาและการวัดผลภาษาของสหภาพยุโรป หรือ กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) คือ มาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษาที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและการประเมินภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ในปี ค.ศ. 2002 สภาแห่งสหภาพยุโรปได้กำหนดให้ใช้กรอบมาตรฐานอ้างอิงสากลของยุโรป (CEFR) ในการตรวจสอบความสามารถทางภาษา ปัจจุบันกรอบอ้างอิงนี้ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง เป็นมาตรฐานในการจัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 รัฐบาลไทยและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในทุกหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือศึกษาค้นคว้าองค์ความรู้ที่เป็นสากล และก้าวทันโลก เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่อไป สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้ประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษาเรื่อง นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา ประกาศตั้งแต่วันที่ 12 เม.ย.2559 โดยให้สถาบันอุดมศึกษากำหนดนโยบาย เป้าหมายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในทุกหลักสูตรและทุกระดับการศึกษา ทั้งจัดทำแผนและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน จัดกิจกรรมนอกหลักสูตร กระบวนการ สื่อ และ/หรือสิ่งแวดล้อม ที่จะเปิดโอกาสและเสริมแรงจูงใจให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง และจัดให้นักศึกษาทุกคนทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษตามแบบทดสอบมาตรฐานระดับอุดมศึกษาที่สถาบันสร้างขึ้น หรือที่เห็นสมควรโดยสามารถเทียบเคียงผลกับ Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) หรือมาตรฐานอื่น โดยนำผลบันทึกในใบรับรองผลการศึกษาหรือจัดทำเป็นประกาศนียบัตร เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 เป็นต้นไป (ไทยรัฐฉบับพิมพ์, 2559)

รายละเอียดของนโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษามีดังนี้

1. ให้สถาบันอุดมศึกษากำหนดนโยบายและเป้าหมายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา ในทุกหลักสูตรและทุกระดับการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะความสามารถ การใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีความพร้อมทั้งวิชาการ วิชาชีพ และทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้งานได้ (Working Knowledge)

2. ให้สถาบันอุดมศึกษาจัดทำแผนเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายและเป้าหมาย โดยมีตัวชี้วัดและมีการประเมินผลที่ชัดเจน

3. ให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนด

4. ให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาการจัดการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร กระบวนการ สื่อ และ/หรือ สิ่งแวดล้อม ที่จะเปิดโอกาสและเสริมแรงจูงใจให้นิสิตนักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง

5. ให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาจัดให้นิสิตนักศึกษาทุกคนทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษตามแบบทดสอบมาตรฐานระดับอุดมศึกษาที่สถาบันสร้างขึ้น หรือที่เห็นสมควรจะนำมาใช้วัดสมรรถภาพทาง ภาษาอังกฤษ (English Proficiency) โดยสามารถเทียบเคียงผลกับ Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) หรือมาตรฐานอื่น เพื่อให้ทราบระดับความสามารถของนิสิตนักศึกษาแต่ละคน และสถาบันอุดมศึกษาอาจพิจารณานำผลการทดสอบความรู้ทางภาษาอังกฤษบันทึกในใบรับรองผล การศึกษาหรือจัดทำเป็นประกาศนียบัตร โดยเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 เป็นต้นไป

ในการยกระดับมาตรฐานการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน ไม่ได้ตั้งเป้าหมายเฉพาะการสร้างมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังต้องการยกระดับทั้งด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ตำราเรียน การประเมิน และมาตรฐานอาชีพผู้สอนภาษาอังกฤษอีกด้วย โดยมาตรฐานนี้จะระบุถึงทักษะที่ผู้เรียนแต่ละระดับต้องรู้อย่างชัดเจน โดยอ้างอิงตามกรอบมาตรฐานสากล (Common European Framework of Reference for Languages : CEFR) ซึ่งได้จำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม 6 ระดับความสามารถ ดังนี้ ระดับ A1 สามารถใช้และเข้าใจประโยคง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน ระดับ A2 สามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวันในระดับกลาง ระดับ B1 สามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความทั่ว ๆ ไปได้ จัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ ระดับ B2 สามารถใช้ภาษาในระดับดี พูดและเขียนได้แทบทุกเรื่องอย่างถูกต้อง คล่องแคล่วขึ้น รวมทั้งอ่าน และทำความเข้าใจกับบทความที่มีเนื้อหายากขึ้นได้ ระดับ C1 สามารถพูดแสดงความรู้สึกได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ต้องหยุดคิดหาคำศัพท์ เขียนข้อความที่ซับซ้อนได้ชัดเจนถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ระดับ C2 สามารถใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยมใกล้เคียงเจ้าของภาษา

ข้อมูลจากคู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป จัดทำโดยสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558) เพื่อใช้เป็นแนวทางให้ผู้สอนภาษาอังกฤษและบุคลากรทางการศึกษาได้นำไปใช้ ระบุว่า CEFR จำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่มหลัก และแบ่งออกเป็น 6 ระดับความสามารถ ดังนี้

Level group	A		B		C	
Level group name	Basic User ผู้ใช้ภาษาพื้นฐาน		Independent User ผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระ		Proficient User ผู้ใช้ภาษาขั้นคล่องแคล่ว	
Level	A1	A2	B1	B2	C1	C2
Level name	Breakthrough or Beginner	Waystage or Elementary	Threshold or Intermediate	Vantage or Upper Intermediate	Effective Operational Proficiency or Advanced	Mastery or Proficiency

ทั้งนี้ในแต่ละระดับได้กำหนดความสามารถในการใช้ภาษาและคุณภาพผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปไว้ตามรายละเอียดดังนี้ (อารีรักษ์ มีแจ้ง, 2560)

ระดับ	คำอธิบาย
A1	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถนำตัวเองและผู้อื่นสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่น เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ อีกทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน
A2	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวัน (ในระดับกลาง) เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การจับจ่ายใช้สอย สถานที่ ภูมิศาสตร์ การทำงาน และสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไปในการใช้ชีวิตประจำวัน สามารถบรรยายความคิดฝัน ความคาดหวัง ประวัติดั้งเดิม และสิ่งอื่น ๆ
B1	ผู้เรียนสามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความทั่ว ๆ ไป ถ้าเป็นหัวข้อที่คุ้นเคยหรือสนใจ เช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ สามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความคิดฝัน ความหวัง พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ได้
B2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับดี สามารถใช้ภาษาพูดและเขียนได้แทบทุกเรื่องอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว รวมทั้งสามารถอ่านและทำความเข้าใจบทความที่มีเนื้อหายากขึ้นได้

ระดับ	คำอธิบาย
C1	ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่ซับซ้อนในหัวข้อที่หลากหลายและเข้าใจความหมายแฝงได้ สามารถแสดงความคิดเห็นความรู้สึกของคนได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องหยุดคิด หากคำศัพท์ สามารถใช้ภาษาทั้งในด้านสังคม การทำงาน หรือด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
C2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยมใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา สามารถใช้ภาษามาตรฐานได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้ดี สามารถอ่านบทความที่เป็นภาษาต้นฉบับ (โดยเฉพาะวรรณกรรม) ได้เข้าใจ สามารถและเลือกใช้ภาษาสำหรับพูดและเขียนได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่ซับซ้อนในหัวข้อที่หลากหลายและเข้าใจความหมายแฝงได้

นอกจากนี้ จากที่ระบุในข่าวสำนักงานรัฐมนตรี (2559) มาตรฐานที่ได้ปรับปรุงครั้งนี้ จะให้มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับ "บริบท" ของสังคมไทย โดยจะนำมาตรฐาน CEFR ชำต้นมาปรับให้เข้ากับบริบทของไทย โดยเรียกเป็น CEFR-T เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ที่นำมาปรับ เช่น ญี่ปุ่นใช้ CEFR-J หรือเวียดนามใช้ CEFR-V เป็นต้น ซึ่งอาจจะแบ่งเป็น 10 ระดับ ต่างไปจากญี่ปุ่นที่มี 12 ระดับ หรือ CEFR ที่เป็นต้นแบบซึ่งมี 6 ระดับ

ลักษณะของผู้เรียนที่เหมาะสมกับการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนนี้ได้แก่นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับผู้ใช้ภาษาพื้นฐาน (Basic User) ผู้เรียนจะเป็นนักศึกษาสาขาวิชาใดก็ได้ โดยรูปแบบการเรียนการสอนนี้จัดระดับความยากง่ายไว้ที่ระดับ A2 ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป ซึ่งเป็นระดับในหลักสูตรหมวดวิชาพื้นฐานมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์กำหนดไว้สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่พร้อมจะพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของตนเองอย่างต่อเนื่อง ฝึกฝนเรียนรู้เพื่อเพิ่มความสามารถทางภาษาอังกฤษให้ขึ้นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดในชั้นปีที่สูงขึ้นต่อไป ก่อนที่นักศึกษาจะได้รับทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษตามแบบทดสอบมาตรฐานระดับอุดมศึกษา โดยเป็นเงื่อนไขความสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐาน CEFR ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ในระดับ B1 หรือเทียบเท่าเมื่อจบการศึกษา

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

Hlas (2005) วิจัยเรื่อง การรับรู้ของผู้เรียนในเรื่องความผูกพัน ความท้าทาย การได้รับการช่วยเหลือและความมั่นใจในความสำเร็จของการเรียนวิชาพีชคณิตใน โรงเรียนมัธยม Baker High School รัฐลุยเซียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนจำนวน 38 คน ซึ่งรวบรวมมาจาก 3 ห้องเรียนใน 2 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนที่หนึ่งผู้เรียนมีค่าความผูกพันปานกลาง ในขณะที่อีกโรงเรียนมีค่าความผูกพันที่ต่ำกว่า ส่วนความตั้งใจมีระดับคะแนนสูงกว่าความสนใจและความสนุกสนาน สำหรับทั้ง 2 โรงเรียนความท้าทายและความต้องการความช่วยเหลืออยู่ในระดับน้อย ความมั่นใจอยู่ในระดับสูง มีความเกี่ยวข้องกันน้อยในการรับรู้ความท้าทายของงานสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของโรงเรียนเกี่ยวกับผลของความท้าทายและการช่วยเหลือของตัวแปรด้านอารมณ์ (ความสนใจและ ความสนุกสนาน) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สำรวจกับความสำเร็จมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

Nora et al. (2007) ทำวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่คาดว่าจะส่งผลต่อความผูกพันของผู้เรียน เหตุจูงใจในการเข้าศึกษา และทัศนคติต่อกิจกรรมการเรียนของนักศึกษาจำนวน 200 คนที่สถาบันการเรียนของรัฐแถบทางใต้ ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านสัมพันธภาพกับอาจารย์และสัมพันธภาพกับเพื่อนนั้นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความผูกพันของผู้เรียน การปฏิสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนเป็นผลโดยตรงทางบวกต่อความผูกพันและความคงทนในการจำของนักศึกษา

Appleton et al. (2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ โครงสร้างและแนวคิดของความผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อ โรงเรียน ของนักเรียน Gwinnett County Public Schools รัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา จากการศึกษาพบว่า แนวคิดของความผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อโรงเรียนสามารถวัดได้ 3 องค์ประกอบคือ 1) ความผูกพันของผู้เรียนด้านการเรียนรู้ 2) ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ และ 3) ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม

Fonseca (2008) ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันของผู้เรียนและความสำเร็จของผู้เรียนในการจูงใจเข้าเรียน โรงเรียนมัธยมในลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อกำหนดว่ามีปัจจัยใด รวมถึงความผูกพันของผู้เรียนที่จะถูกเชื่อมโยงไปสู่ความสำเร็จของผู้เรียนในการให้ผลการเรียนที่ดีกว่า กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมในเมืองแห่งหนึ่งในลอสแอนเจลิส งานวิจัยที่ใช้วิธีการแบบผสมทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ การวิเคราะห์เอกสาร การสำรวจ การสังเกต และการสัมภาษณ์ ในการวิจัยครั้งนี้พิจารณาปัจจัยสำคัญ 4 ประการ คือ ความเป็นผู้นำ วัฒนธรรมของโรงเรียน ความยืดหยุ่นของ

นักเรียน และความผูกพันของนักเรียน และบทบาทที่เกิดขึ้นในแต่ละรูปแบบทั้งโดยตรงและที่กระทบต่อสถานะความสำเร็จของโรงเรียนมัธยม การวิเคราะห์ข้อมูลชี้ให้เห็นว่าปัจจัยเหล่านี้มีอิทธิพลทางบวกกับความสำเร็จของผู้เรียนในการเรียนในโรงเรียนมัธยม

Salanova et al (2010) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอุปสรรคและการอำนวยความสะดวกที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีความเหนื่อยหน่ายและความผูกพันของผู้เรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน โดยมีตัวอย่างวิจัยคือนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย Utrecht University ประเทศเนเธอร์แลนด์ จำนวน 527 คน เครื่องมือที่ใช้วัดความผูกพันของผู้เรียนประกอบด้วย 2 องค์ประกอบคือ 1) ความมีพลังในการเรียน และ 2) การอุทิศให้กับการเรียน ผลการวิจัยพบว่า อุปสรรคและการอำนวยความสะดวกที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีความผูกพันของผู้เรียนเป็นตัวแปรส่งผ่านเพียงตัวเดียว

Alarcon et al (2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเหนื่อยหน่ายและความผูกพันของผู้เรียน โดยมีตัวอย่างวิจัยคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 454 คน เครื่องมือที่ใช้วัดความผูกพันของผู้เรียนคือแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ 1) ความมีพลังในการเรียน 2) การอุทิศให้กับการเรียน และ 3) ความยึดมั่นกับการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความเหนื่อยหน่ายมีอิทธิพลทางลบต่อความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษา นั่นคือ ถ้านักศึกษามีความเหนื่อยหน่ายน้อยจะทำให้มีความผูกพันของผู้เรียนสูง

Kahu (2013) ได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย Massey University ประเทศนิวซีแลนด์ ผลจากการศึกษาพบว่า การศึกษาในภาพรวมของความผูกพันของผู้เรียนสามารถวัดได้ 3 องค์ประกอบคือ 1) ความผูกพันของผู้เรียนด้านการเรียนรู้ 2) ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ และ 3) ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม

Borton & Bryan (2017) ทำการศึกษาเรื่องการสร้างความผูกพันของผู้เรียนที่มีผลการเรียนระดับต่ำด้านการอ่านในห้องเรียนสองภาษา โดยเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้การปฏิบัติงานในชั้นเรียน 7 ลักษณะที่เน้นการเสริมสร้างแรงจูงใจในการอ่านให้ผู้เรียนที่มีผลการเรียนระดับต่ำ ผลการวิจัยพบว่า เมื่อผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่ว่าจะเป็นการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเล่นเกม หรือการอ่าน ผู้เรียนจะทำสำเร็จและทำได้อย่างดี โดยเฉพาะการอ่านที่ผู้เรียนจะอ่านบ่อยครั้งขึ้นทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนรวมถึงมีผลสัมฤทธิ์การเรียนที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าผู้เรียนที่ไม่มีแรงจูงใจในการอ่านอย่างเห็นได้ชัด

งานวิจัยในประเทศ

อุษณีย์ เทพวรชัย (2542) ทำวิจัยเรื่อง พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบต้นตัวทางการศึกษาพยาบาล ในระดับปริญญาตรี และเปรียบเทียบผลการสอนนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่สอนตามรูปแบบการเรียนการสอนแบบต้นตัวทางการศึกษาพยาบาลในระดับปริญญาตรีกับกลุ่มที่สอนตามปกติในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความสามารถในการคิดวิเคราะห์และสรุปเหตุผล ด้านความภาคภูมิใจในตนเองและความสามารถด้านการติดต่อสื่อสารในทีม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่สอนตามรูปแบบการเรียนการสอนแบบต้นตัวทางการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกับนักศึกษาที่สอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

พรพิไล เต็มสินสวัสดิ์ (2552) ได้ศึกษาพัฒนาเว็บเควสสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคและการมีส่วนร่วมในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิศวกรรมศาสตรมหาวิทาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการศึกษาพบว่า ผลคะแนนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้จากการสอบก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบพบว่านักศึกษามีคะแนนหลังจากการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักศึกษาอยู่ในระดับสูง และนักศึกษาส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อรูปแบบการเรียนการสอน

ยุวดี พันธุ์สุจริต (2554) ทำวิจัยเรื่องการวิเคราะห์โมเดลทางเลือกของความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านการเรียนรู้แบบกลุ่มเล็ก โดยทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนของนักเรียนที่มีภูมิหลังต่างกันและเพื่อวิเคราะห์ศึกษารูปแบบอิทธิพลทางตรงของความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนและอิทธิพลทางอ้อมที่มีการส่งผ่านการเรียนรู้แบบกลุ่มเล็ก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีระดับความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนอยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนหญิงมีความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนกลุ่มที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันมีความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนสูงกว่ากลุ่มที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ และนักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่มีความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนสูงกว่านักเรียนที่พักอยู่กับญาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า ความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนมีอิทธิพลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทิพอาภา กลิ่นคำหอม (2557) ศึกษาพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความยึดมั่นผูกพันของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากอิทธิพลของครู. ผลการวิจัยพบว่าโมเดลเชิงสาเหตุของความยึดมั่นผูกพันของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากอิทธิพลของครู มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ อิทธิพลของครูส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อความยึดมั่นผูกพันของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยตัวแปรการปฏิบัติการสอนของครูมีอิทธิพลการส่งผ่านแบบบางส่วนจากความยึดมั่นผูกพันของครูไปยังความยึดมั่นผูกพันของนักเรียน และตัว

แปรความยึดมั่นผูกพันของนักเรียนมีอิทธิพลการส่งผ่านแบบบางส่วนจากการปฏิบัติการสอนของครูไปยังผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นพมาศ ว่องวิทย์สกุล (2558) ศึกษาเรื่องการพัฒนาโปรแกรมเพื่อส่งเสริมความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา: การทดลองแบบอนุกรมเวลา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบใช้โปรแกรม 3L มีความยึดมั่นความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยระหว่างและหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมถึงมีความคงทนของความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนวิชาภาษาไทยหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศศิธร ธนะบุตร (2558) ทำวิจัยเรื่องการศึกษาและพัฒนาความมุ่งมั่นในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการศึกษาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยสร้างรูปแบบการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นในการเรียนเป็นรูปแบบการฝึกอบรม 4A ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างบรรยากาศ (Atmosphere) ขั้นที่ 2 ขั้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Active learning) ขั้นที่ 3 ขั้นการวิเคราะห์ (Analysis) ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปประยุกต์ใช้ (Applications) ซึ่งผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการฝึกอบรมแบบสามารถพัฒนาความมุ่งมั่นในการเรียนของนักศึกษา โดยมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่าคะแนนนักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งโดยรวมและรายด้าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

Chapman (1991) ทำงานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง The effects of cooperative team learning on student achievement in verbal learning strategies โดยศึกษากับผู้เรียนเกรด 9 แล้วพบว่าผู้เรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม การใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

เพ็ญสุข ภูตระกูล (2527) ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง

วรรณิา คงคาประเสริฐ (2544) ศึกษาเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านคลองขุ่น อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ที่เรียน

ด้วยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนเรียน ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือหลัง การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 วิธีการเรียนนี้ช่วยแก้ปัญหา เด็กนักเรียนไม่กล้าแสดงออกและขาดความมั่นใจในตนเอง และยังทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าและ ความจำเป็นในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งนำไปใช้ประโยชน์ได้ในอนาคตเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่

ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ (2548) ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาวิธีการเรียนรู้ร่วมกัน โดยการ เรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมศาสตร์ : กรณีศึกษาชุดวิชาไทย ศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่ม ทดลองกับกลุ่มควบคุม ปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ศรัณภพ เพียรจัด (2551) ศึกษาเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนบนเว็บวิชา ภาษาไทยด้วยวิธีการเรียนรู้ร่วมกันและการเรียนรู้ด้วยกรณีศึกษาเพื่อสร้างค่านิยมด้านการมีเหตุผล ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่1 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ เรียนด้วยรูปแบบการสอนมีคะแนนค่านิยมด้านการมีเหตุผลตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงหลัง เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

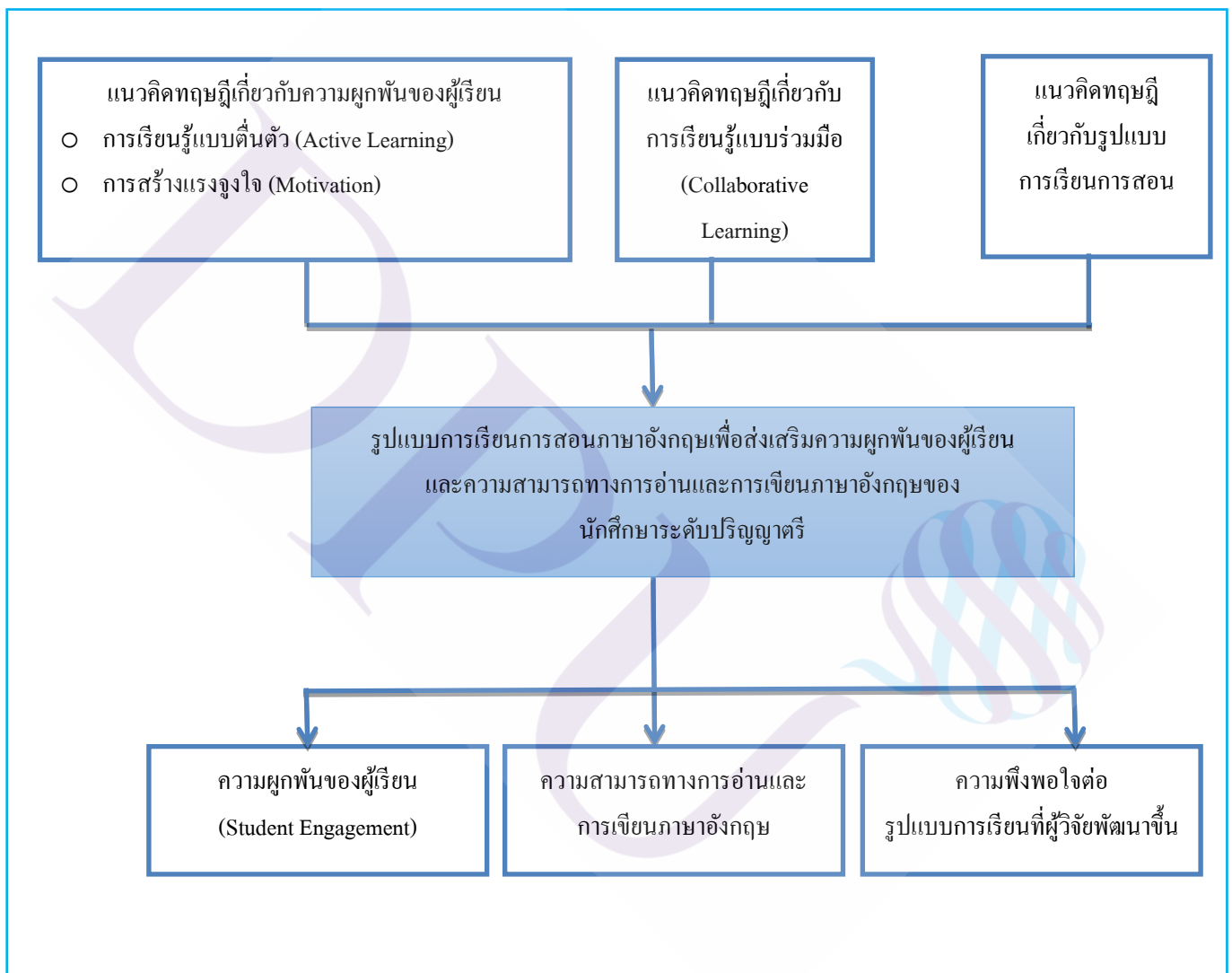
สิทธิชัย ทองมาก และคณะ (2555) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างและความสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มผลการเรียนสูงและผลการเรียนต่ำ ในด้านแรงจูงใจ ความเข้มของแรงจูงใจ ปัจจัย ภายในต่อแรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและ ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นรูปแบบการ เรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วม และมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน เปลี่ยนจากการเป็นเพียงผู้รับความรู้กลายมาเป็นผู้ร่วม เรียนรู้และถ่ายทอดความรู้ ผู้เรียนรับหน้าที่สำคัญในการค้นหาความรู้ด้วยตนเองและร่วมมือร่วม ใจกันถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ทักษะ และประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้กับเพื่อนในชั้นเรียนในรูปแบบ กิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระ เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกคิดและจัดระบบการ ทำงานอย่างสร้างสรรค์ อีกทั้งการร่วมมือระหว่างกันเพื่อช่วยกันกำหนดแนวทางและประเด็นเนื้อหา ที่ต้องเรียนรู้และถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจจะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการร่วมมือ ทักษะการทำงานเป็นทีม และทักษะในการสื่อสารอันเป็นทักษะสำคัญแห่งศตวรรษที่ 21 อีกทั้งยังเป็นการเรียนการสอนที่มุ่ง

ส่งเสริมให้เกิดความผูกพันของผู้เรียนและพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอีกด้วย

การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีกรอบแนวคิดดังนี้

ภาพที่ 2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นรูปแบบการสอนที่สามารถสร้างบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนในมิติต่าง ๆ จากการสอนแบบเดิมที่ผู้เรียนได้รับความรู้จากผู้สอนด้วยรูปแบบและเนื้อหาเดียวกันหมดโดยไม่คำนึงถึงลักษณะและความสามารถที่ต่างกันของผู้เรียน กลายเป็นแนวการเรียนการสอนที่ท้าทายให้ผู้เรียนฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดกิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายรูปแบบในบรรยากาศที่เอื้อต่อการแบ่งปันและร่วมคิดร่วมเรียน ให้อิสระแก่ผู้เรียนบนพื้นฐานของการยอมรับและเคารพซึ่งกันและกันในกลุ่มผู้เรียน ในด้านจิตวิทยาเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่สนับสนุนความคิดความรู้สึกของผู้เรียนให้เกิดความผูกพันของผู้เรียนอันจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลการเรียนรู้ สร้างความกระตือรือร้น ความสุข ความสนุกในการเรียนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกที่คอยกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้โดยการเชื่อมโยงความรู้และให้คำแนะนำที่ถูกต้องอันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

นอกจากนี้ รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถตอบสนองต้องการของผู้เรียนได้อย่างตรงไปตรงมา การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบหน้าที่ในการถ่ายทอดความรู้ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารถึงกันเองได้อย่างรวดเร็ว โดยอธิบายเนื้อหาที่มีความยุ่งยากซับซ้อนในภาษาที่เข้าใจง่ายพอเหมาะพอดีกับที่สอดคล้องกับความสามารถและลักษณะของผู้เรียนด้วยกัน เป็นกระบวนการเรียนการสอนเพื่อสร้างให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสามารถพัฒนาทักษะในการจัดการอย่างเสมอภาค เป็นการขยายขอบเขตการจัดการเรียนการสอนให้เปิดยืดหยุ่นมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนตระหนักรู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบของตน พัฒนาความรู้ของตนและเกิดทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนมีโอกาสใช้อุปกรณ์เครื่องมือเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการค้นคว้าข้อมูลและถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารเป็นระบบได้อย่างเต็มที่ ได้อภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวาง อีกทั้งยังสามารถส่งเสริมทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นทีม ความร่วมมือในการเรียน และส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนอันจะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษได้อีกด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน และความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็น การวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เพื่อพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของ ผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี งานวิจัยประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการวิจัยทั้งหมด 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

1.1 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเรื่องสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยจากเอกสาร ข่าวสารการศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องที่นำไปสู่การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพัน ของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2.1 การสร้างรูปแบบการเรียนการสอน

2.2 การจัดทำเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอน

2.3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบ การเรียนการสอน

2.4 การศึกษานำร่องการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความ ผูกพันของผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความ ผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 แบบแผนการทดลอง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

สำหรับรายละเอียดในการดำเนินงานแต่ละขั้น มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ในการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย โดยใช้ขั้นตอนการวิเคราะห์และสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง ข่าวสารการศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จนได้ประเด็นสำคัญคือปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาที่เกิดจากผู้เรียน และปัญหาที่เกิดจากผู้สอน โดยสามารถสรุปเป็นข้อมูลดังต่อไปนี้

1.1 สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

จากการศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถระบุประเด็นปัญหาออกได้เป็น 3 หัวข้อใหญ่ดังต่อไปนี้

1.1.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้เรียนไทยจำนวนมากและยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นเนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ใช้ในการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ช่วยให้ผู้เรียนแสวงหาและเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งผู้เรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา กิจกรรมทางสังคม การเมืองการปกครอง วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการประกอบอาชีพที่ผู้เรียนควรมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษไว้สำหรับสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือลูกค้าจากหลากหลายประเทศทั่วโลกเพื่อไม่ให้เป็นการเสียโอกาสในการประกอบธุรกิจในอนาคต

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาครัฐจะบังคับให้ทุกคนเรียนภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่ก็ยังมีผู้เรียนจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษหรือสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษไม่ได้ ทั้งที่รวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือแม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรียังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษแบบการสื่อสารได้

แรงงานไทยที่ไปทำงานในต่างประเทศยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นการสะท้อนภาพให้เห็นถึงการขาดประสิทธิผลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ข้าราชการงานรัฐมนตรี (2560) ระบุว่าในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2579 การปรับปรุงและแก้ปัญหาคำภาษาอังกฤษถือเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์สำคัญต่อการปฏิรูปการศึกษาทั้ง 6 ด้านที่จะใช้ขับเคลื่อนการจัดการศึกษาของชาติ โดยในยุทธศาสตร์ที่ 2 เรื่องการผลิตและพัฒนากำลังคน การวิจัย และนวัตกรรม เพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ได้ระบุ “โครงการยกระดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนและประชาชน” ซึ่งถือเป็นแผนงานและโครงการสำคัญ โดยจัดอยู่ในประเภทเร่งด่วนในการพัฒนากำลังคนให้มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษโดยถือเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในโลกศตวรรษที่ 21 นอกจากนี้ ข้อมูลจากคณะทำงานเสนอแผนยุทธศาสตร์ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (พ.ศ. 2548-2558) เสนอต่อกระทรวงศึกษาธิการพบว่า ปัญหาเกิดจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่บูรณาการทั้ง 4 ทักษะอันได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน การฝึกปฏิบัติเพื่อเสริมทักษะดังกล่าวยังไม่เพียงพอ ส่วนใหญ่เน้นการสอนไวยากรณ์และท่องศัพท์ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษแบบการสื่อสาร วิธีการเรียนการสอนที่ไม่หลากหลาย ไม่น่าสนใจ ไม่สามารถสร้างแรงจูงใจและไม่สอดคล้องกับพื้นฐานลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังคงเน้นการบรรยายและมอบความรู้โดยตรงให้กับผู้เรียน ขาดความเชื่อมโยงระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและไม่สามารถสร้างให้ผู้เรียนเกิดภาวะผูกพันหรือเกิดความรู้สึกรักเป็นหนึ่งเดียวกับการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนยังไม่สามารถสร้างบรรยากาศและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้

1.1.2 ปัญหาที่เกิดจากผู้เรียน

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาคำว่าหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย สภาผู้แทนราษฎร ได้ศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนไม่ตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร นักเรียนส่วนมากมีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนเมื่อเปรียบเทียบผลการสอบประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานสากล ผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน ไม่ขวนขวาย ไม่ฝึกฝน และผู้เรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นการสะท้อนภาพให้เห็นถึงการขาดประสิทธิผลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา นอกจากนี้ผู้เรียนมีลักษณะเปลี่ยนไปอย่างน่าตกใจคือ ผู้เรียนในสมัยนี้มีสมาธิสั้น เบื่อเรียน ความเอาใจใส่การเรียนและทักษะในการเรียนรู้ด้อยลงกว่าผู้เรียนสมัยก่อนมาก

จากข้อมูลสำรวจเขตพื้นที่การศึกษาทั่วประเทศพบว่า กว่า 65 เขต ผู้เรียนขาดแรงจูงใจ ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน 46 เขต ผู้เรียนขาดทักษะ ขาดการคิดวิเคราะห์ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และ 43 เขต ผู้เรียนมีปัญหาการอ่าน เขียน และการสื่อสาร (ณรงค์ ชุ่มทอง, 2560)

1.1.3 ปัญหาที่เกิดจากผู้สอน

ในหลายปีที่ผ่านมา รัฐบาลได้พยายามพัฒนาครูสอนภาษาอังกฤษทั่วประเทศ โดยจัดให้มีการอบรมในจังหวัดต่าง ๆ ด้วยถือว่าครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่จากการประเมินครูผู้สอนส่วนใหญ่พบว่าครูผู้สอนมีความสามารถเพียงระดับต้น (ลลิตา กุ์ทอง, 2552) บางส่วนสอนโดยไม่รู้เทคนิคการสอน ขาดวิธีสอนที่ถูกต้องและเหมาะสม แม้หลักสูตรจะเขียนไว้อย่างดีรวมถึงมีคู่มือแนะนำแนวการจัดการเรียนการสอนไว้สำหรับครู แนวการสอนของครูส่วนใหญ่ยังคงเป็นไปในรูปแบบเดิมคือบรรยายหน้าชั้น ทำให้นักเรียนขาดโอกาสที่จะฝึกฝนจากกิจกรรมที่หลากหลาย สภาพแวดล้อมใหม่ ๆ ทำให้พฤติกรรมผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปจากสมัยก่อนมากมาย แต่ครูผู้สอนปรับสภาพตนเองไม่ทันต่อยุคสมัยเรียน การตามเด็กตามโลกไม่ทันทำให้การเรียนรู้เกิดได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ ครูผู้สอนไม่พัฒนากระบวนการและเทคนิคการสอนใหม่ ๆ ไม่ปรับตัวให้เข้ากับลักษณะของผู้เรียนที่เปลี่ยนไป (ภาสกร เรืองรองและคณะ, 2557) โดยมุ่งแต่สอนแบบดั้งเดิม สอนเมื่อสิบปีอย่างไร สิบปีต่อมายังคงสอนเช่นเดิม ส่วนใหญ่มักใช้วิธีการให้ผู้สอนเป็นศูนย์กลางและใช้วิธีบรรยายเป็นหลักในการสอน เน้นการท่องจำ จับผิดใช้ภาษาของผู้เรียน ในระหว่างการสอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ผู้สอนบางส่วนยังขาดความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ไม่สามารถจัดการเรียนการสอนที่น่าสนใจหรือเรียนสนุกหลากหลายแนวทาง ขาดความเข้าใจในการพัฒนาวิธีการสอน การทำแผนการสอน การผลิตและเลือกใช้สื่อ และการประเมินที่เหมาะสมกับผู้เรียน อีกทั้งยังมีผู้สอนบางส่วนที่ขาดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ผู้สอนบางคนยังใช้วิธีสอนโดยการอ่านแล้วแปล หรืออธิบายคำศัพท์ให้ผู้เรียนฟังแล้วอ่านตามเขียนตาม ทำให้เด็กนักเรียนไทยจำนวนมากไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ไม่สามารถอ่านจับใจความหรือเขียนสรุปความเป็นภาษาอังกฤษได้ นับเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้บุคลากรของไทยไม่สามารถเข้าแข่งขันในหลากหลายเวทีในระดับความสามารถระดับโลก (ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์, 2561)

1.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องที่นำไปสู่การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน

ในการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลพื้นฐานจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีที่จะนำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความ

ผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งประกอบด้วย แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน และแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วย แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการสังเคราะห์รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาขึ้น

ตารางที่ 3.1 การสังเคราะห์แนวคิดและหลักการที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน

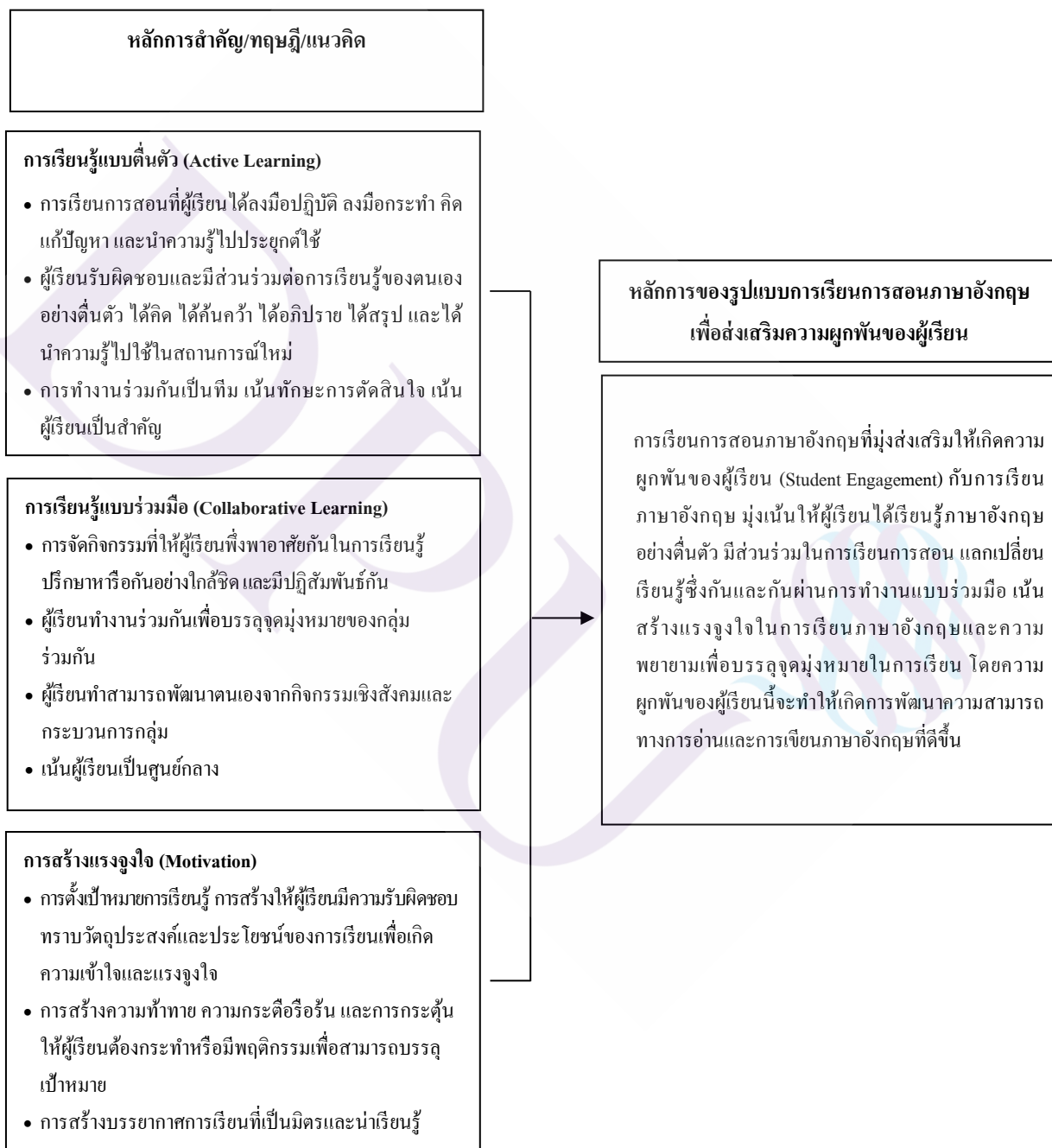
ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการสำคัญ	แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
1. การเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning)	<ul style="list-style-type: none"> การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะเป็นผู้ปฏิบัติ มีความกระตือรือร้น ได้คิด ได้ค้นคว้า ได้อภิปราย ได้สรุป และได้นำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม เน้นทักษะการแก้ปัญหา การเรียนรู้แบบตื่นตัวทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเชิงลึกในสิ่งที่เรียน 	<ol style="list-style-type: none"> กำหนดกิจกรรมให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพื่อกำหนดแนวคิดการวางแผนการยอมรับ การประเมินผล และการเสนอผลงาน กำหนดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมมือทำงานเป็นกลุ่ม 	อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	เรียนรู้แบบตื่นตัว

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการสำคัญ	แนวการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
2. การเรียนรู้แบบ ร่วมมือ (Collaborative Learning)	<ul style="list-style-type: none"> • ผู้เรียนร่วมมือกันในการเรียนรู้ มีกระบวนการเรียนรู้ที่พึ่งพาและเกื้อกูลกัน • ผู้เรียนปรึกษาหารือกัน อย่างใกล้ชิด มีปฏิสัมพันธ์เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มร่วมกัน • ผู้เรียนรับผิดชอบตนเองในการแบ่งปันบทบาทหน้าที่และสร้างกระบวนการทำงานกลุ่ม • ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เรียนรู้ร่วมกัน พัฒนาและใช้ทักษะการทำงานกลุ่ม • วิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อปรับปรุงการทำงาน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม 2. ผู้เรียนแบ่งหน้าที่รับผิดชอบงานร่วมกัน 	จัดสภาพแวดล้อมในการเรียนและจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเตรียมกลุ่มเพื่อการเรียนรู้ร่วมกัน	เรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม และทำงานร่วมกันอย่างอิสระ
3. การสร้าง แรงจูงใจ (Motivation)	<ul style="list-style-type: none"> • ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ เกิดความกระตือรือร้นและทำให้งานบรรลุตามเป้าหมาย • ผู้เรียนมีความพยายามและความต้องการบรรลุเป้าหมาย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างความสนใจ ส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนรู้ 2. ผู้เรียนเห็นประโยชน์และทำ ความเข้าใจกับเนื้อหา มีส่วนร่วมอย่างเต็มตัว 	กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด	ผู้เรียนเกิดความสนใจ เห็นประโยชน์ เข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย ลงมือกระทำ และแสดงศักยภาพทำงาน

หลังจากสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีทั้ง 3 แนวคิดที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนจนได้เป็นหลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ดังปรากฏในภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 การสังเคราะห์หลักการของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

จากภาพที่ 3.1 แสดงให้เห็นว่า หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน เกิดจากการผสมผสานแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning), การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) และการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) จนกลายเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีหลักการสำคัญ คือ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งส่งเสริมให้เกิดความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) กับการเรียนภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างตื่นตัว มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันผ่านการทำงานแบบร่วมมือ เน้นสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความพยายามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียน โดยความผูกพันของผู้เรียนนี้จะทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

สรุปได้ว่า จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย รวมทั้งการสังเคราะห์แนวคิดและหลักการที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนั้น สามารถแสดงเป็นตารางสรุปรายละเอียดขั้นตอนการวิจัยขั้นที่ 1 ได้ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 ตารางสรุปขั้นตอนการวิจัยขั้นที่ 1

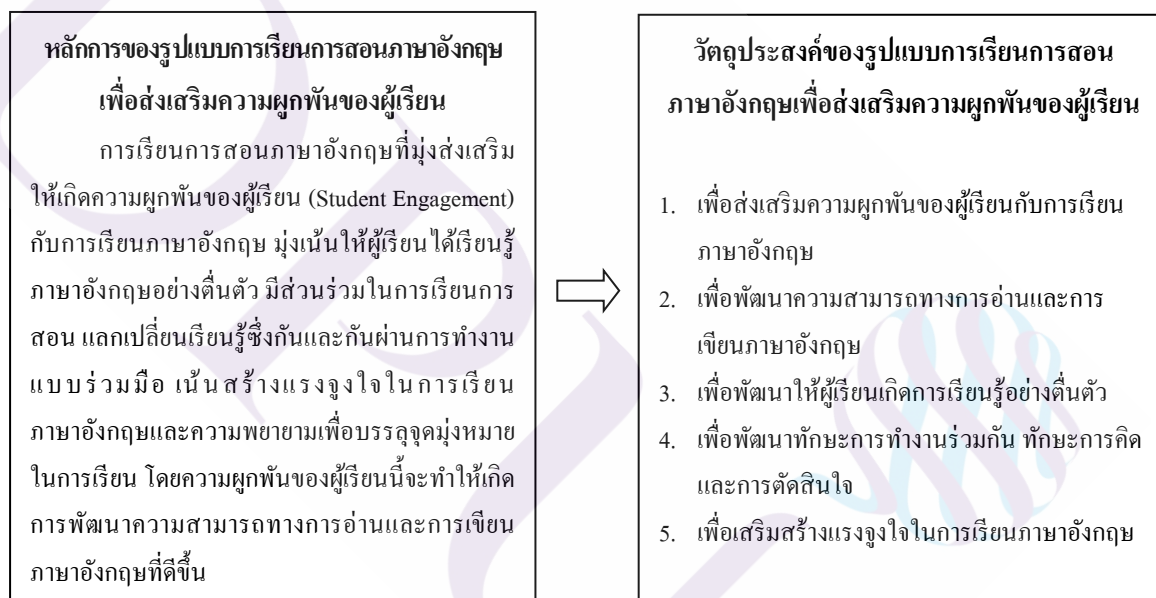
ประเด็นที่ศึกษา	ขั้นตอนวิธีการ	ผลการศึกษา	การนำไปใช้
1.1 สภาพปัญหาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ในประเทศไทย	วิเคราะห์ และสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง ข่าวสาร การศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัญหา ด้านการจัดการเรียนการสอน ปัญหาที่เกิดจากผู้เรียน ปัญหาที่เกิดจากผู้สอน	จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย รวมทั้งการสังเคราะห์แนวคิดและ
1.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องที่นำไปสู่การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	วิเคราะห์ และสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง ข่าวสาร การศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	แนวคิดและหลักการที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน ได้แก่ แนวคิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning), แนวคิดทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) และแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning)	หลักการที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ทั้งสองประเด็นได้นำไปใช้เป็นหลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน และความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2.1 การสร้างรูปแบบการเรียนการสอน

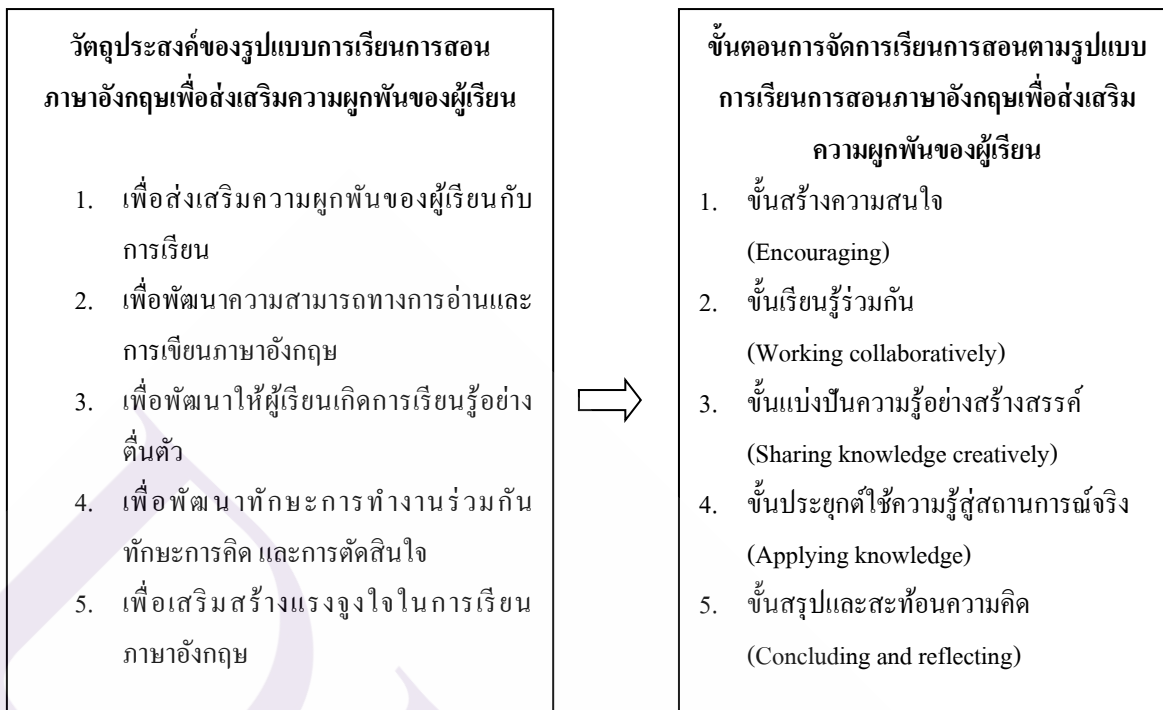
ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน นั้นประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 ประการด้วยกัน ได้แก่ หลักการของรูปแบบ วัตถุประสงค์ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผล

จากหลักการของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนที่สังเคราะห์ไว้ข้างต้น (ภาพที่ 3.1) สามารถนำมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของรูปแบบได้ดังภาพที่ 3.2

ภาพที่ 3.2 การสังเคราะห์วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

จากหลักการและวัตถุประสงค์ข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์เป็นขั้นตอนการเรียนการสอนของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น โดยนำเอาวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนมากำหนดเป็นขั้นตอนการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนดังปรากฏในภาพที่ 3.3

ภาพที่ 3.3 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

จากภาพที่ 3.3 สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ (Encouraging) เป็นขั้นสร้างความสนใจให้ผู้เรียน มุ่งหมายให้ผู้เรียนรับทราบอย่างชัดเจนว่าการเรียนในแต่ละครั้งมีวัตถุประสงค์อะไร ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้อให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอนและบอกประโยชน์หรือความสำคัญของวัตถุประสงค์การเรียนรู้แต่ละครั้งเพื่อสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนรู้ เชื่อมโยงให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์และทำความเข้าใจกับเนื้อหา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างต้นตัว

ขั้นที่ 2 เรียนรู้ร่วมกัน (Working collaboratively) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจับกลุ่มทำงานเพื่อทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยผู้เรียนช่วยกันกำหนดเป้าหมาย แบ่งส่วนงาน ลงมือปฏิบัติงาน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกทั้งทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมจากการทำงานเป็นทีม

ขั้นที่ 3 แบ่งปันความรู้อย่างสร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำเสนอผลงานของกลุ่มที่ได้ร่วมกันสร้างสรรค์ตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยหมุนเวียนกันนำเสนอผลงานของกลุ่มมานำเสนอ ถ่ายทอดและแบ่งปันความรู้จากการเรียนรู้ร่วมกันผ่านการลงมือทำและกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ประยุกต์ใช้ความรู้สู่สถานการณ์จริง (Applying knowledge) เป็นขั้นที่ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้มาจากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมที่ดำเนินการแล้วก่อนหน้านี้มาทำแบบฝึกหัดที่มีเนื้อหาใกล้เคียงหรือท้าทายขึ้น เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียนที่ตั้งไว้หรือไม่ จากนั้นรับคำแนะนำจากผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทราบข้อดีข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงงาน

ขั้นที่ 5 สรุปและสะท้อนความคิด (Concluding and reflecting) เป็นขั้นหลังการเรียนรู้จากการปฏิบัติ ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ทบทวนเนื้อหา ประสบการณ์ และการเรียนรู้เกี่ยวกับการทำงานที่ผ่านมาหรือที่พบเห็น โดยอาจเขียนหรือบอกประสบการณ์แต่ละคนออกมา การสะท้อนคิดทำให้ผู้เรียนฟังเพื่อนอย่างตั้งใจ ช่วยในการมองซึ่งกันและกันคล้ายเป็นแหล่งทรัพยากรเรียนรู้แหล่งใหม่ ซึ่งผู้เรียนอาจจะได้ลองแนวทางหรือวิธีใหม่ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ

จากขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น สามารถสะท้อนให้เห็นว่าขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอนมุ่งเน้นการเสริมสร้างความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) ให้ครอบคลุมครบทั้ง 3 องค์ประกอบอันได้แก่ ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) และความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) ดังแสดงให้เห็นได้ในตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงความสัมพันธ์ของขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนกับองค์ประกอบความผูกพันของผู้เรียน

ขั้นตอนการสอน	ความผูกพันของผู้เรียน ด้านปัญญา Cognitive Engagement	ความผูกพันของผู้เรียน ด้านอารมณ์ Emotional Engagement	ความผูกพันของผู้เรียน ด้านพฤติกรรม Behavioral Engagement
1. สร้างความสนใจ (Encouraging)	การมีแรงจูงใจในการเรียน ความมุ่งมั่นตั้งใจในการ เรียนรู้ การรับรู้เกี่ยวกับ ความท้าทายในงาน มี ความพร้อมในการทำ ความเข้าใจกับแนวคิดที่ สลับซับซ้อน	การมีความสนใจ ความรู้สึก ชอบ ความอยากรู้ ความ กระตือรือร้นในการเรียน	การเข้าเรียน การมีส่วนร่วม ทางการเรียน และร่วม กิจกรรมของหลักสูตร การ เตรียมพร้อมสำหรับการเรียน ศึกษา เนื้อหาบทเรียน ล่วงหน้า
2. เรียนรู้ร่วมกัน (Working Collaboratively)	การมีส่วนร่วมเพื่อสร้าง ความรู้ความเข้าใจในเรื่อง ที่ศึกษา การใช้ความ พยายามในการเข้าใจสิ่ง ยากในด้านการเรียน	ความภูมิใจในความมีส่วน ร่วมในการเรียน	การทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน การวางแผนเกี่ยวกับการเรียน การใช้เวลาในการทำงานที่ ได้รับ มอบหมายอย่าง กระตือรือร้น
3. แบ่งปันความรู้อย่าง สร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively)	ความกระตือรือร้นในการ เรียน การใช้พลังความคิด ทุ่มเทพยายามในการเรียน การเสาะแสวงหาความรู้ที่ ต้องการ	ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน และตื่นเต้น ไปด้วยการเรียนรู้ ที่เกิดขึ้น	การมีส่วนร่วมในการตอบ คำถามและเข้าร่วมกลุ่มเพื่อ ทำกิจกรรมในห้อง หรือ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการ เรียน
4. ประยุกต์ใช้ความรู้สู่ สถานการณ์จริง (Applying Knowledge)	ความกระตือรือร้นกับ ความท้าทายทางวิชาการ	การมีความสุขในการเรียน ความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับ สิ่งที่เรียน	ความเอาใจใส่ในการเรียน และงานที่ได้รับมอบหมาย
5. สรุปและสะท้อน ความคิด (Concluding and reflecting)	การควบคุมตัวเอง การใช้ เวลาในการทำภาระงาน ให้สำเร็จ	ความรู้สึกรู้สึกเป็นเจ้าของใน ห้องเรียน ความรู้สึกมั่นคง ปลอดภัย เมื่อได้รับการ สนับสนุนในการเรียนรู้	การทำงานที่มอบหมายเสร็จ ตรงตามเวลา การตรวจสอบ ข้อผิดพลาดของงาน

จากหลักการ วัตถุประสงค์ และขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น นำไปสู่การสังเคราะห์แนวทางการประเมินผลของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3.4 การสังเคราะห์การประเมินผลของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

จากการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในครั้งนี สามารถสรุปเป็นหลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลของรูปแบบ ดังภาพที่ 3.5

ภาพที่ 3.5 รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2.2 การจัดทำเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอน

การจัดทำเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอนเป็นการสร้างเอกสารมาอธิบายการใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้ที่นำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้สามารถเข้าใจความเป็นมาของรูปแบบ องค์ประกอบของรูปแบบ การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบ และการประเมินผลของรูปแบบ ซึ่งเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอนในครั้งนี้ประกอบด้วยคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอน และแผนการจัดการเรียนการสอน

1. คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอน เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นสำหรับผู้สอนเพื่อให้รายละเอียดและแนะนำแนวทางในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ คู่มือนี้จะระบุถึงสิ่งที่ผู้สอนต้องศึกษา วิธีการปฏิบัติ การเตรียมกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้รูปแบบมีความชัดเจนและสะดวกในการนำรูปแบบไปใช้ให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนประกอบไปด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 แนวคิดที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน อันได้แก่ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน ซึ่งเกิดจากแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning) ผสมผสานกับแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) และแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning)

1.2 คำแนะนำในการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนประกอบไปด้วยหัวข้อย่อย ได้แก่

1.2.1 คำชี้แจงการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้

1.2.2 ข้อควรคำนึงถึงในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้

1.2.3 แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบ

1.2.4 บทบาทผู้สอน

1.2.5 บทบาทผู้เรียน

2. แผนการจัดการเรียนการสอน เป็นเอกสารที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้สอนทราบถึงแนวทางและขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ซึ่งประกอบด้วยชื่อแผนการจัดการเรียนการสอน จุดประสงค์การจัดการเรียนการสอน เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอนที่ใช้ เวลาที่ใช้สอน การวัดและประเมินผล และภาคผนวกที่ประกอบด้วยบทเรียน และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาพร้อมเฉลย ซึ่งขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนมีดังนี้

1. ศึกษาคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 (LA102) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อใช้เป็นหลักในการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ของการเรียนแต่ละครั้ง และวิธีการประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ดังกล่าว

2. คัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้เป็นเนื้อหาในการเรียนการสอน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา และเป็นสถานการณ์ต่าง ๆ ในที่ทำงาน คำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ทางธุรกิจ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และการเขียนเอกสารทางธุรกิจ เพื่อนำมากำหนดเป็นหัวข้อและเนื้อหาการเรียนการสอน

3. ศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาที่คัดเลือกไว้ กำหนดสิ่งที่จะนำมาสอนและกระบวนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน รวมทั้งกำหนดจำนวนชั่วโมงเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอนที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้วิจัยจัดเนื้อหาและเวลาเรียนในราย LA102 วิชาภาษาอังกฤษ 2 แบ่งเป็น 10 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง ใช้ระยะเวลาในการเรียน 10 สัปดาห์ รวมเป็น 30 ชั่วโมง

4. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนแต่ละขั้นตอน เพื่อนำมาใช้กำหนดรายละเอียดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้

5. เขียนแผนการสอน โดยในแต่ละแผนประกอบไปด้วยหัวข้อต่อไปนี้

- 1) ชื่อเรื่อง
- 2) วัตถุประสงค์การเรียนรู้
- 3) เนื้อหาที่ใช้สอน
- 4) กิจกรรมการเรียนการสอน
- 5) เวลาที่ใช้
- 6) สื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน
- 7) การวัดและประเมินผล

2.3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอน

ในการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนั้น ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. พัฒนาแบบประเมินรูปแบบการเรียนการสอน แบบประเมินเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอน และแบบประเมินแผนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญ

ประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และนำผลการประเมินมาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน แบบประเมินแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในประเด็นการประเมินดังต่อไปนี้

1) คุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอน เป็นการประเมินความเหมาะสมของ ความเป็นมาของรูปแบบการเรียนการสอน แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน และองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน

2) คุณภาพของกลุ่มผู้ประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน เป็นการประเมินรายละเอียดของกลุ่มในด้านความชัดเจนในการนำไปใช้ องค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ บทบาทผู้สอนและผู้เรียน และวิธีการวัดและประเมินผล

3) คุณภาพของแผนการจัดการเรียนการสอน เป็นการประเมินภาพรวมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนการสอน ความสมบูรณ์ขององค์ประกอบ ความเหมาะสม สอดคล้องและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ

จำนวนประเด็นในการประเมินมีทั้งหมด 17 ข้อ วิธีประเมินเป็นแบบจัดอันดับแบบมาตราส่วน โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับได้แก่

5	หมายถึง	เหมาะสมที่สุด
4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้ประเมิน

2. นำแบบประเมินที่สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบและพิจารณาความครอบคลุมของประเด็นในการประเมินและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้

3. ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

4. นำรูปแบบการเรียนการสอน กลุ่มผู้ประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน และแผนการจัดการเรียนการสอน พร้อมแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 คนประเมินความเหมาะสม ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะหรือคำแนะนำเพิ่มเติม โดยให้ความหมายของผลประเมินที่วัดโดยผู้เชี่ยวชาญดังต่อไปนี้

4.51-5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
2.51-3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1.00-1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

5. นำผลที่ได้จากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ โดยส่วนที่เป็นมาตรฐานค่านำมาค่าเฉลี่ย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้นำไปปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน

6. สรุปผลการประเมินรูปแบบการเรียนการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอน และแผนการจัดการเรียนการสอน

7. นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์และปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอน คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอน และแผนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางภาษาอังกฤษ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผลการตรวจสอบระดับความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอน และแผนการจัดการเรียนการสอน แสดงได้ดังตารางที่ 3.4-3.5

ตารางที่ 3.4 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอน

(n=5)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน				
1.1	ความชัดเจนในการบรรยายความเป็นมาของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
1.2	ความเหมาะสมของเหตุผลในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.60	0.52	เหมาะสมมากที่สุด
2. แนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบ				
2.1	ความชัดเจนในการบรรยายถึงแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.2	ความเหมาะสมในการนำแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.80	0.42	เหมาะสมมากที่สุด
3. องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน				
3.1	หลักการของรูปแบบมีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
3.2	หลักการของรูปแบบแสดงให้เห็นจุดเน้นของการสอน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
3.3	วัตถุประสงค์ของรูปแบบมีความสอดคล้องกับหลักการ	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
3.4	วัตถุประสงค์แสดงถึงสิ่งซึ่งมุ่งหวังให้เกิดในตัวผู้เรียน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
3.5	ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
3.6	ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนสามารถทำให้การสอนบรรลุผล	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
3.7	การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
3.8	การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.68	0.47	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

(n=5)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
4. เนื้อหาที่ใช้				
4.1	เนื้อหาที่มีความเหมาะสมและนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ได้	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5. บทบาทผู้สอน				
5.1	บทบาทผู้สอนสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
5.2	บทบาทผู้สอนเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติ	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.80	0.42	เหมาะสมมากที่สุด
6. บทบาทผู้เรียน				
6.1	บทบาทผู้เรียนสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6.2	บทบาทผู้เรียนเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติ	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.80	0.42	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมทุกประเด็น		4.71	0.46	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 3.4 พบว่า ความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีความเหมาะสมเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 สามารถนำไปใช้ได้

ตารางที่ 3.5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเหมาะสมของกลุ่มการจัดการเรียนการสอน

(n=5)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. สาระสำคัญในคู่มือ				
1.1	คู่มือมีหัวข้อและสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนครบถ้วนและเพียงพอ	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2. รายละเอียดในคู่มือ				
2.1	รายละเอียดในคู่มือชัดเจนเพียงพอต่อการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.2	รายละเอียดในคู่มือระบุสิ่งจำเป็นที่ต้องจัดเตรียมในการสอนครบและเข้าใจง่าย	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
2.3	รายละเอียดในคู่มือให้ข้อเสนอแนะที่นำไปปฏิบัติได้จริง	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.4	เอกสารที่ใช้ประกอบรูปแบบการเรียนการสอน เช่น แบบบันทึก และแบบประเมินต่าง ๆ มีความเหมาะสมและนำไปใช้ได้จริง	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.75	0.44	เหมาะสมมากที่สุด
3. แนวทางการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้				
3.1	คู่มือนี้เป็นแนวทางในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ได้อย่างชัดเจน	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
3.2	คู่มือนี้ช่วยให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนราบรื่นและบรรลุผล	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.8	0.42	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมทุกประเด็น		4.77	0.43	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 3.5 พบว่า ความเหมาะสมของกลุ่มการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีความเหมาะสมเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 สามารถนำไปใช้ได้

ตารางที่ 3.6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเหมาะสมของแผนการสอน

(n=5)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ภาพรวมของแผนการสอน				
1.	องค์ประกอบของแผนการสอนครบถ้วนและครอบคลุม	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.	การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการสอนมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.7	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
วัตถุประสงค์การเรียนรู้				
3.	วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	4.4	0.89	เหมาะสมมาก
4.	วัตถุประสงค์การเรียนรู้แสดงสิ่งที่มีหวังให้เกิดกับผู้เรียนอย่างชัดเจน	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.6	0.70	เหมาะสมมากที่สุด
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน				
5.	ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอนสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
6.	การกำหนดการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
7.	การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
8.	เวลาที่กำหนดในการจัดการเรียนการสอนแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
เนื้อหาและสื่อที่ใช้				
9.	เนื้อหาที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
10.	สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.6	0.52	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 3.6 (ต่อ)

(n=5)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
การวัดและประเมินผล				
11.	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแผนการสอน	4.4	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
12.	ใช้วิธีวัดและประเมินผลหลากหลายและเหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด	4.4	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวม		4.68	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมทุกประเด็น		4.59	0.53	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 3.6 พบว่า ความเหมาะสมของแผนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีความเหมาะสมเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 สามารถนำไปใช้ได้

2.4 การศึกษานำร่องการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

การตรวจสอบความเป็นไปได้ของการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ก่อนการทดลองจริงนั้น ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองสอนนำร่อง (Try out) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำนวน 40 คนในภาคเรียนที่ 1/2560 ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยจัดการเรียนการสอนระหว่างเดือนสิงหาคมถึงธันวาคม 2560 จากนั้นผู้วิจัยจึงนำผลที่ได้จากการศึกษานำร่องมาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนและแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อความเหมาะสมยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา LA102 ภาษาอังกฤษ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1,086 คน โดยวิชานี้ถูกจัดแบ่งออกเป็นกลุ่มเรียนทั้งสิ้น 28 กลุ่มเรียน แต่ละกลุ่มเรียนมีจำนวนนักศึกษาประมาณ 40-45 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา LA102 ภาษาอังกฤษ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 กลุ่ม โดยมีจำนวนนักศึกษา 43 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling) โดยมีหน่วยสุ่มเป็นกลุ่ม การจัดกลุ่มจัดโดยส่วนกลางของคณะ ผู้วิจัยไม่มีสิทธิเลือกกลุ่มสอนและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดกลุ่มเรียน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษ แบบบันทึกการเรียนรู้ แบบวัดความผูกพันของผู้เรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ใช้เพื่อวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีขั้นตอนในการพัฒนาแบบทดสอบดังนี้

1) วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้จากแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างและขอบเขตของแบบทดสอบ และจัดทำเป็นตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ

2) สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษแบบปรนัยและอัตนัย แบบทดสอบแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบทดสอบการอ่าน เป็นแบบปรนัย 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน ตอนที่ 2 แบบทดสอบการเขียน เป็นแบบอัตนัย 2 ข้อ ข้อละ 10 คะแนน รวมเป็นคะแนนเต็ม 40 คะแนน

3) นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องและปรับปรุงแก้ไข

4) นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 คนทางด้านการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษทำการประเมินคุณภาพและความสอดคล้อง การตรวจประเมินคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content validity) ทำโดยการ

ตอบแบบประเมิน ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรฐานค่า 3 ระดับ ได้แก่ มีความเห็นว่าสอดคล้อง มีความเห็นว่าไม่แน่ใจ และมีความเห็นว่าไม่สอดคล้อง การประเมินความสอดคล้องใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา โดยเกณฑ์การประเมินต้องได้คะแนน 0.5 ขึ้นไป ผลที่ได้จากการประเมินความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.5-1.00 ตามเกณฑ์ แสดงว่ามีความเหมาะสมในการนำไปใช้ จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

5) นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษไปจัดทดสอบกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก จากนั้นผู้วิจัยจะคัดเลือกแบบทดสอบข้อที่มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปเพื่อใช้เป็นแบบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษฉบับใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์พบว่าแบบวัดความสามารถทางการอ่านมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.30-0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24-0.90 แสดงว่าสามารถนำไปใช้เป็นแบบทดสอบได้ ส่วนผลการวิเคราะห์แบบวัดความสามารถทางการเขียนพบว่ามีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.45-0.52 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.41-0.43 แสดงว่าสามารถนำไปใช้เป็นแบบทดสอบได้

ตารางที่ 3.7 แสดงค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

ตอน	ค่าความยากง่าย	อำนาจจำแนก	แปลผล
ทักษะการอ่าน	0.30-0.80	0.24-0.90	สามารถนำไปใช้ได้
ทักษะการเขียน	0.45-0.52	0.41-0.43	สามารถนำไปใช้ได้

6) นำคะแนนของแบบวัดที่คัดเลือกไว้มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) สำหรับข้อสอบแบบปรนัยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นตามสูตร KR-20 ของ Kuder Richardson ได้ค่าความเชื่อมั่นที่ 0.80 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูง สามารถนำไปใช้เป็นแบบทดสอบการอ่านได้ สำหรับแบบทดสอบแบบอัตนัยเพื่อวัดความสามารถทางการเขียน ใช้ผู้ตรวจให้คะแนนประเมินตามเกณฑ์ (rubrics) ที่กำหนดและนำมาหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater reliability) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนเท่ากับ 0.97

7) เลือกแบบทดสอบข้อที่ผ่านเกณฑ์การประเมินคุณภาพมาจัดทำเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบบันทึกการเรียนรู้ ใช้เพื่อให้ผู้เรียนบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเรียนแต่ละครั้ง โดยอธิบายเหตุการณ์สำคัญหรือความประทับใจที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอน มีวิธีการพัฒนาแบบบันทึกการเรียนรู้ดังนี้

1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับแบบบันทึกการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเครื่องมือในการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อสิ่งที่ได้เรียนรู้หรือต่อสถานการณ์ต่าง ๆ สะท้อนความคิดของผู้เรียน และยังเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอีกช่องทางหนึ่งระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

2) กำหนดลักษณะและประเด็นที่จะระบุไว้ในแบบบันทึกการเรียนรู้ โดยมีลักษณะเป็นข้อความปลายเปิดเพื่อให้ผู้เรียนเขียนบรรยายในประเด็นต่าง ๆ ที่กำหนด

3) นำแบบบันทึกการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความเข้าใจของนักศึกษาที่มีต่อประเด็นต่าง ๆ ในแบบบันทึกการเรียนรู้

3. แบบวัดความผูกพันของผู้เรียน เป็นแบบสอบถามเพื่อให้นักศึกษาประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับแนวคิดความผูกพันของผู้เรียน

2) สร้างแบบวัดความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามเพื่อให้นักศึกษาประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนทั้งในช่วงก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น แบบวัดประกอบไปด้วย 3 ส่วน ส่วนแรกเป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน ส่วนที่สองเป็นข้อความเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจำนวนรวม 30 ข้อ ข้อความเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ โดยเรียงลำดับจาก มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ครอบคลุมความผูกพันของผู้เรียนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่

1. ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) หมายถึงความมุ่งมั่นตั้งใจของผู้เรียนในการเรียนรู้ เสาะแสวงหาความรู้ที่ต้องการ และมีความกระตือรือร้นกับความท้าทายทางวิชาการ การมีส่วนร่วมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา การสร้างแรงจูงใจและการควบคุมตนเอง

2. ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) หมายถึงความรู้สึกทางอารมณ์ มีความความสนใจ มีความสุขในการเรียน มีความรู้สึกสนุกหรือเป็นอันหนึ่ง

อันเดียวกันกับสิ่งที่เรียน มีความรู้สึกเป็นเจ้าของในห้องเรียนและภูมิใจในความร่วมมือในการเรียน

3. ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) หมายถึง การแสดงออกของผู้เรียนในการมีส่วนร่วมด้านการเรียน พฤติกรรมโดยทั่วไปจะสอดคล้องกับพฤติกรรมบรรทัดฐาน เช่น การเข้าเรียน การเอาใจใส่งานที่ได้รับมอบหมาย การเข้าร่วมประชุม และการมีส่วนร่วมกับการเรียนโดยไม่แสดงให้เห็นในพฤติกรรมก่อนหรือเชิงลบ

และในส่วนที่สามของแบบวัดเป็นคำถามปลายเปิดสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนของผู้ตอบแบบวัด

ตารางที่ 3.8 แสดงโครงสร้างของแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน

ตอนที่	รายละเอียด
1	<p>ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ ข้อคำถามประกอบด้วยเพศ คณะ สาขาวิชา ชั้นปีที่ศึกษา และผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษล่าสุด
2	<p>การประเมินความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ ข้อความประเมินความผูกพันของผู้เรียนมีจำนวน 33 ข้อ ▪ ข้อความประเมินความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ ข้อความที่ 1-11 ประเมินความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) ข้อความที่ 12-22 ประเมินความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) ข้อความที่ 22-33 ประเมินความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) ▪ ผู้ตอบแบบสอบถามทำการประเมินตนเองเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง โดยตอบคำถามตามประสบการณ์ ความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ▪ แบบสอบถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (1-5) ตั้งแต่ระดับน้อยที่สุดจนถึงระดับมากที่สุด <p>หมายเหตุ: แบบสอบถามความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ดัดแปลงจาก สรพล จิระสวัสดิ์. (2551). ผลกระทบของการใช้และไม่ใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ในการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมงานต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและสภาวะผูกพันของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต. คุยฉินพันธ์สาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ (สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.</p>

3) นำแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไข

4) นำแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 คน ตรวจสอบประเมินคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยการตอบแบบประเมิน ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรฐานค่า 3 ระดับ ได้แก่ มีความเห็นว่าสอดคล้อง มีความเห็นว่าเป็นใจ และมีความเห็นว่าเป็นไม่สอดคล้อง การประเมินความสอดคล้องใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

5) นำแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน ไปใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และนำคะแนนมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยการประเมินค่าความคงที่ภายใน (Internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficients)

6) ปรับปรุงและแก้ไขแบบวัดความผูกพันของผู้เรียน ให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบสอบถามความพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เป็นแบบสอบถามเพื่อให้นักศึกษาประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน มีวิธีการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

2) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน ประกอบไปด้วย 3 ส่วน ส่วนแรกเป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่สองเป็นข้อความเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน ข้อความเป็นแบบมาตรฐานค่า 5 ระดับ โดยเรียงลำดับจากเห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยมากที่สุด และส่วนที่สามเป็นคำถามปลายเปิดสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

3) นำแบบสอบถามความพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไข

4) นำแบบสอบถามความพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 คน ตรวจสอบประเมินคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยการตอบแบบประเมิน ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตรฐานค่า 3 ระดับ ได้แก่ มีความเห็นว่าสอดคล้อง มีความเห็นว่าเป็นใจ และมีความเห็นว่าเป็นไม่สอดคล้อง การประเมิน

ความสอดคล้องใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

5) นำแบบสอบถามพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และนำคะแนนมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยการประเมินค่าความคงที่ภายใน (Internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบราก (Cronbach's alpha coefficients)

6) ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริง

จากเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 4 ประเภท สามารถสรุปเป็นตารางพร้อมทั้งแสดงวิธีการหาคุณภาพดังปรากฏในตารางที่ 3.9

ตารางที่ 3.9 สรุปเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือ (Tools)	ลักษณะ (Characteristics)	ความตรง (Validity)	ความเชื่อมั่น (Reliability)	ความยากง่าย (Difficulty)	อำนาจจำแนก (Discrimination)
1. แบบทดสอบวัด ความสามารถ ทางการอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษ	ปรนัยและอัตนัย	ความตรงตาม เนื้อหา (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป	ปรนัย: Kuder Richardson (KR- 20) อัตนัย: Pearson Product Moment Correlation	0.20 – 0.80	0.20 ขึ้นไป
2. แบบบันทึกการ เรียนรู้	อัตนัย	ความตรงตาม เนื้อหา	-	-	-
3. แบบวัดระดับ ความผูกพัน ของผู้เรียน	มาตรฐานค่า 5 ระดับ	ความตรงตาม เนื้อหา (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป	Cronbach's alpha coefficients	-	-
4. แบบสอบถาม ความพึงพอใจ เกี่ยวกับ รูปแบบการ เรียนการสอน	มาตรฐานค่า 5 ระดับ	ความตรงตาม เนื้อหา (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป	Cronbach's alpha coefficients	-	-

3.3 แบบแผนการทดลอง

การทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experiment) ที่มีกลุ่มทดลองกลุ่มเดียวแบบมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest Posttest Design) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

	E	O ₁	X	O ₂
--	---	----------------	---	----------------

เมื่อ	E	หมายถึง	กลุ่มทดลอง	
	O ₁	หมายถึง	การวัดผลก่อนการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน	
	X	หมายถึง	การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน	
	O ₂	หมายถึง	การวัดผลหลังการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน	

ขั้นตอนในการทดลองตามแบบแผนการทดลองข้างต้นมีดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทดสอบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (Pretest) เพื่อทราบคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น
2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน โดยดำเนินการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 (LA102) ตามแผนการจัดการเรียนการสอนจำนวน 10 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 30 ชั่วโมง
3. หลังการทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียน

ภาษาอังกฤษ (Posttest) ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการเป็นระยะดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 ก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษไปวัดกับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง (Pretest) เพื่อตรวจสอบพื้นฐานความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทุกคน และนำแบบวัดระดับความผูกพันของผู้เรียนให้กลุ่มตัวอย่างตอบเพื่อเก็บเป็นข้อมูลก่อนการใช้รูปแบบ

ระยะที่ 2 ระหว่างการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ระหว่างนี้ ผู้วิจัยเก็บแบบบันทึกการเรียนรู้ทุกบทเรียนจากนักศึกษา เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการเรียนการสอน

ระยะที่ 3 หลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนครบตามแผนการจัดการเรียนการสอนที่กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษไปวัดกับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง (Posttest) อีกครั้ง เพื่อนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบหาค่าความแตกต่าง และเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ จากนั้นนำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน และแบบวัดระดับความผูกพันของผู้เรียนที่ไปให้นักศึกษาตอบเพื่อประเมินผล

ระยะที่ 4 หลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการประเมินผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อใช้อธิบายผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และการหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มตัวอย่าง

2. เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน สถิติที่ใช้ได้แก่ t-test แบบ dependent samples

3. เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี กับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ สถิติที่ใช้ได้แก่ t-test แบบ one sample

4. เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบวัดระดับความผูกพันของผู้เรียน สถิติที่ใช้ได้แก่ t-test แบบ dependent samples

5. เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน สถิติที่ใช้ได้แก่ การหาค่าร้อยละ การแจกแจงความถี่ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และการหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

6. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาจากการสัมภาษณ์และแบบบันทึกการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน ผู้วิจัยใช้แนวการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกตามรูปแบบของ Colaizzi (1978) โดยตัดแปลงขั้นตอนให้กระชับขึ้น เหลือเพียงการใช้วิธีสรุปและคัดลอกข้อความที่นักศึกษาสะท้อนคิดกับการเรียนการสอนที่เกิดขึ้น โดยดึงคำ (Word) หรือประโยค (Statement) ข้อความที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันของผู้เรียนที่ต้องการศึกษาออกมาให้มากที่สุด แล้วจัดข้อความที่คัดลอกไว้ที่มีคุณลักษณะหรือมีความหมายร่วมกันให้เป็นหมวดหมู่ (Categorization) และพิจารณาความสัมพันธ์ของข้อมูลส่วนต่าง ๆ เพื่อสรุปความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นออกมาเป็นประเด็นหลัก (Theme)

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ในการประเมินผลและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นการประเมินผลโดยรวมจากขั้นตอนทั้งหมด เพื่อรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อนำไปปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยพิจารณาจาก

1. การประเมินข้อมูลเชิงปริมาณ

1.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความผูกพันของผู้เรียนก่อนและหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

1.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

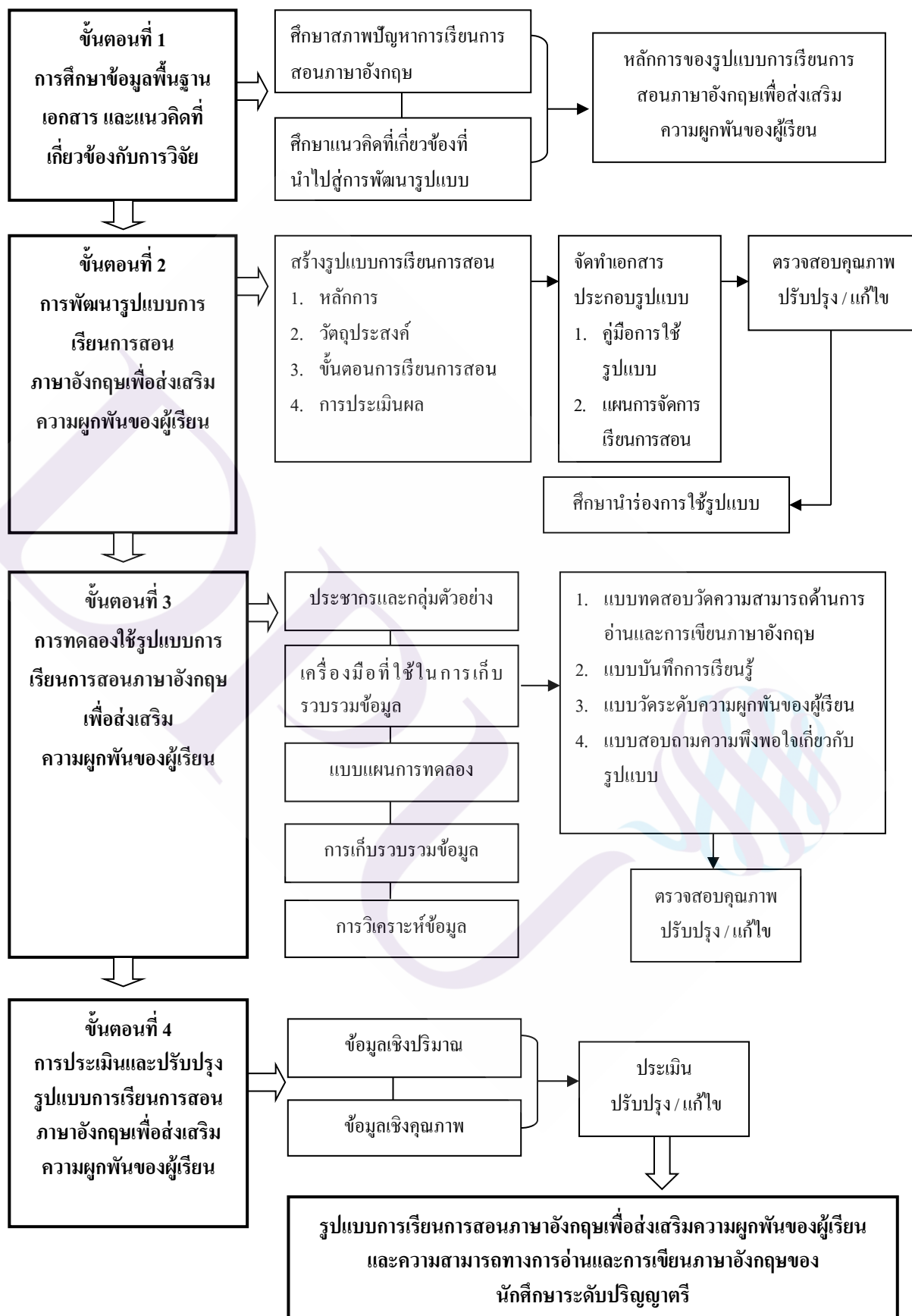
1.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

1.4 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2. การประเมินข้อมูลเชิงคุณภาพ

ข้อมูลเชิงคุณภาพของงานวิจัยครั้งนี้ ได้จากการรวบรวมความคิดเห็นของนักศึกษาจากแบบบันทึกการเรียนรู้ การสัมภาษณ์ และความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักศึกษาที่ได้จากแบบวัดระดับความผูกพันของผู้เรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้การสังเกตและการซักถามนักศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนจนสามารถนำมาจัดเป็นหมวดหมู่ เรียงเรียงให้เป็นระบบ และสร้างข้อสรุปจากข้อมูลเชิงคุณภาพที่รวบรวมมาทั้งหมด

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสามารถแสดงเป็นภาพที่ 3.6 ดังนี้

ภาพที่ 3.6 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดย

2.1 เปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2.2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2.3 เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.4 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการศึกษาเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนตามลำดับวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

4.1 ผลการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

4.2 ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

4.1 ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเกิดจาก 3 แนวคิดทฤษฎีได้แก่ 1. แนวคิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning Approach) 2. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning Theory) และ 3. ทฤษฎีแรงจูงใจ (Motivation Theory) สามารถสรุปผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแยกออกเป็น 2 หัวข้อหลักดังต่อไปนี้คือ

4.1.1 รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

4.1.2 คู่มือการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

4.1.1 รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

จากการสังเคราะห์ 3 แนวคิดทฤษฎีอันได้แก่ แนวคิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning Approach) ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning Theory) และทฤษฎีแรงจูงใจ (Motivation Theory) ทำให้เกิดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จะสามารถพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและทำให้ผู้เรียนเกิดความผูกพันกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยอาศัยการเรียนรู้แบบตื่นตัว ผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

รูปแบบการเรียนการสอนลักษณะนี้เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนก้าวเข้ามาสัมผัสและมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเองด้วยการเรียนรู้แบบตื่นตัวเพิ่มพูนแรงจูงใจในการเรียนผ่านการทำกิจกรรมฝึกฝนทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการทำงานร่วมกันเป็นทีมซึ่งผู้เรียนทุกคนร่วมแรงร่วมใจกันเรียนรู้เพื่อบรรลุภาระงานที่ได้รับมอบหมาย จนในที่สุดเกิดความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนอย่างมุ่งมั่นจนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและบรรลุเป้าหมายของการเรียน

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบสำคัญดังต่อไปนี้

1. หลักการของรูปแบบการเรียนการสอน
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน
3. ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน
4. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. หลักการของรูปแบบการเรียนการสอน

หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เกิดขึ้นจากการสังเคราะห์แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน 3 แนวคิดทฤษฎีข้างต้น จนได้เป็นหลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนดังนี้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งส่งเสริมให้เกิดความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) กับการเรียนภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเต็มตัว มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันผ่านการทำงานแบบร่วมมือ เน้นสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความพยายามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียน โดยความผูกพันของผู้เรียนนี้จะทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์สำคัญ 5 ประการคือ

1. เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มตัว
4. เพื่อพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกัน ทักษะการคิด และการตัดสินใจ
5. เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบ

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ (Encouraging)

เป็นขั้นสร้างความสนใจให้ผู้เรียน มุ่งหมายให้ผู้เรียนรับทราบอย่างชัดเจนว่าการเรียนในแต่ละครั้งมีวัตถุประสงค์อะไร ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอนและบอกประโยชน์หรือความสำคัญของวัตถุประสงค์การเรียนรู้แต่ละครั้งเพื่อสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนรู้ เชื่อมโยงให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์และทำความเข้าใจกับเนื้อหา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างต้นตัว

ขั้นที่ 2 เรียนรู้ร่วมกัน (Working collaboratively)

เป็นขั้นที่ผู้เรียนจับกลุ่มทำงานเพื่อทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยผู้เรียนช่วยกันกำหนดเป้าหมาย แบ่งส่วนงาน ลงมือปฏิบัติงาน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมจากการทำงานเป็นทีม

ขั้นที่ 3 แบ่งปันความรู้อย่างสร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively)

เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำเสนอผลงานของกลุ่มที่ร่วมกันสร้างสรรค์ตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยหมุนเวียนกันนำผลงานของกลุ่มมานำเสนอ ถ่ายทอดและแบ่งปันความรู้จากการเรียนรู้ร่วมกันผ่านการลงมือทำและกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ประยุกต์ใช้ความรู้สู่สถานการณ์จริง (Applying knowledge)

เป็นขั้นที่ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้มาจากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมที่ดำเนินการแล้วก่อนหน้านี้มาทำทำแบบฝึกหัดที่มีเนื้อหาใกล้เคียงหรือท้าทายขึ้น เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียนที่ตั้งไว้หรือไม่ จากนั้นรับคำแนะนำจากผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทราบข้อดีข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงงาน

ขั้นที่ 5 สรุปและสะท้อนความคิด (Concluding and reflecting)

เป็นขั้นหลังการเรียนรู้จากการปฏิบัติ ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ทบทวนเนื้อหา ประสบการณ์ และการเรียนรู้เกี่ยวกับการทำงานที่ผ่านมาหรือที่พบเห็น โดยอาจเขียนหรือบอกประสบการณ์แต่ละคนออกมา การสะท้อนกลับทำให้ผู้เรียนฟังเพื่อนอย่างตั้งใจ ช่วยในการมองซึ่งกันและกันกลายเป็นแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนอาจจะได้ลองแนวทางหรือวิธีใหม่ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ

ตารางที่ 4.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน	ผลที่ได้
<p>ขั้นที่ 1</p> <p>สร้างความสนใจ (Encouraging)</p>	<ol style="list-style-type: none"> กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ แจ้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ โดยเป็นผู้สนับสนุน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจในการเรียน ด้วยการบอกประโยชน์และความสำคัญของสิ่งที่เรียน นำเสนอสิ่งที่ต้องเรียนในภาพรวม ไม่ว่าจะมีความคิดรวบยอด กระบวนการ เนื้อหา ถามคำถามเพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด แสวงหาคำตอบ ช่วยให้ผู้เรียนตื่นตัว ขวนขวายอยากเรียนรู้ต่อ มีใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน เกิดแรงจูงใจที่จะต้องการเรียนรู้ให้ลึกขึ้น 	<ol style="list-style-type: none"> ทำความเข้าใจและรับทราบวัตถุประสงค์ และทราบเป้าหมายของการเรียน เข้าใจในประโยชน์ของสิ่งที่เรียน ทราบถึงภาพรวมของการเรียนแต่ละครั้งและกิจกรรมอะไรบ้างเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียน มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน 	<ol style="list-style-type: none"> ผู้เรียนทราบและบอกประโยชน์หรือความสำคัญของวัตถุประสงค์การเรียนรู้อีก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอน ผู้เรียนเริ่มมีสมาธิจดจ่อในสิ่งที่เรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัว

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน	ผลที่ได้
<p>ขั้นที่ 2</p> <p>เรียนรู้ร่วมกัน</p> <p>(Working collaboratively)</p>	<ol style="list-style-type: none"> จัดผู้เรียนให้เข้ากลุ่มโดยคละตามความสามารถที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ร่วมมือกัน พึ่งพาอาศัยกัน และกัน อีกทั้งแสดงศักยภาพทางการเรียนรู้ได้เต็มที่ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ สื่อสารกัน และร่วมมือการทำงานให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นที่ปรึกษา สังเกตการทำงานและการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ให้คำแนะนำ คำอธิบายเมื่อเกิดความจำเป็น อาจต้องทำหน้าที่เป็นผู้สอน โดยทำหน้าที่สอนเนื้อหาให้กับผู้เรียนเพื่อสร้างพื้นฐานความรู้ ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่กำลังเจอกับปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ เมื่อเห็นว่าผู้เรียนได้พยายามแล้วแต่ยังไม่สามารถแก้ปัญหาได้ 	<ol style="list-style-type: none"> พยายามทำกิจกรรมและภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ รับผิดชอบตามบทบาทและหน้าที่ในการทำกิจกรรม มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม รับฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เสนอความคิดหรือความรู้ใหม่ที่ได้ศึกษาค้นคว้ามา ช่วยกันสร้างผลงานกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะเพื่อนในกลุ่มที่ยังไม่รู้ ไม่เข้าใจ หรือไม่สามารถปฏิบัติได้ 	<ol style="list-style-type: none"> ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางการอ่านและการเขียนด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ผู้เรียนได้ฝึกการทำงานเป็นทีมซึ่งเป็นทักษะทางสังคมที่สำคัญ

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน	ผลที่ได้
ขั้นที่ 3 แบ่งปันความรู้ อย่างสร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively)	<ol style="list-style-type: none"> 1. พิจารณานำเสนอจาก ผู้เรียน 2. เป็นผู้ประเมินผลงาน และการนำเสนอรายกลุ่ม ให้ข้อมูลย้อนกลับ 3. เป็นโค้ชหรือผู้อำนวย ความสะดวกในการจัดการ เรียนการสอน เสริมความรู้ หรือข้อมูลที่ผู้เรียนยัง บกพร่อง 4. สร้างสภาพแวดล้อมใน ห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อ การพัฒนาความสามารถ ด้านการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. นำเสนอผลงานกลุ่มตาม รูปแบบกิจกรรม 2. สร้างการเรียนรู้ให้ เกิดขึ้นด้วยตนเองจากการ เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม และจากการทำงานร่วมกัน เป็นทีม 3. มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ร่วมกลุ่มและเพื่อนในห้อง 4. พิจารณาประเมินและ ช่วยกันสรุปความรู้ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะ ทางการอ่านและการเขียน รวมถึงทักษะการฟังและ การพูดเมื่อนำเสนอผลงาน กลุ่ม 2. ผู้เรียนฝึกทักษะการ ทำงานเป็นทีม การ แก้ปัญหา การตัดสินใจ
ขั้นที่ 4 ประยุกต์ใช้ความรู้ สู่สถานการณ์จริง (Applying knowledge)	<ol style="list-style-type: none"> 1. จัดการฝึกปฏิบัติโดย มอบหมายกิจกรรมหรือ แบบฝึกหัดที่มีความ ใกล้เคียงกับเนื้อหาที่เรียน 2. ทดสอบว่าผู้เรียนมี ความรู้ความเข้าใจใน เนื้อหาและสามารถบรรลุ วัตถุประสงค์ของบทเรียน ที่ตั้งไว้หรือไม่ 3. วัดและประเมินผลการ เรียนรู้ทั้งในระหว่างเรียน และหลังเรียน 4. เป็นผู้ให้คำปรึกษาและ ชี้แนะการเรียนให้ผู้เรียน เกี่ยวกับเนื้อหาสาระ การ ฝึกปฏิบัติ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทำภาระงานที่ได้รับ มอบหมาย 2. หาความรู้เพิ่มเติมจาก แหล่งข้อมูลต่าง ๆ 3. รับฟังผลประเมิน ติดตามความก้าวหน้าของ กลุ่มขณะปฏิบัติงานที่ ได้รับมอบหมาย 4. ขอความช่วยเหลือหาก พบอุปสรรคเพื่อที่ผู้สอนจะ ได้รับทราบปัญหาและช่วย ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียนได้ศึกษาและฝึก ปฏิบัติ นำความรู้ที่ได้มา ทำภาระงาน ฝึกฝนทักษะ ทางการอ่านและการเขียน 2. ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมี บทบาทร่วมกันในการเรียน การสอน 3. เสริมสร้างให้ผู้เรียน เข้าใจบทเรียนมากขึ้น รู้สึก เป็นหนึ่งเดียวกับการเรียน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ขั้นตอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน	ผลที่ได้
ขั้นที่ 5 สรุปและสะท้อน ความคิด (Concluding and reflecting)	1. ดำเนินการสรุปบททวน เนื้อหาบทเรียน หรือ มอบหมายให้ผู้เรียนช่วยกัน สรุปบทเรียน 2. เป็นผู้ตรวจสอบ ทำ หน้าที่ประเมินตรวจสอบ ความรู้ ความสามารถและ ความเข้าใจของผู้เรียน	1. สรุปสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว เป็นการต่อยอดและช่วยให้ เข้าใจในสิ่งที่เรียนและมี ความทรงจำดีขึ้น 2. รับฟังและประเมิน ตนเองว่ามีความเข้าใจ เนื้อหาในบทเรียนมากน้อย เพียงใดและควรค้นคว้าหา ความรู้เพิ่มเติมในประเด็น ใด	1. การได้ฟังคำอธิบายซ้ำ และได้บททวนเป็นประจำ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ พัฒนาทักษะการอ่านและ การเขียน 2. การสะท้อนคิดทำให้ ผู้เรียนฟังเพื่อนอย่างตั้งใจ ช่วยในการมองซึ่งกันและ กัน คล้ายเป็นแหล่ง ทรัพยากรเรียนรู้ในการ ฝึกฝนทักษะและฝึกสมาธิ

4. การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน แบ่งออกเป็น 4 รายการประเมินคือ

1) เปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1 ก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้เรียนทำแบบประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการเรียนตามรูปแบบเพื่อเก็บเป็นข้อมูลพื้นฐาน

1.2 ในระหว่างการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ ส่วนผู้เรียนบันทึกการเรียนรู้ของตนเองในแบบบันทึกการเรียนรู้ (Learning logs) ทุกบทเรียน ผู้สอนคอยเก็บรวบรวมแบบบันทึกจากผู้เรียนทุกคนแต่ละสัปดาห์ เพื่อให้ทราบถึงปัญหาหรืออุปสรรคหลังการสอนตามแผนการสอนแต่ละแผน และนำข้อมูลมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการเรียนการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.3 ภายหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนทำแบบประเมินความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกครั้ง เพื่อเป็นการเปรียบเทียบหาค่าความแตกต่างของระดับความผูกพันของผู้เรียนช่วงก่อนเรียนและหลังเรียน

1.4 ผู้สอนดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เรียนเพื่อให้ได้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2) ประเมินความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

2.1 ก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (Pre-test) เพื่อตรวจสอบพื้นฐานความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและเก็บข้อมูลก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

2.2 ในระหว่างการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้เรียนต้องทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระหว่างเรียนเพื่อดูพัฒนาการด้านความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากแบบทดสอบย่อย

2.3 ภายหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนครบตามแผนการสอนที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษไปวัดกับผู้เรียนอีกครั้ง (Post-test) เพื่อนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับค่าความแตกต่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนนี้

3) เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ภายหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนครบตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ ผู้สอนนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (Post-test) ไปวัดกับผู้เรียน จากนั้นนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ที่ร้อยละ 60

4) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบ

ภายหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ (n=5)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
1. ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน						4.60	เหมาะสมมากที่สุด
1.1 ความชัดเจนในการบรรยายความเป็นมาของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 ความเหมาะสมของเหตุผลในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	4	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
2. แนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบ						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.1 ความชัดเจนในการบรรยายถึงแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ความเหมาะสมในการนำแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3. องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน						4.70	เหมาะสมมากที่สุด
3.1 หลักการของรูปแบบมีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 หลักการของรูปแบบแสดงให้เห็นจุดเน้นของการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 วัตถุประสงค์ของรูปแบบมีความสอดคล้องกับหลักการ	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.4 วัตถุประสงค์แสดงถึงสิ่งซึ่งมุ่งหวังให้เกิดในตัวผู้เรียน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.5 ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.6 ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนสามารถทำให้การสอนบรรลุผล	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.7 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4	4	5	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.8 การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้	4	4	5	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
4. เนื้อหาที่ใช้						4.60	เหมาะสมมากที่สุด
4.1 เนื้อหาที่มีความเหมาะสมและนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ได้	5	4	4	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
5. บทบาทผู้สอน						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
5.1 บทบาทผู้สอนสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 บทบาทผู้สอนเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติ	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6. บทบาทผู้เรียน						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6.1 บทบาทผู้เรียนสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 บทบาทผู้เรียนเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติ	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม						4.71	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 4.2 ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พบว่า ผลประเมินในภาพรวมแต่ละด้านมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ด้านความเป็นมาและความสำคัญ of รูปแบบการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมเท่ากับ 4.60 ด้านแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบมีค่าเฉลี่ย 4.80 ด้านองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ย 4.70 ด้านเนื้อหาที่ใช้มีค่าเฉลี่ย 4.60 ด้านบทบาทผู้สอนมีค่าเฉลี่ย 4.80 ด้านบทบาทผู้เรียนมีค่าเฉลี่ย 4.80 จึงสรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 4.71 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

4.1.2 คู่มือการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คู่มือการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนได้รับการจัดทำโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นคำแนะนำการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เพื่อให้ผู้สอนทราบที่มา แนวคิดพื้นฐาน หลักการสำคัญ และเหตุผลในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ทราบถึงองค์ประกอบต่าง ๆ และมองเห็นภาพรวมความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน รายละเอียดทั้งหมดที่ระบุในคู่มืออธิบายให้ผู้สอนทราบถึงแนวทางการจัดการเรียนการสอน แผนการสอน วัตถุประสงค์ของบทเรียน แต่ละบทเรียน เนื้อหาสาระสำคัญ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนการสอน ระยะเวลาที่ใช้สอน แนวทางการวัดและประเมินผล องค์ประกอบหรือข้อปฏิบัติที่จำเป็นในการจัดการเรียนการสอนที่เสริมสร้างให้เกิดความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถช่วยส่งเสริมคุณภาพการเรียนรู้ เสริมสร้างพฤติกรรม และทัศนคติที่ดีด้านการเรียนของผู้เรียน และทำให้การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบนี้ดำเนินไปอย่างราบรื่น มีประสิทธิภาพ และบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เป็นและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ (n=5)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
1. สาระสำคัญในคู่มือ						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
1.1 คู่มือมีหัวข้อและสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนครบถ้วนและเพียงพอ	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2. รายละเอียดในคู่มือ						4.75	เหมาะสมมากที่สุด
2.1 รายละเอียดในคู่มือชัดเจนเพียงพอต่อการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 รายละเอียดในคู่มือระบุสิ่งจำเป็นที่ต้องจัดเตรียมในการสอนครบและเข้าใจง่าย	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
2.3 รายละเอียดในกลุ่มให้อธิบายแนะนำที่นำไปปฏิบัติได้จริง	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.4 เอกสารที่ใช้ประกอบรูปแบบการเรียนการสอน เช่น แบบบันทึก และแบบประเมินต่าง ๆ มีความเหมาะสมและนำไปใช้ได้จริง	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3. แนวทางการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.1 คู่มือนี้เป็นแนวทางในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ได้อย่างชัดเจน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 คู่มือนี้ช่วยให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนราบรื่นและบรรลุผล	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม						4.77	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 4.3 ผลการประเมินความเหมาะสมของกลุ่มการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พบว่า ผลประเมินในภาพรวมแต่ละด้านมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ด้านสาระสำคัญในคู่มือมีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมเท่ากับ 4.80 ด้านรายละเอียดในคู่มือมีค่าเฉลี่ย 4.75 ด้านแนวทางการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้มีค่าเฉลี่ย 4.80 จึงสรุปได้ว่า คู่มือรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 4.77 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

4.2 ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ในการนำเสนอผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สามารถแบ่งออกเป็น 5 หัวข้อตามลำดับวัตถุประสงค์ดังนี้

4.2.1 ระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

4.2.2 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

4.2.3 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4.2.4 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

4.2.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบบันทึกการเรียนของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน รวมถึงข้อสังเกตและข้อเสนอแนะที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนจากการสัมภาษณ์นักศึกษา

4.2.1 ระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ในการเปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนนั้นพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบสอบถามความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ ดังปรากฏในตารางที่ 4.4-4.5

ตารางที่ 4.4 แสดงระดับความผูกพันของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน (n=43)

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น / ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)							
1. ฉันระบุได้ว่าในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันเรียนเรื่องอะไร	2.91	1.11	ปานกลาง	3.74	0.69	สูง	เพิ่มขึ้น
2. ฉันสรุปเนื้อหาที่ฉันเรียนในแบบบันทึกการเรียน (Learning logs)	2.12	1.18	ต่ำ	3.98	0.77	สูง	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น / ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)							
3. ฉันเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนในสัปดาห์นี้กับเนื้อหาอื่นที่เรียนไปก่อนหน้านี้	2.26	1.05	ต่ำ	3.74	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น
4. ฉันอธิบายเนื้อหาในบทเรียนให้กับนักศึกษาคนอื่น ๆ ที่ไม่เข้าใจ	2.09	1.02	ต่ำ	3.51	0.88	สูง	เพิ่มขึ้น
5. ฉันได้พบตัวอย่างอื่น ๆ ที่สามารถนำมาเสริมตัวอย่างในบทเรียน	2.51	1.12	ปานกลาง	3.95	0.79	สูง	เพิ่มขึ้น
6. ฉันเดาความหมายของศัพท์จากบริบทที่อ่าน	2.79	1.04	ปานกลาง	3.95	0.90	สูง	เพิ่มขึ้น
7. ฉันจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (main idea)	2.42	1.10	ต่ำ	3.91	0.78	สูง	เพิ่มขึ้น
8. ฉันจับประเด็นย่อยจากเรื่องที่อ่าน (specific details)	2.42	1.01	ต่ำ	3.81	0.79	สูง	เพิ่มขึ้น
9. ฉันเขียนจดหมายร้องเรียนได้ถูกต้องตามสถานการณ์	1.51	0.74	ต่ำ	3.72	0.80	สูง	เพิ่มขึ้น
10. ฉันตอบข้อร้องเรียนได้ถูกต้องตามสถานการณ์	1.67	0.81	ต่ำ	3.74	0.66	สูง	เพิ่มขึ้น
11. ฉันเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนอย่างเป็นทางการ	2.05	1.07	ต่ำ	3.58	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น
ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)							
12. ฉันรู้สึกมีความสุขเวลาเรียนวิชานี้	3.14	1.17	ปานกลาง	4.63	0.54	สูงมาก	เพิ่มขึ้น
13. ฉันสนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้	3.09	1.27	ปานกลาง	4.65	0.57	สูงมาก	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น / ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)							
14. ฉันชอบเรียนวิชานี้	2.88	1.29	ปานกลาง	4.23	0.84	สูง	เพิ่มขึ้น
15. อาจารย์ผู้สอนให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียน	3.63	1.18	สูง	4.88	0.39	สูงมาก	เพิ่มขึ้น
16. อาจารย์ผู้สอนพร้อมและมีเวลาให้ผู้เรียน	3.44	1.31	ปานกลาง	4.84	0.43	สูงมาก	เพิ่มขึ้น
17. ฉันรู้สึกว่าเป็นบุคคลที่มีค่าสำหรับกลุ่มของฉัน	3.05	1.15	ปานกลาง	4.00	0.90	สูง	เพิ่มขึ้น
18. นักศึกษาคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือฉัน	3.42	1.03	ปานกลาง	4.28	0.67	สูง	เพิ่มขึ้น
19. กิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้ น่าสนใจ	3.19	1.24	ปานกลาง	4.53	0.63	สูงมาก	เพิ่มขึ้น
20. สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	3.37	1.05	ปานกลาง	4.53	0.70	สูงมาก	เพิ่มขึ้น
21. ฉันรู้สึกกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น	2.95	1.19	ปานกลาง	4.19	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น
22. ฉันมั่นใจว่าฉันจะสามารถเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น	3.16	1.23	ปานกลาง	4.37	0.76	สูง	เพิ่มขึ้น
ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)							
23. ฉันมาเรียนตรงเวลา	3.23	1.13	ปานกลาง	3.63	1.20	สูง	เพิ่มขึ้น
24. ฉันศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนมาเข้าห้องเรียน	1.91	0.92	ต่ำ	2.88	1.03	ปานกลาง	เพิ่มขึ้น
25. ฉันถามคำถามอาจารย์/เพื่อนเมื่อฉันไม่เข้าใจ	2.53	1.22	ปานกลาง	3.72	0.85	สูง	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น / ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)							
26. ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงเวลา	3.21	0.99	ปานกลาง	4.26	0.69	สูง	เพิ่มขึ้น
27. ในห้องเรียน ฉันทำงานกลุ่มร่วมกับนักศึกษาคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น	3.33	1.02	ปานกลาง	4.33	0.61	สูง	เพิ่มขึ้น
28. นอกห้องเรียน ฉันร่วมมือกับนักศึกษาคนอื่น ๆ เพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างกระตือรือร้น	3.14	1.04	ปานกลาง	4.09	0.87	สูง	เพิ่มขึ้น
29. ฉันมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและร่วมทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง	2.79	1.21	ปานกลาง	3.98	0.83	สูง	เพิ่มขึ้น
30. ฉันคุยกับอาจารย์ผู้สอน/เพื่อนเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับงาน ข้อสอบ หรือเพื่อถามคำถามในประเด็นที่ฉันไม่เข้าใจ	2.84	1.23	ปานกลาง	4.19	0.76	สูง	เพิ่มขึ้น
31. ฉันพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด	2.93	1.14	ปานกลาง	4.12	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น
32. ฉันตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดวิชานี้และพยายามทำความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง	2.65	1.19	ปานกลาง	4.07	0.83	สูง	เพิ่มขึ้น
33. หากต้องทำงานที่ยากเกินความสามารถ ฉันจะปรึกษาอาจารย์/เพื่อนหรือผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้น	3.00	1.29	ปานกลาง	4.33	0.87	สูง	เพิ่มขึ้น
รวมทุกประเด็น	2.78	0.79	ปานกลาง	4.07	0.38	สูง	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.5 แสดงระดับความผูกพันของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนในภาพรวมทุกประเด็น (n=43)

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น / ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)	2.25	0.79	ต่ำ	3.79	0.50	สูง	เพิ่มขึ้น
ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)	3.21	1.01	ปานกลาง	4.47	0.47	สูง	เพิ่มขึ้น
ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)	2.87	0.89	ปานกลาง	3.96	0.55	สูง	เพิ่มขึ้น
รวมทุกประเด็น	2.78	0.79	ปานกลาง	4.07	0.38	สูง	เพิ่มขึ้น

จากตารางที่ 4.4-4.5 แสดงว่า ระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ก่อนเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 อยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 4.07 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38 อยู่ในระดับสูง ซึ่งพบว่ารวมทุกประเด็นแล้วนั้น ระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

เมื่อพิจารณาระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นรายด้าน พบว่าความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) และความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) มีค่าเฉลี่ยของระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนเพิ่มขึ้นทุกด้าน โดย

ระดับความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement) มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 อยู่ในระดับต่ำ และค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 3.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 อยู่ในระดับสูง

ระดับความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement) มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 3.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.01 อยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 4.47 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47 อยู่ในระดับสูง

ระดับความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement) มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89 อยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 3.96 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 4.6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

(n= 43)

ความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	2.78	0.79	42	10.09*	.000
หลังเรียน	4.07	0.38			

* p < .05

จากตารางที่ 4.6 พบว่าระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 4.07 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38 เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าค่าเฉลี่ยระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2.2 ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ในการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ดังปรากฏในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

(n= 43)

ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	40	9.60	4.05	42	18.34*	.000
หลังเรียน	40	24.76	5.68			

* p < .05

จากตารางที่ 4.7 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนมีค่าเท่ากับ 9.60 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.05 และหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 24.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.68 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนพบว่า คะแนนหลังการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2.3 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ในการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม ปรากฏในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

(n= 43)

ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ (60%)	$\bar{X}$	S.D.	df	t	p
หลังเรียน	40	24	24.76	5.68	42	.87	.388

จากตารางที่ 4.8 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนเท่ากับ 24.76 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.68 และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 60 ของคะแนนเฉลี่ยหรือเท่ากับ 24 คะแนน ปรากฏว่าสูงกว่าเกณฑ์แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2.4 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนพิจารณาจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน ผลการประเมินมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันกับผู้เรียน

(n=43)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านเนื้อหาที่เรียน				
1.	เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา	4.33	0.71	มาก
2.	เนื้อหาที่เรียนมีระดับความยากเหมาะสมกับระดับความรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา	4.02	0.77	มาก
รวม		4.17	0.68	มาก

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านการจัดการเรียนการสอน				
3.	การนำเข้าสู่บทเรียนสามารถกระตุ้นความสนใจได้อย่างเหมาะสม	4.40	0.69	มาก
4.	กิจกรรมการเรียนการสอนน่าสนใจและหลากหลาย	4.63	0.62	มากที่สุด
5.	กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มและเรียนรู้ร่วมกัน	4.74	0.69	มากที่สุด
6.	กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจในการเรียนและทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่น่าเบื่อหน่าย	4.51	0.70	มากที่สุด
7.	กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกการวางแผน ฝึกคิดแก้ปัญหา และรับผิดชอบการปฏิบัติงาน	4.21	0.64	มาก
8.	นักศึกษามีโอกาสค้นคว้าข้อมูล แสดงความคิดเห็น และฝึกฝนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ	4.47	0.67	มาก
9.	นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนระหว่างเรียน	4.56	0.73	มากที่สุด
10.	นักศึกษาได้เรียนรู้จากเพื่อนและจากการทำงานกลุ่ม	4.56	0.67	มากที่สุด
11.	นักศึกษามีความพึงพอใจต่อวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ	4.37	0.76	มาก
รวม		4.49	0.56	มาก

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านการวัดและประเมินผล				
12.	วิธีการวัดและประเมินผลมีความหลากหลายและเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักศึกษา	4.16	0.78	มาก
13.	การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรมและชัดเจน	4.28	0.77	มาก
รวม		4.22	0.75	มาก
ด้านตัวผู้สอน				
14.	วิธีการสอนของอาจารย์ทำให้การเรียนน่าสนใจและช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ง่าย	4.58	0.66	มากที่สุด
15.	อาจารย์ส่งเสริมให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มและเรียนรู้ร่วมกัน	4.60	0.79	มากที่สุด
16.	อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษาเกิดปัญหาในขณะทำกิจกรรม	4.67	0.75	มากที่สุด
รวม		4.62	0.67	มากที่สุด
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้				
17.	บรรยากาศในชั้นเรียนมีความเป็นมิตร มีบรรยากาศแห่งความร่วมมือมากกว่าการแข่งขันกัน	4.42	0.85	มาก
18.	บรรยากาศในชั้นเรียนทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ มีการให้ความสำคัญกับความสุขและสนุกกับการเรียน	4.40	0.88	มาก
19.	บรรยากาศในชั้นเรียนมีความตื่นตัว มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับอาจารย์และเพื่อนในชั้นเรียน	4.40	0.88	มาก
20.	ในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนนี้	4.42	0.79	มาก
รวม		4.40	0.79	มาก
ภาพรวมทุกด้าน		4.44	0.57	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน โดยภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับพึงพอใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57 หากเมื่อพิจารณารายด้านของแบบสอบถาม ความพึงพอใจโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพอใจด้านตัวผู้สอนสูงที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) ตามด้วยด้านการจัดการเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) ด้านการวัดและประเมินผล (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75) และด้านเนื้อหาที่เรียน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68) ตามลำดับ

4.2.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบบันทึกการเรียนของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน รวมถึงข้อสังเกตและข้อเสนอแนะที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนจากการสัมภาษณ์นักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบบันทึกการเรียนของผู้เรียน (Learning log)

4.2.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบบันทึกการเรียนของผู้เรียน (Learning log) ดำเนินการโดยผู้วิจัยอ่านแบบบันทึกการเรียนซึ่งเป็นข้อความที่นักศึกษาเขียนสะท้อนความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่ แล้วพิจารณาความสัมพันธ์ของข้อมูลต่าง ๆ เพื่อแสดงให้เห็นประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผู้เรียน โดยสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกชอบและสนุกกับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยระบุว่าผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน โดยเฉพาะกิจกรรมกลุ่มที่ผู้เรียนสนใจ ได้ร่วมมือร่วมใจช่วยกันคิด ลงมือทำ หาคำตอบ แล้วได้ออกมานำเสนองานหรือถ่ายทอดบทเรียนหน้าชั้นเรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจในบทเรียนและสนุกกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

2. ผู้เรียนมีความมุ่งมั่นตั้งใจเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความสำเร็จและได้เรียนรู้ได้ดี ผู้เรียนส่วนใหญ่กล่าวว่าสามารถเรียนรู้ได้ดีเพราะได้แบ่งปันความรู้กับเพื่อนช่วงทำกิจกรรม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มและการลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองเป็นการเรียนรู้ที่ดี เพราะได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและเรียนรู้เนื้อหาบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น การตั้งใจฟังเพื่อนที่นำเสนองานหน้าชั้นเรียนหรือการมีโอกาสนำเสนองานหน้าชั้นเรียนทำให้ได้ความรู้และเกิดความมุ่งมั่นตั้งใจเรียนมากขึ้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์นักศึกษา

4.2.5.2 ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อให้ได้ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนนั้น ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสัมภาษณ์นักศึกษาผู้ให้ข้อมูลด้วยตนเอง หลังจากกำหนดวันสัมภาษณ์ มีนักศึกษาที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มในชั้นเรียนร่วมให้ข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 16 คนและมาด้วยความสมัครใจ ผู้วิจัยได้ใช้คำถามจากซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ประกอบการทำวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยทำการแนะนำตัว ชี้แจงวัตถุประสงค์การสัมภาษณ์ ขออนุญาตบันทึกข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียง ในระหว่างสัมภาษณ์ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นและตอบคำถามได้อย่างอิสระและใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 30-45 นาที หลังจากได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการทบทวนประเด็นสำคัญและจัดกลุ่มข้อมูล โดยเชื่อมโยงแนวคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ทั้งนี้สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นช่วยส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มีความตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น เกิดการเอาใจใส่ในการเรียน เตรียมพร้อมสำหรับการเรียน โดยมีความพยายาม ทุ่มเท อุดสาหะในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรืองานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวมไปถึงการปฏิบัติตามกติกาของชั้นเรียน (Behavioral Engagement) นอกจากนี้ผู้เรียนเห็นว่ารูปแบบการเรียนการสอนนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ทางบวกต่อเพื่อน ต่อผู้สอน และชั้นเรียน มีความสุขในการเรียน เกิดความสนใจ เพลิดเพลิน สนุกสนาน และตื่นตัวไปกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น การทำงานเป็นกลุ่มทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนในกลุ่มและผู้สอน ผู้เรียนไม่รู้สึกโดดเดี่ยวหรืออยู่ตัวคนเดียว ซึ่งถือได้ว่าผู้เรียนได้รับการสนับสนุนการเรียนรู้ในเชิงบวก (Emotional Engagement) นอกจากนี้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ยังทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยใช้พลังความคิด ความพากเพียรในการทำงานกลุ่ม มีเป้าหมายในการเรียน เกิดความมุ่งมั่นในการทำความเข้าใจเนื้อหาที่มีความซับซ้อน และพยายามช่วยกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้สำเร็จเพื่อเป้าหมายประสบความสำเร็จในการเรียน (Cognitive Engagement) (สัมภาษณ์, ผู้ตอบจำนวน 16 คนจาก 16 คน)

2. ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนและขั้นตอนการสอนทำให้ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกอ่านและฝึกเขียนภาษาอังกฤษผ่านการเรียนแบบร่วมมือและกิจกรรมกลุ่มที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ รู้สึกมีส่วนร่วมรับผิดชอบงาน และพยายามช่วยเหลือกันเพื่อดำเนินภาระงานที่มอบหมายให้สำเร็จ ขณะเดียวกันได้ฝึกฝนทักษะการอ่านและทักษะการเขียนภาษาอังกฤษผ่านการทำกิจกรรม ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เพื่อนที่เก่งช่วยฝึก

ทักษะภาษาอังกฤษให้เพื่อนที่มีความสามารถดีกว่า ช่วยกันคิดหาคำตอบ สรุปความ นำเสนองาน หรือตอบคำถามในบรรยากาศของห้องเรียนที่เป็นกันเองและไม่เครียดกังวล (สัมภาษณ์, ผู้ตอบ จำนวน 16 คนจาก 16 คน)

3. ผู้เรียนชอบลักษณะการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกคิดและฝึกความเข้าใจผ่านการสนทนา ได้ปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับภาระงาน จึงกระตุ้นให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบ หาข้อมูลเพื่อนำเสนอ และยังคงคิดไตร่ตรองในสิ่งที่ตนเองและเพื่อนร่วมห้องนำเสนอ ผู้เรียนส่วนใหญ่ชื่นชอบการทำงานร่วมกันเป็นทีม เพราะในการทำงานเป็นทีมผู้เรียนมีโอกาสดูช่วยเหลือกัน ซักถาม แลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนที่มีความสามารถทางภาษาที่ดีกว่า ผู้เรียนได้ฝึกโอกาสแบ่งหน้าที่การทำงาน รับฟังความคิดเห็นจากเพื่อน และฝึกทักษะการแก้ปัญหา ผู้เรียนที่ไม่เก่งไม่รู้สึกลูกทอดทิ้ง โดดเดี่ยว แต่สามารถช่วยเหลือทีมในด้านอื่นเช่น ค้นหาหาข้อมูลเพิ่มเติม เป็นตัวแทนกลุ่มนำเสนอ งานหน้าชั้นเรียน ซึ่งการเรียนตามขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอนนี้ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกละเลย ได้เรียนรู้อย่างเป็นกันเองซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (สัมภาษณ์, ผู้ตอบจำนวน 14 คนจาก 16 คน)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นส่งผลดีต่อผู้เรียน โดยผู้เรียนเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะนี้สามารถส่งเสริมให้เกิดความผูกพันของผู้เรียนสามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้เรียนยังได้รับการเสริมสร้างทักษะทางสังคมซึ่งเห็นได้ชัดเจนที่สุดคือทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตเมื่อจบการศึกษาไปแล้ว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดย

2.1 เปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2.2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

2.3 เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.4 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

สมมติฐานของการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ความสามารถด้านภาษาอังกฤษทั้ง 2 ทักษะ ได้แก่ การอ่านและการเขียนของนักศึกษาหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ความสามารถด้านภาษาอังกฤษทั้ง 2 ทักษะ ได้แก่ การอ่านและการเขียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 60

4. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนอยู่ในระดับมาก

การศึกษาวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย และศึกษาแนวคิดที่เป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทำให้เกิดการสร้างรูปแบบการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ หลักการของรูปแบบการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล จากนั้นได้ดำเนินการจัดทำเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอนพร้อมทั้งส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ ภายหลังจากนำผลประเมินมาปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญแล้วนั้น ได้นำแผนการสอนไปทดลองสอนเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นก่อนนำไปทดลองจริง

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นการทดลองแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest Posttest Design) กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา LA102 ภาษาอังกฤษ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 กลุ่ม จำนวนนักศึกษา 43 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling) เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน และแบบสัมภาษณ์ผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่าร้อยละ สำหรับการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยใช้ t-test แบบ paired-sample

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ที่กำหนดใช้ t-test แบบ one-sample และการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นการนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาใช้เป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้รูปแบบการเรียนการสอนเกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย และขั้นตอนการศึกษาวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถเสนอบทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะจากงานวิจัยได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยจากการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีดังนี้

5.1.1 ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นคือ รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน และ 4) การวัดและประเมินผล

1. หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งส่งเสริมให้เกิดความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) กับการเรียนภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างตื่นตัว มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันผ่านการทำงานแบบร่วมมือ เน้นสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความพยายามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียน โดยความผูกพันของผู้เรียนนี้จะทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

2. วัตถุประสงค์สำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนมุ่งเน้นในการเสริมสร้างความผูกพันกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาดตนเอง เป็นผู้เรียนรู้อย่างตื่นตัว พัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการคิด และการตัดสินใจ เสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นประกอบด้วย 5 ขั้นตอนได้แก่

3.1 ขั้นสร้างความสนใจ (Encouraging) เป็นขั้นสร้างความสนใจให้ผู้เรียน มุ่งหมายให้ผู้เรียนรับทราบอย่างชัดเจนว่าการเรียนในแต่ละครั้งมีวัตถุประสงค์อะไร ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอนและบอกประโยชน์หรือความสำคัญของวัตถุประสงค์การเรียนรู้แต่ละครั้งเพื่อสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนรู้ เชื่อมโยงให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์และทำความเข้าใจกับเนื้อหา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัว

3.2 ขั้นเรียนรู้ร่วมกัน (Working collaboratively) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจับกลุ่มทำงานเพื่อทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยผู้เรียนช่วยกันกำหนดเป้าหมาย แบ่งส่วนงาน ลงมือปฏิบัติงาน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมจากการทำงานเป็นทีม

3.3 ขั้นแบ่งปันความรู้อย่างสร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำเสนอผลงานของกลุ่มที่ได้ร่วมกันสร้างสรรค์ตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยหมุนเวียนกันนำผลงานของกลุ่มมานำเสนอ ถ่ายทอดและแบ่งปันความรู้จากการเรียนรู้ร่วมกันผ่านการลงมือทำและกิจกรรม

3.4 ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้สู่สถานการณ์จริง (Applying knowledge) เป็นขั้นที่ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้มาจากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมที่ดำเนินการแล้วก่อนหน้านี้มาทำแบบฝึกหัดที่มีเนื้อหาใกล้เคียงหรือท้าทายขึ้น เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียนที่ตั้งไว้หรือไม่ จากนั้นรับคำแนะนำจากผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทราบข้อดีข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงงาน

3.5 ขั้นสรุปและสะท้อนความคิด (Concluding and reflecting) เป็นขั้นหลังการเรียนรู้ออกจากการปฏิบัติ ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ทบทวนเนื้อหา ประสบการณ์ และการเรียนรู้เกี่ยวกับการทำงานที่ผ่านมาหรือที่พบเห็น โดยอาจเขียนหรือบอกประสบการณ์แต่ละคนออกมา การสะท้อนคิดทำให้ผู้เรียนฟังเพื่อนอย่างตั้งใจ ช่วยในการมองซึ่งกันและกันคล้ายเป็นแหล่งทรัพยากรเรียนรู้แหล่งใหม่ ซึ่งผู้เรียนอาจจะได้ลงแนวทางหรือวิธีใหม่ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ

4. การวัดและประเมินผลตามรูปแบบการเรียนการสอน ดำเนินการใน 4 รายการ ประเมินดังนี้

4.1 เปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1.1 ก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้เรียนทำแบบประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการเรียนตามรูปแบบเพื่อเก็บเป็นข้อมูลพื้นฐาน

4.1.2 ในระหว่างการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ ส่วนผู้เรียนบันทึกการเรียนรู้ของตนเองในแบบบันทึกการเรียนรู้ (Learning logs) ทุกบทเรียน ผู้สอนคอยเก็บรวบรวมแบบบันทึกจากผู้เรียนทุกคนแต่ละสัปดาห์ เพื่อให้ทราบถึงปัญหาหรืออุปสรรคหลังการเรียนตามแผนการสอนแต่ละแผน และนำข้อมูลมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการเรียนการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4.1.3 ภายหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนทำแบบประเมินความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกครั้ง เพื่อเป็นการเปรียบเทียบหาค่าความแตกต่างของระดับความผูกพันของผู้เรียนช่วงก่อนเรียนและหลังเรียน

4.1.4 ผู้สอนดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เรียนเพื่อให้ได้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

4.2 ประเมินความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

4.2.1 ก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (Pre-test) เพื่อตรวจสอบพื้นฐานความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและเก็บข้อมูลก่อนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

4.2.2 ในระหว่างการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้เรียนต้องทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระหว่างเรียนเพื่อดูพัฒนาการด้านความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากแบบทดสอบย่อย

4.2.3 ภายหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนครบตามแผนการสอนที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ไปวัดกับผู้เรียนอีกครั้ง (Post-test) เพื่อนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบหาค่าความแตกต่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนนี้

4.3 เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ภายหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนครบตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ ผู้สอนนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (Post-test) ไปวัดกับผู้เรียน จากนั้นนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ที่ร้อยละ 60

4.4 ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบ

ภายหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน

5.1.2 ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีรายละเอียดดังนี้

1. นักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 พบว่าสูงกว่าเกณฑ์ แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยมีความพอใจด้านตัวผู้สอนสูงสุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) ตามด้วยด้านการจัดการเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) ด้านการวัดและประเมินผล (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75) และด้านเนื้อหาที่เรียน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน และความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีประเด็น ในการอภิปรายดังต่อไปนี้

5.2.1 การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและ ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นรูปแบบการ เรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบ องค์ประกอบของรูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนการ สอนมีความเกี่ยวข้องสอดคล้องกัน ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากข่าวสารการศึกษา และเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาลักษณะของผู้เรียน ปัญหาลักษณะของผู้สอน อีกทั้งสภาพบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่สามารถสร้าง ให้ผู้เรียนเกิดภาวะผูกพันหรือเกิดความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับการเรียนการสอน ทำให้การเรียนการ สอนขาดประสิทธิผลและไม่ส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของ ผู้เรียน

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่มาให้ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดทฤษฎีเพื่อนำมาแก้ปัญหาและนำไปสู่การ พัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยแนวคิดที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เป็นแนวคิดที่เหมาะสมและพิจารณาแล้วว่าสามารถนำไปปฏิบัติใช้ในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริม ความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษได้จริง ได้แก่ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้อย่าง ตื่นตัว (active learning) การสร้างแรงจูงใจ (motivation) และการเรียนรู้แบบร่วมมือ (collaborative learning) ด้วยความผูกพันของผู้เรียนมีโครงสร้างพื้นฐานเกิดขึ้นจากการทำงานร่วมกันของการ เรียนรู้อย่างตื่นตัว (active learning) และการสร้างแรงจูงใจ (motivation) และทั้งสองแนวคิดทฤษฎี นี้จะทำงานผสมผสานอย่างลงตัวมากขึ้นหากได้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (collaborative learning) เป็น แรงผลักดันให้เกิดความผูกพันของผู้เรียนได้ง่ายขึ้นเป็นปัจจัยที่มีส่วนในการพัฒนาผู้เรียนให้มี คุณลักษณะรักการเรียน มุ่งมั่นแน่วแน่ในการเรียนจนถึงขั้นประสบความสำเร็จในการเรียน (Reyes et al, 2012) ด้วยเหตุผลที่กล่าวมา จึงนำมาสู่แนวคิดของผู้วิจัยในการจัดกระบวนการจัดการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เอื้อต่อการเรียนรู้และให้ใจผู้เรียนมาอยู่กับบทเรียนเพื่อนำไปสู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

หลังจากได้ศึกษาหลักการแนวคิดพื้นฐานที่สำคัญแล้ว ผู้วิจัยได้สร้างรูปแบบการเรียน การสอนพร้อมเอกสารประกอบรูปแบบ โดยเรียบเรียงสาระของแนวคิดทฤษฎีเพื่อกำหนด องค์ประกอบรูปแบบการเรียนการสอนและหาแนวทางในการจัดความสัมพันธ์แต่ละองค์ประกอบ

ให้สอดคล้องกันตามคุณลักษณะการสร้างรูปแบบการเรียนการสอนที่ดีอันประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ การจัดการเรียนการสอน และการวัดประเมินผล ซึ่งขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แคมมณี (2550) และ Joyce, Weil and Calhoun (2011) ที่กล่าวว่าพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบและมีความสัมพันธ์กันจะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายที่กำหนด เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดกับผู้เรียน เมื่อได้รูปแบบการเรียนการสอนพร้อมเอกสารประกอบรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นครบถ้วนแล้วจึงส่งให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนตรวจสอบคุณภาพจำนวน 5 ท่าน ประเมินในภาพรวมแต่ละด้านมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ในด้านความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมเท่ากับ 4.60 ด้านแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบมีค่าเฉลี่ย 4.80 ด้านองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ย 4.70 ด้านเนื้อหาที่ใช้มีค่าเฉลี่ย 4.60 ด้านบทบาทผู้สอนมีค่าเฉลี่ย 4.80 และด้านบทบาทผู้เรียนมีค่าเฉลี่ย 4.80 จึงสรุปได้ว่า ผลการประเมินความเหมาะสมรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 4.71 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ถือเป็นรูปแบบการสอนที่สมบูรณ์ สามารถนำไปใช้จัดการเรียนการสอนได้ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้นำข้อคิดเห็นเสนอแนะอันเป็นประโยชน์จากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้สอนจริงกับกลุ่มทดลอง และผลจากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ใช้ได้ผลดี เพราะสามารถส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษและสามารถส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษได้จริงตรงตามสมมติฐานการวิจัย

5.2.2 ระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

เมื่อพิจารณาระดับความผูกพันของผู้เรียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนที่พัฒนาขึ้น พบว่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอธิบายได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนส่งผลให้ผู้เรียนมีระดับความผูกพันของผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากแนวคิดทฤษฎีที่ใช้สร้างรูปแบบและขั้นตอนการเรียนการสอนสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความผูกพันของผู้เรียน กล่าวคือแนวคิดทฤษฎีที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้แบบตื่นตัวและลงมือกระทำ (active learning) กับแนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อเป็นพลังให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้ (motivation) เมื่อผสมผสานเข้ากับการเรียนการสอนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการมีส่วนร่วมและพลังในการกระทำ ซึ่ง

สอดคล้องกับหลักการของ Barkley (2010) ที่อธิบายว่าเมื่อเรียนภายใต้องค์ประกอบทั้งสองข้างต้น จะเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตัวผู้เรียน transformative learning โดยผู้เรียนจะเรียนสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ดีเมื่อมีความสนใจหรือใจจดจ่อกับสิ่งนั้น และเมื่อเรียนด้วยลักษณะการทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน (collaboration) จะยังสามารถส่งเสริมระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนให้สูงขึ้น เกิดการเชื่อมโยงระหว่างผู้เรียนกับกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในด้านปัญญา อารมณ์ และพฤติกรรม

นอกจากนี้ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนที่ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1. ขั้นสร้างความสนใจ (Encouraging) 2. ขั้นเรียนรู้ร่วมกัน (Working collaboratively) 3. ขั้นแบ่งปันความรู้อย่างสร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively) 4. ขั้นที่ประยุกต์ใช้ความรู้สู่สถานการณ์จริง (Applying knowledge) 5. ขั้นสรุปและสะท้อนความคิด (Concluding and reflecting) ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ ยังช่วยเสริมขยายขอบเขตการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างตั้งใจ กระตือรือร้น เอาใจใส่ ทุ่มเทกับการเรียนอย่างเต็มที่เต็มความสามารถ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร รัตนบุตร (2558) ที่สร้างรูปแบบการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นในการเรียน โดยศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาเชิงสังคมของแบนคูรา ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ แนวคิดการเรียนรู้ตามสภาพจริง แนวคิดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แนวคิดการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ และสร้างเป็นรูปแบบการฝึกอบรม 4A ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างบรรยากาศ (Atmosphere) ขั้นที่ 2 ขั้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Active learning) ขั้นที่ 3 ขั้นการวิเคราะห์ (Analysis) ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปประยุกต์ใช้ (Applications) ซึ่งผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการฝึกอบรมที่ประกอบด้วยแนวคิดทฤษฎีตามที่กล่าวมาสามารถพัฒนาความมุ่งมั่นในการเรียนของนักศึกษาได้จริง

5.2.3 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

จากผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งขึ้นไว้ว่า ความสามารถด้านภาษาอังกฤษทั้ง 2 ทักษะได้แก่การอ่านและการเขียนของนักศึกษาหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนอย่างเป็นระบบและมีความสัมพันธ์กันนั้น ทำให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดแก่ผู้เรียน ส่งผลดีต่อความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยผู้วิจัยเริ่มจากการ

ผสมผสานแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้อย่างตื่นตัว (active learning) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (collaborative learning) และการสร้างแรงจูงใจ (motivation) ทั้ง 3 แนวคิดทฤษฎีเข้าด้วยกันในรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นจนกลายเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลให้ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพิ่มสูงขึ้น

ขั้นตอนการเรียนการสอนที่มีคุณภาพดีเริ่มต้นจากขั้นสร้างความสนใจ (Encouraging) เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจ เห็นประโยชน์หรือความสำคัญของวัตถุประสงค์การเรียนรู้และทราบภาพรวมของการเรียนและกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละบทเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจ (motivation) ที่เป็นเรื่องสำคัญและสามารถกำหนดพฤติกรรมของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ เป็นความรู้สึกที่เกี่ยวกับความสนใจ กระตือรือร้นที่ทำให้ออกมากระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จ เพราะหากผู้เรียนไม่คาดหวังจะประสบความสำเร็จในการเรียน ผู้เรียนจะไม่เกิดพฤติกรรมที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ (แอมโบรส, 2556) ดังนั้นการส่งเสริมแรงจูงใจในขั้นตอนการสร้างควมสนใจนี้เป็นขั้นเริ่มต้นที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

ในขั้นตอนที่สองคือขั้นเรียนรู้ร่วมกัน (Working collaboratively) นั้น เป็นขั้นที่ผู้เรียนจับกลุ่มทำงานเพื่อช่วยกันกำหนดเป้าหมายการทำงานร่วมกัน ในขั้นตอนนี้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ โดยเป็นผู้กำหนดและแบ่งหน้าที่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษโดยมีเป้าหมายแห่งความสำเร็จร่วมกัน ไม่ใช่เพียงผู้เรียนจะแบ่งปันความรู้ทางภาษาอังกฤษซึ่งกันและกันเพียงอย่างเดียว แต่ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนทักษะทางสังคมเช่น การทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

ส่วนในขั้นตอนที่สาม ซึ่งเป็นขั้นแบ่งปันความรู้สร้างสรรค์ (Sharing knowledge creatively) เป็นขั้นที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงาน นำเสนองานของกลุ่มจากที่แบ่งงานกันทำ ถ่ายทอดความรู้ที่ได้เรียนรู้ร่วมกันผ่านการลงมือทำและกิจกรรม เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของกลุ่มตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนหรือตรวจสอบความเข้าใจของตน ซึ่งในขั้นตอนที่สองวางแผนการเรียนรู้และขั้นตอนที่สามนำเสนอผลงานนั้น สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (collaboration) ซึ่งเป็นวิธีการในการเรียนรู้ร่วมกันที่จะทำให้ผู้เรียนจะเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญด้านภาษาและทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นคุณลักษณะพิเศษในการเรียนที่มีการแบ่งงาน การพึ่งพากันเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกัน เป็นการทำงานด้วยกันของผู้เรียนในกลุ่มเพื่อร่วมแบ่งปันงานทางวิชาการร่วมกัน ผู้เรียนจะได้เสริมความมั่นใจ ความรับผิดชอบ ทักษะทางสังคม และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาเพิ่มขึ้น (Siegal, 2005) และทั้งสองขั้นตอนนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้

ต้นตัว (active learning) ที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ ได้มีส่วนในการลงมือกระทำ ยั้งเมื่อผสมผสานกับการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีกิจกรรมในลักษณะร่วมแรงร่วมใจด้วยแล้วนั้น ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เรียนรู้การทำงานร่วมกัน ได้ฝึกทักษะทางภาษาร่วมกัน จึงเป็นการเรียนการสอนที่ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น (เนาวนิตย์ สงคราม, 2555)

ส่วนสองขั้นตอนสุดท้ายคือขั้นประยุกต์ใช้ความรู้สู่สถานการณ์จริง (Applying knowledge) ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้มาจากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมที่ดำเนินการแล้วผ่านการทำแบบฝึกหัด จากนั้นรับคำแนะนำจากผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทราบข้อดีข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงงาน และขั้นสรุปและสะท้อนความคิด (Concluding and reflecting) ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ทบทวนเนื้อหา ประสพการณ์นั้น ทั้งสองขั้นตอนนี้เป็นการฝึกฝนทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกครั้งทั้งในรูปแบบกลุ่มและแบบลำพังตามลักษณะบทเรียน ผู้เรียนทุกคนจะกระทำภาระงานด้วยตนเองเพื่อเป็นการทบทวนความเข้าใจหลังจากผ่านการเรียนรู้บทเรียน สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้อย่างต้นตัว (active learning) ที่ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ ได้แสดงออกถึงความตั้งใจ และรับผิดชอบ ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความพยายามเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย จัดได้ว่าเป็นการเรียนการสอนที่สร้างความรู้ให้กับผู้เรียนเพราะผู้เรียนสามารถสร้างขึ้นมาด้วยตนเองอย่างแท้จริง

เห็นได้อย่างชัดเจนว่าการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ มีความสัมพันธ์กัน และประกอบด้วยขั้นตอนการสอนที่ดีนั้น จะสามารถเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดความผูกพันของผู้เรียนอันจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ Borton & Bryan (2017) ทำการศึกษาเรื่องการสร้างความผูกพันของผู้เรียนที่มีผลการเรียนระดับต่ำด้านการอ่านในห้องเรียนสองภาษา โดยเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้การปฏิบัติงานในชั้นเรียน 7 ลักษณะที่เน้นการเสริมสร้างแรงจูงใจในการอ่านให้ผู้เรียนที่มีผลการเรียนระดับต่ำ ผลการวิจัยพบว่า เมื่อผู้เรียนเกิดความผูกพันของผู้เรียนและแรงจูงใจในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่ว่าจะเป็นการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเล่นเกมกีฬา หรือการอ่าน ผู้เรียนจะทำสำเร็จและทำได้ดี โดยเฉพาะการอ่านที่ผู้เรียนจะอ่านบ่อยครั้งขึ้นทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน รวมถึงมีผลสัมฤทธิ์การเรียนที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าผู้เรียนที่ไม่มีแรงจูงใจในการอ่านและความผูกพันของผู้เรียนอย่างเห็นได้ชัด

5.2.4 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 60 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่สาม แต่พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหากพิจารณาในภาพรวมแล้วนั้น ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ที่ 24.76 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ซึ่งระดับคะแนนยังอยู่ในเกณฑ์ร้อยละ 60 แต่เมื่อใช้การคำนวณทางสถิติพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักศึกษาที่ปรากฏเมื่อเทียบกับเกณฑ์แล้วไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญประเด็นนี้อธิบายได้ว่า ที่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากระยะเวลาในการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นน้อยเกินไป ชั่วโมงสอนอาจไม่เพียงพอ ด้วยแค่ระยะเวลาเพียง 1 ภาคเรียน อาจไม่สามารถทำให้ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความสามารถทางการอ่านและการเขียนอ่อนไม่สามารถพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นได้ตามเกณฑ์ ซึ่งหากนักศึกษามีโอกาสเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนในระยะเวลาอันยาวนานขึ้นจนคุ้นชินกับการเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าว เชื่อได้ว่าผู้เรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของตนเองได้สูงขึ้นจนเห็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนในภาพรวมเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียนแล้วจะพบว่านักศึกษาทุกคนมีพัฒนาการความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างชัดเจน แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนส่งผลดีและมีคุณภาพดีเพราะสามารถพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของตนเองได้มากขึ้น

5.2.5 ความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากทุกด้าน เมื่อพิจารณาความพึงพอใจรายด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจด้านผู้สอนอยู่ในอันดับสูงที่สุด ตามด้วยด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านบรรยากาศการเรียนรู้อ ด้านการวัดประเมินผล และด้านเนื้อหาที่เรียน ทั้งนี้เนื่องมาจากรูปแบบการ

เรียนการสอนกำหนดบทบาทให้ตัวผู้สอน มีบทบาทในลักษณะเป็นผู้ชี้แนะและให้คำแนะนำ ผู้เรียนทำกิจกรรมและฝึกการเรียนรู้ร่วมกันอย่างอิสระทั้งในลักษณะกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ กระบวนการจัดการเรียนการสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีเพื่อนในกลุ่มการทำงาน ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว เกิดแรงจูงใจในการเรียน เนื้อหากิจกรรมที่เรียนเป็นประโยชน์ต่อการเชื่อมโยงความรู้กับการลงมือปฏิบัติ ได้รับการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษทุกชั้นตอน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดประเมินผลตนเองและเพื่อนในชั้นเรียน โดยการสรุปบทเรียนร่วมกันก่อนจบบทเรียน ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและภูมิใจในผลงานหรือผลปฏิบัติของตนเองในบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความสุข ที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย เอื้อต่อการเรียนรู้ ดังนั้นรูปแบบการเรียนการสอนนี้จึงเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้เรียนพึงพอใจในกระบวนการเรียนการสอนและสามารถสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแนวทางที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ ทั้งยังเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของพรพิไล เดิมสินสวัสดิ์ (2552) ที่ศึกษาพัฒนาเว็บเควสสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคและการมีส่วนร่วมในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลสำรวจความคิดเห็นและเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคโดยใช้บทเรียนเว็บเควสที่ได้พัฒนาขึ้นพบว่า ผลการวิเคราะห์แบบบันทึกการเรียนและการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนที่ใช้เว็บเควสโมดูลเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและนักศึกษาส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อรูปแบบการเรียนการสอนนี้

5.2.6 ข้อค้นพบจากการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีข้อค้นพบที่เป็นประเด็นสำคัญดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนนี้เป็นการสอนที่มุ่งส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนอันเป็นทักษะพื้นฐานที่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างตั้งใจ เอาใจใส่ ทุ่มเทให้กับการเรียนอย่างเต็มที่ มีความสามารถ มีความรับผิดชอบ ตั้งใจและหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอ และหากผู้เรียนมีความพร้อมหรือมีคุณลักษณะดังที่กล่าวมาแล้ว ข่อมมีโอกาสนในการประสบผลสำเร็จทางการศึกษาสูง เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีต้องมีแรงจูงใจสูงเพื่อเป็นพลังให้เกิดความสนใจและลงมือทำ ผสมผสานกับแนวทางการเรียนรู้แบบกลุ่มที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกมีกำลังใจ เกิดการช่วยกันวางแผนเป้าหมายและมีความพยายามที่จะทำตามเป้าหมายที่วางไว้ด้วยความขยันอดทน ทุ่มเทร่างกายแรงใจและสติปัญญาจนกว่าจะประสบผลสำเร็จทางการเรียน

2. แรงจูงใจในการเรียนคือสิ่งสำคัญและมีอิทธิพลต่อความผูกพันของผู้เรียน ผู้สอนควรมีวิธีการในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้น เพราะแรงจูงใจจะมีบทบาทให้ผู้เรียนตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมทางการเรียน หากต้องการเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดความผูกพันของผู้เรียนควรมีวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจภายในผู้เรียน เช่น รูปแบบการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมที่น่าสนใจ การทำให้งานเรียนต่าง ๆ มีความหมาย มีประโยชน์ และจำเป็นต่อการนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน เป็นต้น

3. บทบาทของผู้สอนมีความสำคัญกับการสร้างความผูกพันของผู้เรียนอย่างมาก ผู้สอนควรรู้วิธีการสร้างกลยุทธ์ในการจัดการปัญหาพฤติกรรมเชิงลบของผู้เรียนเพื่อเสริมสร้างบรรยากาศในห้องเรียนเชิงบวก การช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหาในการเรียนให้ประสบความสำเร็จทางการเรียน การบริหารจัดการชั้นเรียน และการสร้างการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียน

4. รูปแบบการเรียนการสอนนี้ไม่เพียงแต่ส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน แต่ยังส่งเสริมทักษะทางสังคม โดยกระบวนการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวตามบทบาทหน้าที่ตามช่วงเวลาที่กำหนด สามารถกำหนดเป้าหมายได้ชัดเจนเพื่อบ่งชี้ความสำเร็จ สามารถใช้เวลา การจัดเรียงลำดับความสำคัญของงาน และการจัดการให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้เกิดผลลัพธ์ที่มุ่งหวัง

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

5.3.1.1. ผลจากการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนให้ผลที่น่าพอใจ สามารถพัฒนาความผูกพันกับผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน แสดงว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ในการสร้างเสริมความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนในวิชาภาษาอื่น ๆ หรือทดลองในกลุ่มประชากรที่ใหญ่ขึ้นอย่างระดับชั้นปีอื่น หรือในระดับการศึกษาอื่นเช่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

5.3.1.2 บทบาทผู้สอนด้านการช่วยเหลือสนับสนุนและความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในกลุ่มมีความสำคัญกับการเรียนรู้และความผูกพันของผู้เรียน ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการให้คำแนะนำช่วยเหลือสนับสนุน ขยายขอบเขตความเข้าใจในบทเรียน นำไปสู่การเรียนรู้ตามแผนที่ผู้สอนวางไว้ ส่วนมิตรภาพที่ดีระหว่างสมาชิกภายในห้องทำให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจและพยายามทำกิจกรรมหรือภาระงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างลุล่วงสัมฤทธิ์ผล ความช่วยเหลือสนับสนุนจาก

ผู้สอนและความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนถือเป็นปัจจัยสำคัญให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี เกิดบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลาย และส่งผลดีต่อระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียน

5.3.1.3 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียนรู้และแก้ปัญหาเรื่องข้อจำกัดด้านเวลาหรือสถานที่ ผู้สอนอาจส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้เทคโนโลยีเป็นช่องทางการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์กับผู้สอน หรือผู้เรียนอื่นนอกเวลาเรียนในกรณีผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสซักถามเพราะจำนวนผู้เรียนมีมากหรือเนื้อหาบทเรียนมีความซับซ้อนไม่สามารถถ่ายทอดได้ครอบคลุมเนื้อหาได้ทั้งหมดภายในคาบเรียน ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสในการเข้าถึงผู้สอนเพื่อสอบถามปัญหาหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษาจากผู้สอนโดยตรงเพื่อให้การเรียนการสอนคงความต่อเนื่องและเป็น โอกาสสร้างความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนได้ทั้งในและนอกเวลาเรียน

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1. อาจยังมีตัวแปรหรือปัจจัยอื่น ๆ ที่เป็นสาเหตุของการเกิดความผูกพันของผู้เรียนที่ยังไม่ได้นำมาศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ดังนั้นควรมีการศึกษาเอกสารและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัยอื่น ๆ เพิ่มเติมว่าตัวแปรหรือปัจจัยใดสามารถนำมาอธิบายการสร้าง ความผูกพันของผู้เรียนได้เพิ่มมากขึ้นอีก เช่น Teacher Engagement หรือ Directors Engagement ที่จะกลายเป็นแม่เหล็กดึงดูดให้เกิด Student Engagement และการเปลี่ยนแปลงกระบวนการพัฒนาผู้เรียนสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

5.3.2.2. นักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนนี้มีระดับความผูกพันของผู้เรียน และระดับค่าเฉลี่ยคะแนนดีขึ้น ส่งเสริมให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนที่ดี เอาใจใส่และตั้งใจพยายามและทุ่มเทให้กับการเรียน รูปแบบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้เพื่อยกระดับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ควรดำเนินการอย่างต่อเนื่องในระยะยาวขึ้นหรือนานกว่า 1 ภาคการศึกษาเพื่อศึกษาแนวโน้มระดับความผูกพันของผู้เรียน หรือควรมีกุ่มสำหรับห้องเรียนปกติที่ไม่ได้ใช้รูปแบบการเรียนการสอนนี้เพื่อเปรียบเทียบผลที่ได้ และนำมาปรับปรุงรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: *คุรุสภา ลาดพร้าว*.
- กลุ่มงานนโยบาย กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ. (2555). *การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและผลกระทบต่อไทย*. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2559, จาก <http://www.mfa.go.th/asean/contents/files/other-20130128-161036-636094.pdf>.
- ข่าวสำนักงานรัฐมนตรี. (2559). *ศธ.จับมือสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ สร้างมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ โดยอิงมาตรฐานสากล CEFR และร่วมมือผลักดันมาตรฐานอาชีพผู้สอนภาษาอังกฤษ*. สืบค้น 15 พฤศจิกายน 2561, จาก <http://www.moe.go.th/websm/2016/sep/397.html>
- ข่าวสำนักงานรัฐมนตรี. (2560). *ศธ.จัดประชุมแถลง "แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2579" ต่อสาธารณชน*. สืบค้น 21 พฤษภาคม 2560, จาก <http://www.moe.go.th/websm/2017/apr/196.html>.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับปรับปรุง 2545)*. กรุงเทพฯ.
- คณะทำงานเสนอแผนยุทธศาสตร์ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กระทรวงศึกษาธิการ (2548). *แผนยุทธศาสตร์ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของประชากรไทย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ. 2548-2558)*. สืบค้น 15 ธันวาคม 2559, จาก www.moe.go.th/tuesday/tuesday200948_2.ppt
- ชลลธร วิเชียรรัตน์, ภัทรภร ชัยประเสริฐ, และ สพลณภัทร ศรีแสนรงค์. (2559). *การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุกวิชาเคมีเรื่องอนุพันธ์ของสารประกอบไฮโดรคาร์บอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 18(2), 142-151.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). *80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ: *แคเน็กซ์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น*.
- ณภัทร วุฒิวงศา. (2557). *กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ*. *วารสารนักบริหาร*, 34(1), 89-97.

- ณรงค์ ชุ่มทอง. (2560, 6 มีนาคม). PLC มิติใหม่ นวัตกรรมเพื่อคุณภาพการศึกษาไทย. มติชน. สืบค้นจาก <https://www.matichon.co.th/news/484184>
- ครันภ เพียรจัด. (2551). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนบนเว็บวิชาภาษาไทยด้วยวิธีการเรียนรู้ร่วมกันและการเรียนรู้ด้วยกรณีศึกษาเพื่อสร้างค่านิยมด้านการมีเหตุผลตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพอาภา กลิ่นคำหอม.(2556). โมเดลเชิงสาเหตุของความยึดมั่นผูกพันของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากอิทธิพลของครู (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิสนา แจมมณี. (2545). กระบวนการเรียนรู้ ความหมาย แนวทางการพัฒนาและปัญหาข้อใจ. กรุงเทพฯ: บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) จำกัด.
- ทิสนา แจมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไทยรัฐฉบับพิมพ์. (2559, 20 เมษายน). สกอ.ประกาศแล้วเกณฑ์ภาษาอังกฤษบัณฑิตไทย. ไทยรัฐ. สืบค้นจาก <http://www.thairath.co.th/content/608059>.
- ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์. (2561, 28 กันยายน). บริติช เคานซิล และกระทรวงศึกษาธิการพลิกโฉมการสอนครูภาษาอังกฤษ 17,000 คน เปลี่ยนการสอนเน้นท่องจำ “แกรมม่า-ไวยากรณ์” สู่อุปกรณ์สื่อสาร ภาษาอังกฤษได้จริง. ThaiPR.net สืบค้นจาก <https://www.ryt9.com/s/prg/2893466>
- เนาวนิตย์ สงคราม. (2555). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อสร้างองค์ความรู้และความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บงกช วงศ์หล่อสายชล. (2555). กลยุทธ์การสร้างควมยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนของนักเรียนจากผลการวิเคราะห์เอสอีเอ็ม: การพัฒนาและการนำไปปฏิบัติ (ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุหงา วัฒนะ. (2546). Active learning. วารสารวิชาการ, 6(9), 30-34.
- ประยุทธ์ จันทร์โอชา. (2560). ปาฐกถาพิเศษ “การขับเคลื่อน Thailand 4.0 ด้านการเกษตร อาหาร และเทคโนโลยีชีวภาพ” 17 มีนาคม 2560 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน. สืบค้น 4 กรกฎาคม 2560, จาก http://www.ku.ac.th/web2012/index.php?c=adms&m=selbannerh_

- th&time=20170318143147&page=%A2%E8%D2%C7%CA%D2%C3%E1%C5%D0%A1%D4%A8%A1%C3%C3%C1&ip=10&load=tab5&lang=thai&id=751&id1=0
- ปรีชาญ เดชศรี. (2545). การเรียนรู้แบบ Active learning ทำได้อย่างไร. *วารสารการศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี*, 30(116), 53-55.
- พชรพร เจริญวินัย. (2559). แนวคิดและวิจัยด้าน *Student Engagement: Learning Institute KMUTT*. สืบค้น 23 สิงหาคม, จาก <http://celt.li.kmutt.ac.th/km/index.php/author/pacharaporn/>
- พิชัย ทองดีเลิศ. (2547). การนำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ร่วมกันบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน (ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์. (2556). *ทักษะ 5C* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาสกร เรืองรอง, ชไมพร ศรีสุราช, ประหยัด จิระวรพงศ์, วณิชชา แม่นยำ, วิลาวัลย์ สมยาโรน, และ ศรัณยู หมั่นเดช. (2557). เทคโนโลยีการศึกษากับครูไทยในศตวรรษที่ 21. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 5(ฉบับพิเศษ) สืบค้นจาก http://journal.pim.ac.th/uploads/content/2014/12/o_1984rdsj8vr8nc715d1ml0vqd1a.pdf
- ภูวเรศ อับดุลสตา. (2554). การพัฒนาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยดุสิตธานี. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยดุสิตธานี.
- ยุวดี พันธุ์สุจิต. (2554). การวิเคราะห์โมเดลทางเลือกของความยึดมั่นผูกพันกับโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านการเรียนรู้แบบลุ่มลึก (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรขา อรัญวงศ์. (2543). *รูปแบบการสอน [Models of Teaching]*. กำแพงเพชร: สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร.
- ลลิตา ภู่ทอง. (2552). *รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาเขตภาคเหนือตอนบน* (รายงานผลการวิจัย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง (แปล). (2554). *ทักษะแห่งอนาคตใหม่: การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ 21 [21st Century Skills: Rethinking how student learn]*. กรุงเทพฯ: โอเพ่นเวิลด์ส์.
- วรรณะ จุฬะวนิชกุล. (2548). *แผนยุทธศาสตร์ยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของประชากรไทยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ. 2548 – 2558)*. กลุ่มพัฒนาระบบสารสนเทศ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. สืบค้นจาก http://www.moe.go.th/web_studyenglish/about.htm

- วารสาร สามโกเศศ. (2559, 27 ธันวาคม). อุดมศึกษา นอกคอก จากคอลัมน์ อาหารสมอง. กรุงเทพฯ
ธุรกิจ. สืบค้น 28 ธันวาคม 2559, จาก <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/639840>
- วิจารณ์ พาณิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิจารณ์ พาณิช. (2556). *สนุกกับการเรียนในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิจารณ์ พาณิช. (2558). *Active learning กับบัณฑิตแห่งศตวรรษที่ 21*. สืบค้น 22 กุมภาพันธ์, จาก
<https://www.gotoknow.org/posts/593217>
- วิชัย เสวกงาม. (2559). *เอกสารประกอบการบรรยาย การจัดการเรียนการสอนแบบ Active learning*.
สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.
- ศศิธร รัตนบุตร. (2558). *การศึกษาและพัฒนาความมุ่งมั่นในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการศึกษาการศึกษารัฐมวัย (ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์บัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศักดิ์ ไชยกิจเจริญ. (2548). *สอนอย่างไรให้ Active learning*. วารสารนวัตกรรมการเรียนการสอน, 2(2).
- ศุภวรรณ ตั๊จพิบูล. (2553). *การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน โดยบูรณาการแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เนื้อหา และประเภทงานเขียน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต (ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์บัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สังัด อุทรานันท์. (2529). *การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.). (2559). *การผลสอบ O-NET ไปพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน*. *NIETS News*, 57(มีนาคม-เมษายน), สืบค้นจาก http://www.niets.or.th/uploads/content_pdf/pdf_1460448969.pdf.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR)*. สืบค้น 18 พฤศจิกายน 2561, จาก <http://english.obec.go.th/english/2013/index.php/th/2012-08-08-10-26-5/74-cefr>.

- สมเกียรติ อ่อนนิมิต. (2554). *ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยในอาเซียน*. สืบค้น 20 มกราคม 2559, จาก <https://blog.eduzones.com/wigi/81880>.
- สมยศ นาวิกาน.(2540). *การบริหารและพฤติกรรมองค์กร เรื่องการจูงใจ: จากแนวความคิดไปสู่การประยุกต์ใช้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- สรพล จิระสวัสดิ์. (2551). *ผลกระทบของการใช้และไม่ใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ในการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมงานต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและสภาวะผู้บกพร่องของนักศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต (ปริญญาโทปริญญาตรีบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาโรจน์ เกษมสุขโชติกุล. (2554). *Peer assist กลไกการเรียนรู้ก่อนลงมือทำ ลดพฤติกรรมที่ผิดซ้ำซาก*. สืบค้นจาก <http://kmi.or.th/document/Peer Assist.pdf>.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *ร.ม.ช.ศ. เป็นประธานการอบรมพัฒนาครูแกนนำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (English Boot Camp)*. ข่าวสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สืบค้นจาก <http://www.obec.go.th/news/69367>.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาไทยในการจัดการศึกษา*. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564)*. สืบค้นจาก <http://www.moe.go.th>.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2558). *พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ร่วมสมัย ฉบับราชบัณฑิตยสภา*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 กระทรวงศึกษาธิการ*. สืบค้นจาก <http://www.onec.go.th/index.php/book/BookView/1540>
- สิทธิชัย ทองมาก และคณะ. (2555). *การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ*. *วารสารสำนักหอสมุด*, 1(1).
- สุจินต์ หนูแก้ว. (2554). *การพัฒนากลยุทธ์การเรียนการสอนเพื่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาคู* (ปริญญาโทปริญญาตรีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิพันธ์ บุญศักดิ์ . (2557). *บทความความมุ่งมั่นแน่วแน่ของนักเรียน (Student Engagement)*. สืบค้น 24 มิถุนายน 2559, จาก <http://www.kroobannok.com/blog/66439>.

- อรพรรณ พรสีมา. (2540). *การเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ ใน ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม: ค้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- อรศิริ เลิศกิตติสุข, และดวงกมล ลิ้มโกมุท. (2552). *การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน*, สืบค้นจาก <http://www.thaigoodview.com/node/42182>.
- อัญชญา ศรีเรืองฤทธิ์ และคณะ.(2552). *การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนไทย*. (รายงานผลการวิจัย). เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน* (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2560). *กรอบการเรียนการสอนและการวัดผลภาษาของสหภาพยุโรปกับการปฏิรูป การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ.*, 10(1).
- อุเทน ทองทิพย์. (2557). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการสำรวจข้อมูลระยะไกล 1 โดย การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาหลักสูตรเทคโนโลยีภูมิศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- อุษณีย์ เทพวรชัย. (2542). *การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกทางการศึกษาพยาบาลในระดับปริญญาตรี* (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาคุยศึกษิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกชัย กี่สุขพันธ์. (2538). *การบริหาร: ทักษะและการปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุขภาพใจ.
- แอม โบรส ชูชาน เอ. (2556). *การเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21: 7 หลักการสร้างนักเรียนรุ่นแห่งอนาคต ใหม่*. กรุงเทพฯ: โอเพ่นเวิลด์ส พับลิชชิง เฮาส์.

ภาษาต่างประเทศ

- Alarcon, G.M., Edward. J.M., & Menke, L.E. (2011). Student burnout and engagement: A test of the conservation of resources theory. *J Psychol.* 145(3), 211-227.
- Anderson, A., Hamilton, R. J., & Hattie, J. (2004). Classroom climate and motivated behaviour in secondary school. *Learning Environments Research*, 7, 211-225.
- Appleton, J.J., Christenson, S.L., & Furlong, M.J. (2008). Student engagement with school: Critical conceptual and methodological issues of the construct. *Psychology in the School*, 45(5), 369-386.

- Axelson, R.D. & Flick, A. (2011). Defining student engagement. *Change: The Magazine of Higher Learning*, 43(1), 38-43.
- Bahous, R. (2011). Motivating students in the EFL Classroom: A case study of perspectives. *English Language Teaching*, 4(3).
- Baldwin, J., & Williams, H. (1988). *Active learning: A teacher's guide*. Great Britain: T.J. Press.
- Barkley, E. F. (2010). *Student engagement techniques: a handbook for college faculty*. USA: PB Printing.
- Barkley, E.F., Cross, K.P., & Major, C.H. (2005). *Collaborative learning techniques: A handbook for college faculty*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Bartko, W.T. (2005). The ABCs of engagement in out-of-school-time programs. In *New Directions for Youth Development*, No. 105, Spring 2005. MacArthur Foundation.
- Bayon, A., Santos, O. C. & Boticario, J.G. (1990). *A component to carry out the Logical Framework Approach in dotLRN*. Spain: Computer Science School.
- Bender, W. N. (2002). *Differentiation instruction for students with learning disabilities*. California: Corwin Press, INC.
- Bonwell, C.C., & Eison, J. A. (1991). Active learning: Creating excitement in the classroom. *ASHE-ERIC Higher Education Report*, 1.
- Borton Capina, A., & Bryan, G. (2017). Engaging reluctant learners in a French Immersion classroom. *Current Issues in Education*, 20(1).
- Brackett, M. A., Reyes, M. R., Rivers, S. E., Elbertson, N. A., & Salovey, P. (2011). Classroom emotional climate, teacher affiliation, and student conduct. *Journal of Classroom Interaction*, 46, 27-36.
- Brophy, J. (1983). Conceptualizing student motivation. *Educational Psychologist*, 18.
- Brown, H. D. (2001). *Teaching by principles and interactive approach to language pedagogy*. (2 nd ed.) Addison Wesley Longman, Inc.
- Bruffee, Kenneth A. (1995). Sharing our toys: Cooperative learning versus collaborative learning. *Change: The Magazine of Higher Learning*, 27(1).
- Carini, R. M., Kuh, G. D., & Klein, S. P. (2006). *Student Engagement and Student Learning: Testing the Linkages*. Research in Higher Education.

- Chapman, E. (2003). *Assessing student engagement rates*. ERIC Clearinghouse on Assessment and Evaluation. Retrieved February 15, 2017, from <http://www.ericdigest.org/2005-2/engagement.html>
- Chapman, G. D. (1991). *The effects of cooperative team learning on student achievement in verbal learning strategies* (Doctoral dissertation). The University of Alabama.
- Coates, H. (2007) A model of online and general campus-based student engagement. *Assessment and Evaluation in Higher Education*, 32(2), 121–141 .
- Colaizzi, P. (1978). *Psychological research as the phenomenologist views it*. New York: Oxford University Press.
- Davis, Barbara G. (1993). *Collaborative learning: Group work and study teams*. San Francisco: Jossey-Bass Publishers, Retrieved April 16, 2017, from: <http://teaching.berkeley.edu/bgd/collaborative.html>.
- Dick, W., & Carey, L. (1996). *The systematic design of instruction* (4th ed). New York. Longman.
- Domjan, M. (1996). *The principles of learning and behavior belmont*. California: Thomson Wadsworth.
- Dörnyei, Z. (2001). *Teaching and researching motivation (Applied linguistics in action)*. England: Pearson Education Limited.
- Edge, J. (1993). *Essentials of english language teaching*. Singapore: Longman.
- Flowerdew, J., & Miller, L. (2012). Assessing listening. In C. Coombe, P. Davidson, B. O’Sullivan, and S. Stoyhoff (Eds.), *The Cambridge Guide to Second Language Assessment* (pp.225-233). New York: Cambridge University Press.
- Fonseca, J. C. (2008). *A case study of an outperforming urban high school: The relational pattern between student engagement and student achievement in a magnet high school in Los Angeles*. University of Southern California.
- Fredricks, A. J., Blumenfeld, C. P., & Paris, H. A. (2004). School engagement: Potential of the concept, state of the evidence. *Review of Educational Research*, 74(1), 59-109.
- Fredricks, J., McColskey, W., Meli, J., Mordica, J., Montrosse, B., & Mooney, K. (2011). *Measuring student engagement in upper elementary through high school: a description of 21 instruments. (Issues & Answers Report, REL 2011–No. 098)*. Washington, DC:

U.S. Department of Education, Institute of Education Sciences, National Center for Education Evaluation and Regional Assistance, Regional Educational Laboratory Southeast.

- Good, C.V. (1973). *Dictionary of education* (3rd ed). New York: McGraw-Hill.
- Harmer, J. (1998). *How to teach english*. Harlow, Addison Wesley: Longman Limited.
- Harmer, J. (2001). *The practice of english language teaching*. Essex: Pearson Education Limited.
- Hattie, J., & Timperley, H. (2007). The power of feedback. *Review of Educational Research*, 77(1), 81-112.
- Hlas, C.S. (2005). *Student perceptions of engagement, challenge, scaffolding, and confidence when completing high school algebra tasks*. Graduate College: The University of Iowa.
- Hubley, N.J. (2012). Assessing Reading. In C. Coombe, P. Davidson, B. O'Sullivan, and S. Stoyneff (Eds.), *The Cambridge Guide to Second Language Assessment* (pp.211-217). New York: Cambridge University Press.
- Jennings, J. M., & Angelo, T. (2006). *Student engagement measuring and enhancing engagement with learning*. New Zealand: New Zealand Universities Academic Audit Unit.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1992). Cooperative learning in the social studies classroom: An invitation to social studies. *National Council for the Social Studies Bulletin*, 87, 48-50.
- Joyce, B., Weil, M., & Calhoun, E. (2011). *Models of teaching* (8th ed). Massachusetts: Allyn & Bacon.
- Kahu, E.R. (2013). Framing student engagement in higher education. *Studies in Higher Education*, 38(5), 758-733.
- Kemp, J. E., Morrison, G. R., & Ross, S. V. (1994). *Design effective instruction*. New York: Macmillan.
- Kibler, R. J. (1974). *Behavioral objectives and instructional process: Selected reading for the introduction to the teaching profession*. Edited by Milton Muse. Berkeley: McCutchan.
- Kilbane, C.R., & Milman, N.B. (2014). *Teaching models: Designing instruction for 21st century learners*. New Jersey: Pearson.
- Kuh, G. D. (2009). The national survey of student engagement: Conceptual and empirical foundations. *New Directions for Institutional Research: No.141*. Using NSSE in institutional research. CA: Jossey-Bass.

- Laal, M., Laal M., & Khattami-Kermanshahi, Zh. (2014). Teaching and education; collaborative style. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 116, 4057-4061.
- Lee, J.-S.(2014). The relationship between student engagement and academic performance: Is it a myth or reality?. *The Journal of Educational Research*, 103, 117-185.
- Lin Lin. (2015). *Investigating chinese HE EFL classrooms: Using collaborative learning to enhance learning*. Retrieved May 10, 2016, from <http://www.aare.edu.au/03pap/le03008.pdf>.
- Liu, M. (2007). Chinese students' motivation to learn English at the tertiary level. *Asian EFL Journal*, 9(1), 126-146.
- Lorenzen, M. (2001). Active learning and library instruction. *Illinois Libraries*, 83(2).
- Lynch, K. (1999). *Active learning*. Retrieved December 3, 2016, from <http://www.chelt.ac.uk/gdn/abstracts/a61.htm>
- Maehr, M., & Meyer, H. (1997). Understanding motivation and schooling: Where we've been, where we are, and where we need to go. *Educational Psychology Review*, 9.
- Maheady, L., Mallette, B., Harper, G.F., Sacca, K.C., & Pomerantz, D. (1994). Peer-mediated Instruction for high-risk students. *Teaching Reading to High-Risk Learners*. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Mandernach, B. J. (2009). Effect of instructor-personalized multimedia in the online classroom. *International Review of Research in Open and Distance Learning*: 10(3)
- McKinney, K. (2011). *Active learning*. Center for Teaching, Learning & Technology. Illinois State University: Instructional Technology & Development Center. Retrieved from <https://www.baruch.cuny.edu/facultyhandbook/.../ActiveLearning.docx>
- McRae, D. (2011). *Student engagement: Attendance, participation and belonging. What Works. The Work Program: Core Issues 5*. What Works National Office, National Curriculum Services. Retrieved December 15, 2016, from http://www.whatworks.edu.au/upload/1250830979818_file_5Engagement.pdf
- Meyers, C., & Jones, B. T. (1993). *Promoting active learning*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Momani, M., Asiri, M. A. Majed., & Alatawi, S. M. (2016). The impact of implementing active learning strategies in teaching English from the perspective of Tabuk Educational

- Region intermediate school teachers. *Asian Journal of Educational Research*, 4(1), 19-35.
- Natriello, G. (1984). Problems in the evaluation of students and student disengagement from secondary schools. *Journal of Research and Development in Education*, 17, 14-24.
- Newmann, Fred M., Wehlage, Gary G., & Lamborn, Susie D. (1992). The significance and sources of student engagement. In Newmann, Fred M. (Ed.), *Student Engagement and Achievement in American Secondary Schools* (pp. 11-39). New York: Teachers College Press.
- Nixon, J., Martin, J., McKeown, P., & Ranson, S. (1996). *Encourage learning: Toward a theory of the learning school*. Buckingham: Open University.
- Nora A., & Crisp, G. (2007). Mentoring students: Conceptualizing and validating the multi-dimensions of a support system. *Journal of College Student Retention: Research, Theory & Practice*, 9(3), 337–356. Retrieved February 20, 2017, from <https://doi.org/10.2190/CS.9.3.e>
- Ormrod, J. E. (2003). *Educational psychology: Developing learners* (4th ed.). Upper Saddle River, N.J: Merrill/Prentice Hall.
- Panitz, T. (1999). *Collaborative versus cooperative learning: A comparison of the two concepts which will help us understand the underlying nature of interactive learning*. Retrieved February 20, 2017, from <http://www.capecod.net/~TPanitz/> Tedspace.
- Pascarella, E. T., & Terenzini, P. T. (1991). *How college affects students: Findings and insights from twenty years of research*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Pino James, Nicolás. (2015). *Golden rules for engaging students in learning activities*. Retrieved November 3, 2018, from <https://www.edutopia.org/blog/golden-rules-for-engaging-students-nicolas-pino-james>.
- Pornpilai Termsinsawadi. (2009). *A development of WebQuest modules to enhance English reading and writing abilities and learning engagement of undergraduate engineering students at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon, North Bangkok Campus*. English as Bangkok: Chulalongkorn University.
- Prince, Michael. (2004). Does active learning work? A review of the research. *Journal of Engineering Education*, 93(3), 223–232.

- Raygor, A.L., & Raygor R.D. (1985). *Effective reading: Improving reading rates and comprehension*. New York: McGraw-Hill.
- Reeve, J., Jang, H., Carrell, D., Jeon, S., & Barch, J. (2004). Enhancing students' engagement by increasing teachers' autonomy support. *Motivation and Emotion*, 28(2).
- Reid, J., Forrestal, P., & Cook, J. (1989). *Small group learning in the classroom*. Portsmouth, NH: Heinemann.
- Reyes, M. R., Brackett, M. A., Rivers, S. E., White, M., & Salovey, P. (2012). Classroom emotional climate, student engagement, and academic achievement. *Journal of Educational Psychology*, 104, 700-712.
- Richey, R. C., Klein, J. D., & Tracey, M. W. (2011). *The instructional design knowledgebase*. New York: Routledge.
- Salanova, M., Schaufeli, W., Martinez, I., & Bresó, E. (2010). How obstacles and facilitators predict academic performance: The mediating role of study burnout and engagement. *Anxiety Stress Coping*, 23(1), 53-70.
- Salemi, M. K. (2001). *Running head: Active learning*. Department of Economics. University of North Carolina. USA, from www.unc.edu/~salemi/Papers/Active_Learning_SEJ.pdf
- Saylor, J.G., Alexander, W.M., & Lewis, A.J. (1981). *Curriculum planning for better teaching and learning* (4th ed.). New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Schunk, D. H., & Mullen, C. A. (2012). Self-efficacy as an engaged learner. In S. Christenson, A. Reschly, & C. Wylie (Eds.), *Handbook of research on student engagement*. Boston, MA: Springer US.
- Scrivener, J. (2011). *Learning teaching*. London: Macmillan Education.
- Siegel, C. (2005). Implementing a research-based model of cooperative learning. *Journal of Educational Research*, 98, 6.
- Skinner, E. A., & Belmont, M. J. (1993). Motivation in the classroom: Reciprocal effects of teacher behavior and student engagement across the school year. *Journal of Educational Psychology*, 85, 571-581.
- Slavin, R. E. (1987). Cooperative learning and cooperative schools. *Educational Leadership*, 45, 7-13.

- Smith, B.L., & MacGregor, J.T. (1992). *What is collaborative learning? in collaborative learning: A sourcebook for higher education*. Pennsylvania State University, USA: National center on postsecondary teaching, learning, and assessment Publishing.
- Sonam Mehta, & A. K. Kulshrestha. (2014). Implementation of cooperative learning in science: A developmental-cum-experimental study. *Education Research International*.
- Stearns, Sersan A. (1994). *Steps for active learning of complex concepts*. College Teaching.
- Stoltz, Paul G. (1997). *Adversity quotient: Turning obstacles into opportunities*. John Wiley & Sons, Inc.
- Sweet, A.P., Guthrie, J.T., & Ng, M. (1996). *Teacher perceptions and students' motivation to read*. Reading Research Report No. 69. Athens. GA: National Reading Research Center.
- Tamimi, A. A., & Shuib, M. (2009). Motivation and attitudes towards learning English: A study of petroleum engineering undergraduates at Hadhramout university of sciences and technology. *GEMA Online Journal of Language Studies*, 9(2), 29-55.
- Tantarangsee, C. (2015). The impact of coded indirect corrective feedback with error treatment on frequent english writing errors. *IRD Journal: Suan Sunanta Rajabhat University*, 7(1).
- Taylor, L., & Parson, J. (2011). Improving student engagement. *Current Issues in Education*, 14(1). Retrieved from <http://cie.asu.edu/>
- Topping, K. J. (2005). Trends in peer learning. *Educational Psychology*, 25(6), 631-645.
- Trowler, V. (2010). *Student engagement literature review*. The Higher Education Academy. Department of Educational Research: Lancaster University.
- Tyler, W. R. (1970). *Basic principles of curriculum and instruction* (3rd ed.) Chicago: The University of Chicago Press.
- Ur, P. (2012). *A course in english language teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ushioda, E. (2013). *International perspectives on motivation: Language Learning and Professional Challenges*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Weigle, S.C. (2012). *Assessing writing*. In C. Coombe, P. Davidson, B. O'Sullivan, and S. Stoyloff (Eds.), *The Cambridge Guide to Second Language Assessment*. New York: Cambridge University Press.

Willms, J. D. (2003). *Student engagement at school: A sense of belonging and participation.*

organisation for economic co-operation and development report (OECD). Results from PISA 2000, Paris.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพียรศิริ เอกนิยม
อดีตคณบดีคณะศิลปศาสตร์ และอดีตผู้อำนวยการสถาบันภาษา
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร วงษ์จันทร์
ผู้อำนวยการสถาบันภาษาลพบุรี
อดีตอาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิสากร ประคองชาติ
อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
4. อาจารย์ ดร.ศิริณี เจนวิทย์การ
อดีตคณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
5. อาจารย์ ดร. ประมาณ ทรัพย์ผดุงชนม์
รองผู้อำนวยการฝ่ายวิจัย สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
6. อาจารย์ ดร. สกลกานต์ อินทร์ไทร
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
7. อาจารย์ ดร. ธนภัทร จันทร์เจริญ
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการและบริการวิชาการ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
8. อาจารย์ ดร. ณัฐกฤตา โชติภักธนสุข
หัวหน้าหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
9. อาจารย์ ดร. จันทร์พา ทัดภูธร
อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ภาคผนวก ข

คู่มือการจัดการเรียนการสอนและแผนการสอน

คู่มือการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อ
ส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำนำ

คู่มือการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีฉบับนี้เป็นคู่มือการจัดการเรียนการสอนประกอบการทำวิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นคำแนะนำการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น รายละเอียดต่าง ๆ ในคู่มือฉบับนี้จะอธิบายให้ผู้สอนทราบถึงสิ่งที่ควรศึกษาและควรจัดเตรียม ตลอดจนวิธีปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบนี้ดำเนินไปอย่างราบรื่นและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่นำเสนอไว้เน้นการเสริมสร้างความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีด้วยการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เสริมสร้างให้เกิดความผูกพันของผู้เรียน (Student Engagement) ซึ่งสามารถช่วยส่งเสริมคุณภาพการเรียนรู้ เสริมสร้างพฤติกรรมและทัศนคติที่ดีด้านการเรียนของผู้เรียน รวมทั้งกิจกรรมแบบร่วมมือที่สร้างแรงจูงใจในการเรียนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเพื่อมุ่งพัฒนาทักษะด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือประกอบรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษฉบับนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่จะนำไปใช้จัดกิจกรรมและสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

ข้อควรปฏิบัติก่อนจัดการเรียนการสอน

เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างเรียบร้อยและผู้เรียนมีพัฒนาการตามเป้าหมายของบทเรียน ผู้สอนควรปฏิบัติตามคำแนะนำต่อไปนี้ก่อนจัดการเรียนการสอน

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผู้สอนควรศึกษารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ทั้งนี้เพื่อให้ทราบที่มา แนวคิดพื้นฐาน หลักการสำคัญและเหตุผลในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ทราบถึงองค์ประกอบต่าง ๆ และมองเห็นภาพรวมความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในรูปแบบการเรียนการสอน จากนั้นผู้สอนควรศึกษาคู่่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนเพื่อให้ทราบแนวทางการจัดการเรียนการสอน แผนการสอน วัตถุประสงค์ของบทเรียนแต่ละบทเรียน องค์ประกอบหรือข้อปฏิบัติที่จำเป็นในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ

ผู้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนได้กำหนดปัจจัยด้านการเรียนการสอนไว้แล้วทั้งในด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระสำคัญ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน ระยะเวลาที่ใช้ในการสอน รวมทั้งแนวทางการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน ผู้สอนควรทำความเข้าใจกับคู่มือการเรียนการสอนก่อนดำเนินการสอนเพื่อจะได้ข้อมูลว่าการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ และควรปรับปรุง แก้ไข หรือเพิ่มเติมสิ่งใด แผนการสอนแต่ละแผนมีองค์ประกอบหลักเหมือนกันได้แก่ ชื่อหัวเรื่อง วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระสำคัญ ขั้นตอนกิจกรรมการเรียนรู้ เวลาในการสอน สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ทั้งนี้ ผู้สอนสามารถใช้วิจารณญาณในการปรับเปลี่ยนได้ตามบริบทและสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป เพื่อจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและบรรลุเป้าหมายของการเรียนที่กำหนด

2. จัดเตรียมการสอน

ผู้สอนควรจัดเตรียมการสอน โดยศึกษาลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ก่อนดำเนินการสอนดังนี้

2.1 ศึกษาแผนการสอนล่วงหน้าอย่างละเอียดก่อนที่จะดำเนินการสอน

2.2 ศึกษากระบวนการสอน วิธีสอน หรือกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มดำเนินการสอน

2.3 เตรียมเอกสารสื่อการสอนที่จะใช้ในการสอนให้พร้อม เช่น บทเรียน แบบฝึกหัด หรือเอกสารประกอบ โดยผู้สอนถ่ายเอกสารเตรียมไว้หรือให้ผู้เรียนดาวน์โหลดเอกสารล่วงหน้าก่อนเรียน จัดเตรียมสื่อออนไลน์และวัสดุที่ใช้ในการสอนต่าง ๆ ในห้องเรียน

2.4 เตรียมเครื่องมือที่จะใช้ในการวัดและประเมินผล การวัดและประเมินผลตามรูปแบบการเรียนการสอนและในแผนการสอนแบ่งเป็น 2 ช่วงเวลา ได้แก่ การวัดและประเมินผลก่อนเรียน และการวัดและประเมินผลหลังเรียน และมีแบบบันทึกการเรียนรู้ (Learning log) ของผู้เรียนเมื่อเรียนจบในแต่ละแผน โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.4.1 ช่วงก่อนเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบ ผู้เรียนรับการทดสอบด้วยแบบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้สอนตรวจคำตอบและบันทึกคะแนนเก็บไว้ แบบทดสอบแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการอ่าน เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ (20 คะแนน)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการเขียน เป็นแบบอัตนัย 2 ข้อ (20 คะแนน)

2.4.2 ช่วงดำเนินการเรียนการสอนตามรูปแบบ ผู้เรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ลงในแบบบันทึกการเรียนรู้ทุกครั้งหลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอนตามแผนการสอนแต่ละแผน ผู้เรียนจะได้ทบทวนเนื้อหาสิ่งที่ได้เรียนมา บันทึกสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจหรือใส่ใจในการเรียนแล้วเขียนสรุปสาระสำคัญลงในแบบบันทึกการเรียนรู้ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงระดับความผูกพันของผู้เรียนกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนคอยเก็บแบบบันทึกการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อสังเกตและแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในช่วงดำเนินการเรียนการสอน

2.4.3 ช่วงหลังเสร็จสิ้นการดำเนินการเรียนการสอนตามรูปแบบ ผู้เรียนรับการทดสอบด้วยแบบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบช่วงก่อนเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบ จากนั้นผู้สอนตรวจคำตอบ บันทึกคะแนนแล้วนำข้อมูลการวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษช่วงก่อนและหลังเรียนมาคิดหาค่าเฉลี่ย หากค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นแปลว่าผู้เรียนมีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น จากนั้นนำผลการวัดเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบนี้มีประสิทธิผล

แนวปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน

---

1. ลักษณะของผู้เรียน

รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนมีระดับความเหมาะสมกับ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน (Basic User) โดยจะเป็นนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาใดก็ได้ โดยรูปแบบการเรียนการสอนนี้จัด ระดับความยากง่ายไว้ที่ระดับ A2 ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ที่ผู้เรียนสามารถใช้และ เข้าใจประโยคภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันระดับกลาง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการจับจ่ายใช้สอย สถานที่ การทำงาน และสามารถสื่อสารประโยคในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไป สามารถบรรยาย ความคาดหวัง สิ่งแวดล้อม สิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ ทั้งนี้ ผู้สอนสามารถเลือกบทอ่านหรือการเขียน ในระดับยากขึ้นหากผู้เรียนมีความสามารถสูงกว่าระดับนี้ และหากผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ที่อ่อน ผู้สอนควรปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้ยืดหยุ่นและสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ หลากหลายเหมาะกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ผู้เรียนควรมีพื้นฐาน ทางด้านเทคโนโลยีเพื่อใช้เป็นแหล่งข้อมูลในการค้นคว้าข้อมูลออนไลน์เพิ่มเติมในช่วงการทำ กิจกรรมกลุ่มและเพื่อการพัฒนาตนเอง

2. การจัดสภาพการเรียนการสอน

เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความผูกพัน ของผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ลักษณะการจัดสภาพการเรียนการสอนควรอยู่ใน บรรยากาศการเรียนรู้ที่ผู้สอนไม่เน้นการบรรยายหน้าชั้นเรียนเพื่อมอบความรู้โดยตรง แต่ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างตื่นตัวจากการเริ่มคิดและลงมือทำ ซึ่งไม่ได้หมายถึงแค่การมอบ โจทย์สั่งงานตามใบงานหรือการบ้านทำโครงการต่าง ๆ สิ่งสำคัญอยู่ที่การจัดสภาพการเรียน การสอนที่ผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด มีบรรยากาศแห่งมิตรภาพและความสัมพันธ์ที่ดีในชั้นเรียน ผู้สอน ต้องช่วยเสริมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานกลุ่มอย่างสร้างสรรค์และช่วยเหลือกัน ส่งเสริมให้เกิด การทำงานแบบร่วมมือที่จะช่วยสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน กล้าแสดง ความ คิดเห็นและได้แรงบันดาลใจในการเรียนจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนสบายใจ สนุก และ สนใจต่อกิจกรรมและบทเรียนที่เกิดขึ้น และรู้สึกว่าการเรียนผ่านไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ผู้สอนกำหนดการจัดที่นั่งของผู้เรียนให้เป็นกลุ่มเพื่อให้สมาชิกทุกคนหันหน้าเข้าหากัน เห็นหน้ากัน

ทำงานร่วมกันโดยสะดวก เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตามแนวคิดของรูปแบบ โดยในช่วงแรกของการเรียนการสอนตามรูปแบบนั้น ผู้เรียนอาจยังไม่คุ้นชินกับรูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรอภิปรายทำความเข้าใจถึงลักษณะของรูปแบบการสอน ขั้นตอนการสอน การวัดประเมินผล และ บทบาทของผู้เรียน ในช่วงแรกของการเริ่มสอนผู้สอนต้องอธิบาย ให้คำชี้แนะ แก้ปัญหา จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนจนกระทั่งผู้เรียนเข้าใจบทบาทของตนเอง ปรับตัว และคุ้นเคยกับรูปแบบการเรียนการสอน

3. การจัดกลุ่มผู้เรียน

ในการจัดกลุ่มผู้เรียนเพื่อทำกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ควรเป็นกลุ่มที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกคิด ฝึกตัดสินใจ ฝึกการทำงานร่วมกันและสร้างความเข้าใจผ่านการพูดคุยสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม การทำกิจกรรมกลุ่มควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทร่วมกันในการแสวงหาความรู้ในลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่วนผู้สอนมีหน้าที่เตรียมการ ให้คำปรึกษา วางแนวกิจกรรมและประเมินผลพัฒนาการของผู้เรียน ขณะทำกิจกรรมกลุ่มนั้นผู้สอนควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนทบทวนความรู้เดิมและประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนมาหรือที่มีอยู่ และในการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันนั้น ผู้สอนควรมั่นใจว่าผู้เรียนได้สนทนาอย่างมีความหมายและสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับหัวข้อกิจกรรมกลุ่ม ผู้สอนควรแนะนำให้ผู้เรียนแสวงหาข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและเหมาะสมมานำเสนอ

จำนวนผู้เรียนในกลุ่มควรมีประมาณ 4-6 คน ผู้เรียนในกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคละกันไปทั้งสูง ปานกลาง และต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนหรือเกรดภาษาอังกฤษที่เรียนผ่านมา หรืออาจใช้คะแนนจากการทดสอบก่อนเรียน (pretest) มากำหนดการจัดกลุ่ม ในช่วงระยะสัปดาห์แรกของการเรียนการสอนผู้สอนอาจเป็นผู้กำหนดกลุ่มกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนปรับตัวและเข้าใจลักษณะการทำกิจกรรมกลุ่ม เมื่อผู้เรียนเริ่มเข้าใจขั้นตอนและบทบาทในการปฏิบัติตนในกิจกรรมการเรียนการสอนแล้วผู้สอนอาจอนุญาตให้ผู้เรียนจับกลุ่มกันเองจากความสนิทคุ้นเคยเพื่อช่วยเหลือร่วมมือกันทำกิจกรรมด้วยความสมัครใจ อย่างไรก็ตามผู้สอนควรกำหนดให้สมาชิกสลับเปลี่ยนกลุ่มกันบ้างเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีความคิดที่หลากหลาย เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นและฝึกทักษะการทำงานเป็นทีม

4. การเรียนรู้แบบต้นตัว

ลักษณะสภาพการจัดการเรียนรู้แบบต้นตัวที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนการสอนนี้เป็นสภาพการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนในชั้นเรียนที่ให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนรู้ และมีการควบคุมตัวเองอยู่ในระดับสูง ลักษณะการสอนตรงกันข้ามกับการสอนแบบบรรยาย จะประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนที่กระตุ้นความสนใจและจูงใจผู้เรียน เช่นการเขียนย่อหน้า จดหมายหรืออีเมลล์ภาษาอังกฤษเชิงธุรกิจที่ผู้เรียนต้องใช้ในการทำงาน การอ่านบทความหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะได้พบเจอในอนาคต ก่อให้เกิดทักษะด้านการติดต่อสื่อสาร เกิดความรู้รู้สึกสนุกในขณะที่เรียนรู้

ผู้เรียนจะได้รับการกระทำเชิงลบจากผู้สอนน้อยลงทำให้เกิดทัศนคติทางบวกในการเรียนเพิ่มขึ้น และยังเป็น การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีกิจกรรมร่วมกันในลักษณะร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Activity) มีการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่ม ผู้เรียนมีส่วนร่วม (Participation) เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียน ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เรียนรู้การทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการแก้ไขปัญหาในลักษณะเป็นทีม ผู้เรียนได้ฝึกการแสดงความคิดเห็น และฝึกแก้ไขปัญหา ผู้เรียนแสวงหาข้อมูลเพื่อนำไปสู่การแปลความและการถ่ายทอด เป็นสภาพการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนมีข้อเสนอแนะเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ที่มีอยู่ออกมาผ่านลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้กระทำและคิดในสิ่งที่ทำ และมีการเชื่อมโยงประสบการณ์ในอดีตและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน วิธีที่ผู้สอนจะส่งเสริมการเรียนรู้แบบต้นตัวสามารถทำได้ดังนี้

1. ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตั้งเป้าหมาย การตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจนหรือชี้ให้ผู้เรียนเห็นเป้าหมายการเรียนรู้ (Learning outcome) ที่กว้างพอจะครอบคลุมประเด็นสำคัญและชัดเจนเพียงพอที่จะวัดได้ การเน้นที่ตัวผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนเห็นตนเองสามารถตั้งเป้าหมายและประสบความสำเร็จนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญมากปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียน และเมื่อผู้เรียนมั่นใจว่าผู้สอนกำลังจัดให้ตนเองได้เรียนในสิ่งที่สำคัญที่เป็นพื้นฐานสำหรับชีวิตในอนาคตแล้ว ผู้เรียนก็จะตั้งใจเรียนและลงมือทำ

2. ผู้สอนส่งเสริมการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือทำ บทบาทของผู้สอนจึงต้องชัดเจนโดยผู้สอนมิใช่ผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดเนื้อหาความรู้อีกต่อไป แต่อาจเป็นโค้ชหรือผู้อำนวยการควบคุมในการเรียนรู้ คอยเฝ้าสังเกตแก้ไขและทำงานร่วมกับผู้เรียนเพื่อช่วยพัฒนาการเรียนรู้ให้ดีขึ้น จัดสภาพแวดล้อมของการเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือเป็นเพื่อนร่วมเรียนเพื่อทำหน้าที่ร่วมสร้างความรู้กับผู้เรียน

3. ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนทำบทบาทใหม่ ผู้เรียนมีบทบาทใหม่ในการเรียนแบบต้นตัว คือ ต้องฝึกทักษะการเรียนรู้เอง โดยการลงมือทำจากการที่ผู้สอนมอบหมายกิจกรรมให้ สิ่งที่ผู้สอนบอกหรือทำไม่ใช่ปัจจัยหลักต่อความสำเร็จในการเรียน แต่สิ่งที่ผู้เรียนบอกหรือลงมือทำต่างหากที่เป็นปัจจัยหลักต่อความสำเร็จในการเรียนที่แท้จริง ในช่วงต้นเทอมหรือระยะแรกของการสอนผู้สอนควรอธิบายให้ผู้เรียนทราบและเข้าใจลักษณะรวมถึงคุณค่าของการเรียนรู้แบบต้นตัวที่ว่าเมื่อผู้เรียนได้ฟัง เห็น อภิปราย และลงมือทำ จะช่วยให้ผู้เรียนได้ความรู้และทักษะ ยิ่งเมื่อผู้เรียนได้สอนสิ่งนั้นกับผู้อื่น ผู้เรียนจะรู้เรื่องนั้นอย่างแท้จริง

5. การเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนการสอนที่การเรียนแบบร่วมมือร่วมกันทำให้ผู้เรียนรู้สึกฉลาดขึ้น ทำงานได้สำเร็จลุล่วงได้รวดเร็วกว่าลงมือทำคนเดียว อีกทั้งลักษณะงานต่าง ๆ ที่ผู้เรียนต้องเจอในอนาคตส่วนใหญ่ต้องการคนที่ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสำคัญยิ่งในจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบนี้ เพราะเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้แบบต้นตัวและส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนจนพัฒนากลายเป็นความผูกพันของผู้เรียนอันจะส่งเสริมให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ผู้สอนมีหน้าที่จัดสภาพแวดล้อมในการเรียนและจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนร่วมมือร่วมกันสร้างความรู้ ศึกษาค้นคว้า และปฏิบัติงานร่วมกันอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยเน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยกันแก้ปัญหา ให้บรรลุความสำเร็จของงาน ผู้สอนควรส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยให้คำแนะนำหรือช่วยเหลือแก่ผู้เรียนหรือกลุ่มที่ยังไม่สามารถทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย วิธีที่ผู้สอนจะสามารถช่วยเสริมต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือให้กับผู้เรียนมีลักษณะดังนี้

1. ผู้เรียนค้นหาข้อมูลเบื้องต้นการทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแบ่งปันประสบการณ์กับผู้เรียนด้วยกัน ผู้สอนควรทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดหาข้อมูลความรู้เบื้องต้น หรืออุปกรณ์การเรียนที่อาจต้องใช้ในการศึกษาหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมาย ในขั้นตอนนี้ผู้สอนต้องพยายามกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของชิ้นงานที่ได้รับมอบหมายหรือเกิดความผูกพันของผู้เรียน

2. ผู้เรียนตั้งจุดมุ่งหมายของงานร่วมกับสมาชิกในกลุ่ม คิดหาข้อมูลเพิ่มเติม ค้นคว้าและค้นพบแนวคิดในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ผู้สอนมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกแหล่งเรียนรู้ เช่น หนังสือ เว็บบอร์ด วารสาร และอื่น ๆ เท่าที่จำเป็น โดยอาจเก็บบางส่วนเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา

ค้นคว้า จากนั้นผู้เรียนนำเสนอความรู้ที่ได้มาโดยผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อสะท้อนแนวคิดของผู้เรียน

3. ผู้เรียนร่วมกันพูดคุยวางแผนและดำเนินการตามแนวทางของกลุ่มที่วางไว้ ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบและอำนวยความสะดวกให้ข้อมูลที่จำเป็น คอยระมัดระวังให้สมาชิกทุกคนได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการทำงานทุกคน ผู้สอนอาจช่วยปรับแต่งหรือสร้างเสริมแนวคิดและความรู้ที่ได้มาให้ผู้สมบูรณ์ด้วยการเพิ่มหรือลดข้อมูล ขยายความ ให้เกิดความชัดเจนและตรงกับวัตถุประสงค์ของงานที่มอบหมาย

4. ผู้เรียนนำเสนอแนวคิดจากการวางแผนหรือขั้นตอนการดำเนินงานของกลุ่มเล็กมานำเสนอในกลุ่มใหญ่หรือในระดับชั้นเรียน ผู้สอนวิพากษ์ผลงานของแต่ละกลุ่มเพื่อให้ข้อมูลกว้างขึ้น ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันให้ข้อมูลย้อนกลับหรือผลสะท้อนจากการนำเสนอ ผู้สอนอำนวยความสะดวกในการนำเสนอและตรวจสอบให้ตรงตามเป้าหมาย

5. ผู้เรียนสรุป สะท้อนความคิดในสิ่งที่ได้เรียนรู้และกระบวนการที่ได้ลงมือทำ วิเคราะห์ข้อดีข้อเสียพร้อมการนำเสนอ ผู้สอนร่วมสรุปความรู้ที่ได้เรียน วางแนวทาง กระบวนการตอบสนองของผู้เรียน และการวางแผนการเรียนในอนาคตเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ของผู้สอนแต่ละคนและแต่ละกลุ่ม

6. การสร้างแรงจูงใจ

การสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนเป็นเรื่องสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็น ผู้สอนควรพยายามหาทางสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนรู้ ต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว และพยายามทำงานในหน้าที่หรือที่ได้รับมอบหมายให้ประสบความสำเร็จ แรงจูงใจในการเรียนมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพราะมีบทบาทสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของผู้เรียน ผู้สอนควรทำความเข้าใจว่าอะไรช่วยเพิ่มพูนหรือบั่นทอนแรงจูงใจของผู้เรียนในการมุ่งสู่เป้าหมายการเรียน เพราะหากผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจหรือไม่สำคัญ การเรียนรายวิชาดังกล่าวนั้นจะไม่มีคุณค่าและไม่เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ระดับลึกและความคงทน หรือหากผู้เรียนไม่คาดหวังจะประสบความสำเร็จในการเรียนรายวิชาดังกล่าว ผู้เรียนจะไม่เกิดพฤติกรรมที่จำเป็นต่อการเรียนรู้

แรงจูงใจเป็นหลักการพื้นฐานของความผูกพันของผู้เรียน โดยเป็นองค์ประกอบสำคัญและทำงานสัมพันธ์กับการเรียนรู้อย่างตื่นตัว เมื่อเรียนภายใต้องค์ประกอบทั้งสองจะเกิด transformative learning หมายถึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตัวผู้เรียน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐาน โดยผู้เรียนจะเรียนสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ดีเมื่อมีความสนใจ มีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งนั้น การเรียนรู้

เริ่มต้นจากความสนใจ และเมื่อผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและความผูกพันของผู้เรียนแล้วนั้น กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนจะดำเนินไปได้อย่างสะดวกรวดเร็ว และประสบความสำเร็จในการเรียน

ดังนั้นผู้สอนจึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนแรงจูงใจในการเรียนในระดับที่สูงขึ้น ผู้สอนสามารถใช้วิธีการต่อไปนี้

1. ผู้สอนแสดงความกระตือรือร้นในการสอน ผลการวิจัยด้านจิตวิทยาการเรียนรู้พบว่า แม้ผู้เรียนจะไม่รักวิชานั้น แต่จะตั้งใจเรียนหากผู้เรียนชื่นชมผู้สอน และในทางตรงกันข้าม ผู้เรียนมีแนวโน้มจะไม่สนใจหรือไม่ร่วมมือหากมีความรู้สึกทางลบต่อผู้สอน ผู้สอนจึงควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนเข้าเรียนและตั้งใจเรียนด้วยเป็นผู้สอนที่เอื้อเพื่อ เข้าถึงง่าย ให้เกียรติผู้เรียน จริงใจ มีพลังในการสอน ยุติธรรมและมองโลกในแง่ดี

2. ผู้สอนเอาใจใส่พฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน หากพบผู้เรียนที่แสดงท่าทีเบื่อหน่ายหรือว่างเหงาหาวนอน ผู้สอนควรหาโอกาสพูดคุยไต่ถามพบกันเป็นส่วนตัวเพื่อสื่อสารให้ผู้เรียนทราบว่าผู้สอนไม่สบายใจที่มีคนทำลายบรรยากาศการเรียนของชั้นเรียนด้วยการแสดงความไม่ตั้งใจเรียน พร้อมขอคำแนะนำว่าทำอะไรชั้นเรียนจะสนุกสนานไม่น่าเบื่อ แม้ว่าผู้เรียนบางคนจะมีเหตุผลด้านการทำงานหรือเรื่องส่วนตัว ผู้สอนต้องหาทางทำความเข้าใจว่าการแสดงท่าทีไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ไม่อาจยอมรับได้ ผู้สอนอาจช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยวิธีการที่หลากหลายขึ้น เช่น เรียนจากเอกสารด้วยตนเอง, digital learning หรือ สื่อออนไลน์

3. ผู้สอนให้รางวัลแก่การเรียนรู้ ไม่ใช่แก่พฤติกรรม ผู้สอนส่วนใหญ่จะชื่นชมยกย่องหรือให้คะแนนเพิ่มกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้เรียน ในทางเดียวกันอาจลงโทษหรือหักคะแนนจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เรื่องนี้นักจิตวิทยาการเรียนรู้กล่าวว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนแต่เป็นวิธีควบคุมพฤติกรรม ผู้สอนควรให้รางวัลแก่การพัฒนาตนเองของผู้เรียนแต่ละคนมากกว่าการเปรียบเทียบกับเพื่อน เน้นคุณภาพของงานที่ทำสำเร็จ ไม่ใช่ที่จำนวนชิ้นงาน ผู้สอนควรทำให้ผู้เรียนเชื่อว่าความสามารถไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ความขยันทำงานหนักสามารถนำมาซึ่งความสำเร็จได้ ผู้สอนต้องรู้จักจูงใจให้ผู้เรียนเชื่อมั่นว่าทักษะและความสามารถนั้นสร้างและพัฒนาได้

4. ผู้สอนให้คำชื่นชมผู้เรียนอย่างพอดี แม้คำชมจะเป็นแรงเสริมด้านบวก (positive reinforcement) แต่การชมผู้เรียนแบบเลอเลิศจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกที่ผู้สอนกำลังแสดงท่าทีเหนือกว่าหรือกล่าวชมแบบไม่จริงใจ ทำให้เกิดการเปรียบเทียบกับผู้อื่น ผู้สอนควรเพียงชี้จุดที่น่าชื่นชมและฝึกการตำหนิอย่างสร้างสรรค์ โดยบอกมีข้อผิดพลาดตรงส่วนใดบ้างและสิ่งที่ถูกต้องเป็นเช่นไร อาจบอกสิ่งที่ดีหรือถูกต้องให้ทันทีทันใดหรือให้เป็นการส่วนตัวเมื่อมีโอกาสพัฒนาให้ผู้เรียนดีขึ้น

5. ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเอง โดยเริ่มต้นจากการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วเพื่อเตือนให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองมีความสามารถทำอะไรได้จากนั้นจึงบอกสิ่งที่จะเรียนรู้ใหม่พร้อมทั้งบอกประโยชน์ของสิ่งที่จะเรียนรู้นั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วกับสิ่งใหม่ ในตอนท้ายของบทเรียนผู้สอนควรทบทวนอีกครั้งว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะใหม่อะไรบ้าง เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าและความสำเร็จของตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน

7. การประเมินผลงาน

ในการประเมินผลงานผู้สอนควรดำเนินการอย่างต่อเนื่องเป็นขั้นตอน โดยมีเป้าหมายในการวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การวัดที่ชัดเจนเพื่อให้ทราบพัฒนาการของผู้เรียนและสามารถนำผลประเมินนั้นมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนหรือช่วยเหลือผู้เรียนแต่ละคนได้ พัฒนาการอย่างเต็มศักยภาพ ผู้สอนควรตระหนักอยู่เสมอว่าข้อผิดพลาดต่าง ๆ อันอาจเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน ในทางกลับกันผู้สอนและผู้เรียนสามารถสังเกตและเรียนรู้จากข้อผิดพลาดดังกล่าวและพัฒนาแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นได้

การประเมินผลงานของผู้เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนนี้สามารถประเมินได้จากการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้แบบประเมินและเกณฑ์การประเมินที่ได้เสนอไว้ในคู่มือนี้ โดยผู้สอนสามารถใช้เกณฑ์ประเมินตามที่ปรากฏ แต่อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างแบบประเมินและเกณฑ์การประเมินที่ได้จัดไว้ให้ในคู่มือฉบับนี้นั้นเป็นเพียงข้อเสนอแนะที่ผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนหรือเลือกใช้ได้ตามเหตุการณ์และความเหมาะสมของสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอนและเป้าหมายการเรียนรู้ที่ผู้สอนสามารถเพิ่มเติมให้สอดคล้องได้ตามความเหมาะสมหรือปรับให้เข้ากับบริบทของตนเองได้

ผู้สอนควรอธิบายเกณฑ์การประเมินผลงานในกิจกรรมต่าง ๆ ให้ผู้เรียนเข้าใจโดยง่าย โดยผู้สอนอาจอธิบายเกณฑ์ประเมินด้วยการใช้รูบริกส์ (rubrics) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นองค์ประกอบต่าง ๆ ที่อยู่ภายในรูบริกส์ก่อนการลงมือทำภาระงาน และเมื่อผู้สอนประเมินโดยใช้รูบริกส์ ผู้เรียนก็จะเห็นข้อดีและจุดบกพร่องของตนเองทันที และในการประเมินผลงานของผู้เรียนผู้สอนควรให้ข้อมูลย้อนกลับที่นำไปปฏิบัติได้จริงแก่ผู้เรียนเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหรือพัฒนาตนเอง นอกจากนี้ ผู้สอนอาจมอบหมายให้ผู้เรียนบันทึกพัฒนาการของตนเอง โดยบันทึกเป็นแบบบันทึกการเรียนรู้ (learning logs) เพื่อแสดงสิ่งที่ได้เรียนรู้เป็นประจำ หรือใช้แฟ้มสะสมงานเพื่อทำให้ผู้เรียนเห็นพัฒนาการความก้าวหน้าของตนเอง นอกจากนี้ ภายหลังจากที่ทำกิจกรรมใน

ห้องเรียนแล้วผู้สอนควรชมเชยให้กำลังใจการทำงานของผู้เรียน และบอกซ้ำอีกครั้งว่ากิจกรรมที่ทำไปนั้นมีประโยชน์อย่างไร ช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง การเรียนภาษาเป็นกระบวนการที่ใช้เวลา ผู้สอนต้องคอยส่งเสริม สนับสนุน มีความอดทน และเป็นกำลังใจ

8. การใช้สื่อออนไลน์

การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบเดิมนั้น ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้บอกและอธิบายทุกอย่างที่เห็นว่าผู้เรียนควรรู้ แต่ปัจจุบันเมื่อโลกเปลี่ยนไป การจัดการเรียนการสอนเปลี่ยนตามเทคโนโลยีต่าง ๆ เป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนปัจจุบันเกิดมาพร้อมกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สื่อออนไลน์จึงเป็นสื่อที่มีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนในปัจจุบัน สื่อออนไลน์เป็นสื่อเสรีที่มีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของผู้คนในปัจจุบันอย่างมาก เพราะเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ในโลกยุคปัจจุบัน

สื่อออนไลน์เป็นสื่อที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วและสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับทุกสื่อสามารถเชื่อมโยงแหล่งข้อมูลเพื่อการสืบค้นขยายการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ รับส่งข้อมูลข่าวสารได้อย่างไร้ขีดจำกัดบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สื่อออนไลน์จึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ตลอดชีวิตสามารถบูรณาการขยายองค์ความรู้จากห้องเรียนไปยังทุกหนทุกแห่ง โดยอาศัยสื่อสังคมหรือเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media) เป็นช่องทาง สื่อออนไลน์จึงเป็นสื่อที่มีคุณภาพอย่างยิ่งสำหรับการศึกษายุคนี้

ดังนั้นเมื่อสื่อออนไลน์เป็นสื่อที่มีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนในปัจจุบัน ผู้สอนจึงควรนำสื่อออนไลน์มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ ผู้เรียนสามารถค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมและสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ในรูปแบบการเรียนการสอนนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สื่อออนไลน์ประกอบการจัดการเรียนการสอนพร้อมกับระบุกิจกรรมไว้ในแผนการสอน ผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้หรือผู้สอนสามารถเลือกใช้สื่ออื่น ๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในแผนการสอนได้ ขึ้นกับความเหมาะสมและบริบทของการจัดการเรียนการสอนนั้น

ในระหว่างการทำกิจกรรมผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำเพื่อฝึกให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่เหมาะสมและทันสมัย

9. ทักษะภาษาอังกฤษ

1) ทักษะการอ่าน

ในแผนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนใช้บทอ่านที่นำมาจากหนังสือเรียน Business Plus: Preparing for the workplace โดยเป็นหนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 บทอ่านส่วนใหญ่คัดแปลงจากเอกสารจริง (authentic texts) และมีความสัมพันธ์กับหัวข้อที่เรียน ถึงแม้ว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะไม่ชอบอ่านบทอ่านภาษาอังกฤษ แต่ผู้สอนควรพยายามโน้มน้าวใจให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการอ่าน เพราะทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ความเข้าใจเรื่องกระบวนการอ่าน ทักษะการอ่าน และกลวิธีการอ่านมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความเข้าใจบทอ่านของผู้เรียน ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียนและสามารถส่งเสริมทักษะการเขียนได้ ส่วนในการจัดกิจกรรมการอ่านผู้สอนควรใช้ลักษณะการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงช่วยเหลือเพื่อนที่อ่อนกว่า โดยผู้สอนต้องระวังไม่ให้อ่านแล้วแปลความให้เพื่อนฟัง แต่ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนการใช้กลวิธีการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยระหว่างการดำเนินกิจกรรมการอ่านผู้สอนควรสอดแทรกให้ผู้เรียนรู้จักใช้กลวิธีการอ่านที่หลากหลาย เช่น การอ่านข้าม ๆ (skimming) เพื่อจับใจความสำคัญของบทอ่าน การอ่านกวาดสายตา (scanning) เพื่อหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเฉพาะเจาะจง และการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เป็นต้น

2) ทักษะการเขียน

การพัฒนาทักษะการเขียนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนจะเป็นการเขียนในสถานการณ์ทางธุรกิจซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมในสิ่งที่ผู้เรียนจะได้พบเมื่อไปทำงานจริงในอนาคต ลักษณะของการเขียนมักเป็นการเขียนอย่างเป็นทางการ เช่น จดหมายธุรกิจ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ธุรกิจ การเขียนย่อหน้า เป็นต้น การเขียนเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเวลา ดังนั้นผู้สอนต้องมีความมั่นใจในระดับหนึ่งว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหานั้นเพียงพอแล้ว และควรให้ผู้เรียนเริ่มต้นงานเขียนจากการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยการทำงานกลุ่ม มีการระดมสมอง ช่วยกันจัดเกลารูปแบบการเขียนและถ้อยคำที่ใช้ ในระหว่างการทำกิจกรรมกลุ่มผู้เรียนจะเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ช่วยกันระมัดระวังเรื่องการใช้ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และการสะกดคำ ในการประเมินทักษะการเขียน ผู้สอนสามารถใช้แบบประเมินทักษะการเขียนที่ปรากฏอยู่ในคู่มือนี้ โดยเป็นการประเมินในภาพรวม (holistic assessment) เพื่อที่ผู้สอนจะมองที่จุดเด่นของงานแต่ละชิ้นและประเมินว่างานเขียนชิ้นนั้นเขียนได้ดีอยู่ในระดับใด เน้นให้คะแนนจากความสามารถของงานเขียนในการสื่อสารในบริบทจริง ไม่ได้ให้คะแนนในองค์ประกอบย่อย ๆ ของงานเขียนจนทำให้มองข้ามความหมายในภาพรวมที่งานเขียนชิ้นนั้น ๆ ที่ผู้เรียนต้องการจะสื่อออกมา

แผนการสอน

แผนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบไปด้วย 10 แผน ใช้ระยะเวลาในการสอน 30 ชั่วโมง โดยกำหนดให้แผนการสอนตามรูปแบบนี้สอดคล้องกับระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนที่ระดับ A2 ซึ่งเป็นขั้นผู้ใช้ภาษาระดับต้นหรือระดับพื้นฐาน (Elementary / Threshold User) ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) ซึ่งมีคำอธิบายความสามารถทางภาษาของผู้ใช้ภาษาระดับ A2 ว่าผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันระดับกลาง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการจับจ่ายใช้สอย สถานที่ การทำงาน และสามารถสื่อสารประโยคในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไป สามารถบรรยายความคาดหวัง สิ่งแวดล้อม สิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ ผู้เรียนสามารถบอกเล่าถึงเหตุการณ์ในอดีต รวมถึงกิจกรรมสุดสัปดาห์และเรื่องราวที่น่าสนใจ สามารถบอกรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่มีความสำคัญ การต้อนรับแขกและเข้าร่วมกิจกรรมเครือข่าย เข้าใจและทำข้อเสนอทางธุรกิจขั้นพื้นฐานในสายงานที่เชี่ยวชาญ การสื่อสารพื้นฐานในที่ทำงาน รวมถึงการเข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับหัวข้อทั่วไป มีส่วนร่วมกับการเข้าสังคมในแวดวงธุรกิจ โดยรูปแบบการเรียนการสอนนี้มีแผนการสอนทั้งสิ้น 10 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 3 ชั่วโมง รวมชั่วโมงสอนทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ในระยะเวลา 10 สัปดาห์

แบบบันทึกการเรียนรู้

แบบบันทึกการเรียนรู้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเขียนสรุปความรู้ที่ได้หลังจากเรียนตามแผนการสอนแต่ละครั้ง การสรุปบันทึกการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของเนื้อหาและประเด็นสำคัญที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว อีกทั้งยังช่วยในการทบทวนเนื้อหาและประเมินตนเองว่าสิ่งที่เรียนไปแล้วนั้นมีประเด็นใดที่เข้าใจแล้วหรือประเด็นใดที่ยังมีความสงสัยและไม่กระจ่างแจ้ง ผู้เรียนยังจะได้ประเมินตนเองเกี่ยวกับระดับความผูกพันที่มีต่อการเรียนแต่ละครั้งอีกด้วย

คำอธิบายประกอบการเขียนบันทึก

1. ผู้สอนอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ทราบก่อน และบอกถึงประโยชน์ของบันทึกการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบว่า จะได้ฝึกคิดทบทวนและจดบันทึกประเด็นความรู้ที่มีประสิทธิภาพ การนำเสนอความรู้จะเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ว่าผู้เรียนเรียนรู้อะไรมาบ้าง และความรู้ที่สัมพันธ์กันอย่างไร
2. เมื่อต้องจดบันทึกประเด็นความรู้ ผู้สอนควรแนะนำให้ผู้เรียนจดคำสำคัญ (Key words) และจดประเด็นย่อย ๆ ในแต่ละช่วงของการเรียน หรือใช้เครื่องมืออื่น ๆ เช่น แผนที่ความคิด (Mind map) ในการจดบันทึกจะดียิ่งขึ้น
3. ผู้เรียนสามารถนำเสนอประเด็นที่จดบันทึกเป็นเนื้อหาสั้น ๆ หรือนำเสนอในลักษณะเค้าโครง (Outline) หรือใช้แผนที่ความคิดมาประกอบการบันทึกก็ได้ โดยต้องพิจารณาว่าข้อมูลหรือประเด็นความรู้ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างไรเพื่อนำเสนออย่างเข้าใจ
4. ผู้สอนสามารถกำหนดให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษในการบันทึกก็ได้ ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถในการใช้ภาษาและความเต็มใจของผู้เรียน
5. การประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนในการทำกิจกรรมเป็นการประเมินตนเองในภาพรวมของผู้เรียนว่ามีความผูกพันที่มีต่อการเรียนมากน้อยเพียงใด

ตัวอย่างแบบบันทึกการเรียนรู้

Learning Logs

Name ..... ID..... Week ..... Unit .....

1. What have you learnt from this lesson? Have new words, expressions or ideas been introduced? Write a summary of the things you learned. If possible, try to explain or draw a mind map or graphic organizer.
คุณได้เรียนรู้อะไรบ้างจากบทเรียนนี้ มีคำศัพท์ คำนวน หรือแนวคิดใหม่ๆ ที่ได้เรียนรู้หรือไม่ เขียนสรุปสิ่งที่เรียน และ โปรดอธิบายรายละเอียดหรือสรุปเป็นผังความคิด
2. How do you feel about the learning activities in this lesson? Do you enjoy the activities? Do you like or dislike them? What you found interesting about the lesson? คุณรู้สึกอย่างไรบ้างกับกิจกรรมการเรียนการสอนในบทเรียนนี้ สนุกหรือไม่ ชอบหรือไม่ชอบ คิดว่าสิ่งใดน่าสนใจ เพราะเหตุใด โปรดอธิบาย
3. How well were you concentrating in the lesson? What action did you accomplish? What steps were successful? What enabled you to learn the most? คุณมีมุ่งมั่นตั้งใจเรียนมากน้อยเพียงใด การกระทำ / กิจกรรม / ช่วงใดในการเรียนที่คุณรู้สึกถึงความสำเร็จ คุณคิดว่าอะไรทำให้คุณเรียนรู้ได้ดีที่สุด
4. Do you run into a difficult problem with your learning? How can you solve that problem? Do you keep working until you can solve it? คุณมีปัญหาในการเรียนบทนี้หรือไม่ คุณแก้ปัญหาหรือพยายามแก้ไขสิ่งนั้นอย่างไร โปรดอธิบาย
5. How can you apply things you learned in class today to your life? How do these ideas related to what you have already learned? คุณนำความรู้ที่เรียน ไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างไรบ้าง ความรู้ใหม่เกี่ยวกับความรู้เดิมของท่านบ้างหรือไม่ โปรดอธิบาย
6. Please rate yourself according to level of engagement in this lesson.

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแผนการสอนและตัวอย่างเอกสารประกอบการสอน

แผนการสอน

แผนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบไปด้วย 10 แผน ใช้ระยะเวลาในการสอน 30 ชั่วโมง โดยกำหนดให้แผนการสอนตามรูปแบบนี้สอดคล้องกับระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนที่ระดับ A2 ซึ่งเป็นขั้นผู้ใช้ภาษาระดับต้นหรือระดับพื้นฐาน (Elementary / Threshold User) ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) ซึ่งมีคำอธิบายความสามารถทางภาษาของผู้ใช้ภาษาระดับ A2 ว่าผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันระดับกลาง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการจับจ่ายใช้สอย สถานที่ การทำงาน และสามารถสื่อสารประโยคในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไป สามารถบรรยายความคาดหวัง สิ่งแวดล้อม สิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ ผู้เรียนสามารถบอกเล่าถึงเหตุการณ์ในอดีต รวมถึงกิจกรรมสุดสัปดาห์และเรื่องราวที่น่าสนใจ สามารถบอกรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่มีความสำคัญ การต้อนรับแขกและเข้าร่วมกิจกรรมเครือข่าย เข้าใจและทำข้อเสนอทางธุรกิจขั้นพื้นฐานในสายงานที่เกี่ยวข้อง การสื่อสารพื้นฐานในที่ทำงาน รวมถึงการเข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับหัวข้อทั่วไป มีส่วนร่วมกับการเข้าสังคมในแวดวงธุรกิจ

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนประกอบด้วยแผนการสอนทั้งสิ้น 10 แผน แต่ละแผนแบ่งการสอนออกเป็น 2 ช่วง (session) ช่วงละ 1.5 ชั่วโมง รวมสอน 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีชั่วโมงสอนทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ในระยะเวลา 10 สัปดาห์ตลอดภาคเรียน ตัวอย่างแผนการสอนมีรายละเอียดดังนี้

LESSON PLAN 3 [SESSION ONE]	
Course:	English 2
Topic:	Unit 2: Future trends (Reading)
Level:	Elementary / Threshold / A2
Lesson Duration:	3 hours
Lesson Objectives:	At the end of the unit, students will be able to <ul style="list-style-type: none"> ○ practice and use words for future careers and different jobs. ○ comprehend a business article about a futuristic city with increased comprehension.
Learning Outcomes:	Students will be able to read for main idea and scan for specific details of a business article.

Procedure	Activities	Time	Materials
	<ol style="list-style-type: none"> Students plan to do think-pair-share activity. They divide their own group into 2 pairs. Group member 1 & 2, and also 3 & 4, read the business article on page 12 and then explain and share their ideas to a partner. After the pairs have discussed the issue, they join with another pair, Group member 3 & 4 from other groups. All share views and emerge with a group conclusion or perspective. Students plan to make a short presentation about the article. 	30 mins	PPT slides Reading Activity A (page 11)

LESSON PLAN 3 [SESSION TWO]

Procedure	Activities	Time	Materials
Sharing Knowledge creatively	<ol style="list-style-type: none"> Teacher randomly selects a representative to present how they understand the whole article as a final outcome. Students give explanation and summarize each paragraph to class. Each group takes turn to share ideas. Class listen to the presentation, take notes and ask some questions in case they don't understand. 	60 mins	PPT slides Reading Activity B (page 12)
Applying Knowledge	<ol style="list-style-type: none"> Students deploy knowledge gathered from the previous reading activities and do the comprehension questions. Each group collaborative works together to answer comprehension questions. 	15 mins	Reading Activity B (page 12)
Concluding and Reflecting	<ol style="list-style-type: none"> Teacher wrap up the lesson by asking students what they find most interesting about Songdo-the futuristic city. With this question, teacher can find out if students really understood what they had read. Students make conclusion by sharing their opinions to class. Students individually do the follow-up questions in the reading supplementary handout. There are more 5 comprehension questions about main idea, reference words, and specific details. Teacher walks around the class and provides assistance and explanation as needed. 	15 mins	Reading Supplementary Handout

Assessment:	<ol style="list-style-type: none"> Teacher observes class to see what students can do and cannot do and records in the post-teaching reflection form. Teacher give feedback by using the group presentation rubrics. Students complete the learning logs to reflect on what they have learned.
-------------	---

LESSON PLAN 4 [SESSION ONE]	
Course:	English 2
Topic:	Unit 2: Future trends (Writing)
Level:	Elementary / Threshold / A2
Lesson Duration:	3 hours
Lesson Objectives:	At the end of the unit, students will be able to <ul style="list-style-type: none"> ○ exchange ideas about what life will be like in the future. ○ write a descriptive paragraph about making prediction.
Learning Outcomes:	Students will be able to write a paragraph using appropriate structure.
Materials/Resources	<ul style="list-style-type: none"> ○ Business Plus Textbook [Unit 7] ○ Video clip “China Leading The World Into The Future” (https://www.youtube.com/watch?v=K4B49lvH2I0) ○ PowerPoint slides

Procedure	Activities	Time	Materials
Encouraging	<ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher shares the learning objectives with students and checks their understanding by asking for random students to retell the objectives. 2. Students watch the video clip about “China leading the world into the future”. 3. Teacher leads class to the issue by having students give opinions about the clip. 4. Teacher prepares open-ended questions that will probe the student’s existing knowledge or understanding the clip such as what they think life in their city will look like in future. Try to teach students’ how to benefit from discussion, pointing out to them the importance of sharing ideas 5. Working in group, students look at predictions for the year 2030 on the textbook page 12. They discuss and rank them 1 to 6. 6. Students exchange ideas about what life will be like in the year 2030 in terms of jobs, educations, and living. 	30 mins	PPT slides ▶ https://www.youtube.com/watch?v=K4B49lvH2I0 PPT slides Writing Practice 1 (page 12)
Working Collaboratively	<ol style="list-style-type: none"> 1. Working in the same group of 4-5, students are assigned to write their own predictions about what the world will be like in the future in aspect of travel, food, education, technology. Each group should consist of high achievers and low achievers students. 2. Students make plan how to compose 5 sentences in each aspect. They brainstorm, imagine to get some ideas and work together to search for information about future world. 	60 mins	PPT slides Writing Practice 2 (page 12)

Procedure	Activities	Time	Materials
	<ol style="list-style-type: none"> 3. Teacher randomly selects a representative group to present what they have written. 4. Students use all sentences they worked on to write a descriptive paragraph about what the world will be like in 2050 in aspect of travel, food, education, technology on a flipchart or A3 paper. 5. Teacher walks around to be sure each group follows the key elements of a good paragraph which are topic sentence, supporting sentences and concluding sentence and make sure students use language correctly. 		

LESSON PLAN 4 [SESSION TWO]

Procedure	Activities	Time	Materials
Sharing Knowledge Creatively	<ol style="list-style-type: none"> 1. Students prepare a presentation of their group writing. 2. A representative from each group makes a presentation. 3. Other groups discuss and give feedback 	45 mins	PPT slides Writing Assignment (page 12)
Applying Knowledge	<ol style="list-style-type: none"> 1. After finish presentation, students do the gallery of achievement. They post their group writing on classroom walls. 2. Teacher asks students to walk around and read through their classmates' writing. 3. Students note ideas of others that they had not thought of but that apply to themselves. They survey the results and note the most popular, unusual, or unexpected writing accomplishments. 4. Students take notes and give feedback. 	30 mins	flipchart or A3 paper Board
Concluding and Reflecting	<ol style="list-style-type: none"> 1. Students discuss and summarize the main part of a good descriptive paragraph. 2. The class share ideas. 	15 mins	

Assessment:	<ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher assesses students' writing using the writing rubric. 2. Teacher observes class to see what students can do and cannot do and records in the post-teaching reflection form. 3. Students make a short presentation to the class. Their performance is graded by using the presentation rubrics. 4. Students complete the learning logs to reflect on what they have learned.
-------------	--

เอกสารประกอบการสอน

เอกสารประกอบการสอน

เอกสารประกอบการสอนชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี เอกสารทั้งชุดประกอบไปด้วยบทเรียนทั้งหมด 5 หน่วย (10 แผนการเรียน) แต่ละหน่วยประกอบด้วยแผนการอ่านและแผนการเขียน เนื้อหาบทเรียนบางส่วนปรับใช้มาจากหนังสือเรียน Business Plus 2: Preparing for the workplace ซึ่งเป็นหนังสือเรียนประกอบวิชา LA102 ภาษาอังกฤษ 2 ในการนำไปใช้ให้ผู้สอนศึกษาแผนการสอนอย่างละเอียด และใช้เอกสารประกอบการสอนนี้ควบคู่ไปกับแผนการสอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบนี้เกิดประสิทธิผลตรงตามเป้าหมาย

หัวข้อที่ปรากฏในเอกสารประกอบการสอน ได้แก่

UNIT 1 How would you like to pay?

UNIT 2 Future trends

UNIT 3 When things go wrong

UNIT 4 Socializing

UNIT 5 Next on the agenda

ตัวอย่างเอกสารประกอบการสอน

UNIT 2 FUTURE TREND

OBJECTIVES

At the end of the unit, students will be able to

- ✧ learn and use different words to talk about future careers and different jobs
- ✧ comprehend a business article about a futuristic city
- ✧ exchange ideas about what life will be like in the future
- ✧ write a paragraph about making prediction.

CONTENTS

Vocabulary	a market researcher alternative energy security to specialize	a TV journalist to apply for solar power trend	abroad feedback to graduate undergraduate	prediction to major in
Reading	Article: Practice:	A futuristic city Reading Comprehension Check	<ul style="list-style-type: none"> ✧ Scanning for specific information ✧ Guessing meanings from context clues ✧ Finding reference words ✧ Finding topics and main ideas 	
Writing	A paragraph about making prediction			

VOCABULARY

Target Vocabulary

Write the Thai meanings of the following words.

a market researcher (n)		security (n)	
a TV journalist (n)		solar power (n)	
abroad (adv)		to graduate (v)	
alternative energy (n)		to major in (v)	
to apply for (v)		to specialize (v)	
feedback (n)		trend (n)	
prediction (n)		undergraduate (n)	

Words in Context

Content from Business Plus Student's Book 2 Unit 7: Future trends: Page 60.

subjects	a trend	economics	alternative energy	apply
feedback	predictions	education	solar power	lectures

▶ **Key words** Look at the words at the bottom of pages 55–58. Choose the best word to complete the sentences.

- 1 Wind energy and solar power are forms of .....
- 2 Math and English are my favorite .....
- 3 Daiki is studying .....
- 4 Some of the writer's ..... came true, but some didn't.
- 5 There is a(n) ..... toward smaller families.
- 6 Tim's online ..... are very interesting.
- 7 It is important for young people to get a good .....
- 8 Tim gets a lot of positive ..... from his students.

Complete the following sentences with the target vocabulary.

market research	TV journalist	abroad	alternative energy	apply
feedback	prediction	security	solar power	graduate
major	specialize	trend	undergraduate	

1. When I finish my college, I'm going to work .....
2. His job is to give advice on ..... systems in building.
3. Students are discussing about future ..... in education.
4. After I ..... next year, I'm going to work as a clerk.
5. The ..... sometimes interview famous people.
6. Robert likes making ..... about the future.
7. I study at DPU and I ..... in International Business.
8. Many graduates want to ..... for a job in AIS company.
9. Mr. Smith gets a lot of positive ..... from his colleagues.

READING

A. Before you read

What do you expect to find in a modern city? Skim the article to see which of these things it doesn't talk about.

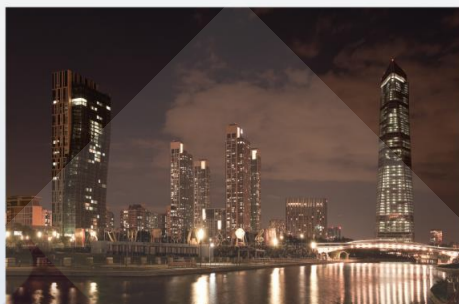
☐ charging stations for electric cars	☐ open-air swimming pool
☐ electricity system	☐ parks
☐ garbage collection service	☐ public transportation
☐ high-speed Wi-Fi	☐ skyscrapers

B. Read the article about tomorrow's cities and do the following tasks.

Asian Business Online

looks at a futuristic city in South Korea.

Songdo, located 60 kilometers southwest of Seoul, is one of the hi-tech capitals of the world. It was started in 2000 from nothing and cost US\$40 billion to build. At first sight, the city seems pretty normal with offices, homes, shops, hotels, and public spaces. But its technology makes it one of the smartest cities in the world.

High-speed Wi-Fi everywhere makes it easy to send emails or watch videos while you are walking along the street. Sensors check temperatures, energy, and traffic. They can tell you personally when you can expect your bus to arrive, but they can also send warnings of any problems in the electricity or other systems. There

are "TelePresence" screens in all homes, offices, and shopping malls so people can make video calls whenever they want.

There are charging stations everywhere for electric cars. Garbage is not picked up by trucks. It is transported directly from homes to underground tunnels, where some of it is used to produce renewable energy.

The city was planned around a central park and designed so that every person who lives there can walk to work in the business district. Kwon Min-suh moved here from Seoul and says her daily commute is a 15-minute walk across the park to her job as a translator. "After lunch, I walk with my colleagues in the park. When I lived in Seoul, I had to drive to see my friends. Here I can walk to visit them. It brings people closer."

1. Where is Songdo located??
2. How much did it cost to build Songdo?
3. Why is Songdo special?
4. Why can people send emails or watch videos along the streets?
5. What can Sensors do?
6. Why can't people see garbage on the street?
7. What does the pronoun "it" refer to?
8. What do they do to the garbage in Songdo?
9. How long does it take for Kwon Min-suh to get to her job?
10. What does Kwon Min-suh do?

WRITING

PRACTICE 1

Look at these predictions for the year 2030. Rank them 1 to 6.

1. definitely	3. probably	5. probably not
2. possibly	4. perhaps	6. definitely not

In my country by 2030,

- most people will work from home.
- public transportation will be free.
- many people will take trips into space.
- most cars will be electric.
- there will be more old people than young people.
- most people will speak English.

Exchange ideas about what life will be like in the year 2030 in terms of jobs, educations, and living.

PRACTICE 2

What the world will be like in 2030 in aspect of travel, food, education, and technology? Write predictions on the board.

travel	food	education	technology
1.	1.	1.	1.
2.	2.	2.	2.
3.	3.	3.	3.
4.	4.	4.	4.
5.	5.	5.	5.

WRITING ASSIGNMENT

Write a descriptive paragraph of at least 100 words about what the world will be like in 2030 in aspect of travel, food, education, technology.

Draw an outline or mind map of what you want to write. Your paragraph must have a topic sentence, supporting sentences, and a concluding sentence.

Add further details or transition signals as you like.

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ENGLISH 2
TEST

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

READING TEST (40 minutes)

PART ONE

Question 1-3 refer to the following memo.

- Read the memo below and choose the correct answer
- Mark an X on the letter A, B, C, or D on your Answer Sheet for each question.

Memorandum			
To: All staff			
From: Dave Perrett			
Re: Trip to Breakout Adventure Center			
Here's the revised schedule for next week's activities. See you all bright and early on Monday morning in the staff parking lot. (Please be there by 8:00 A.M. as the bus will depart promptly at 8:15.)			
Date	Time	Activity	Place
Monday	Noon	Arrival	Center
	7:00 P.M.	Barbecue	Beach
Tuesday	All Day	Hiking	Holden Forest
Wednesday	A.M.	Canoeing	Axe Lake
	P.M.	Surfing/Wind surfing	Axe Lake
Thursday	All Day	Mountain Climbing	Center/Axe Valley
		OR	
	7:00 P.M.	Paragliding* Barbecue	Stratton Hill Beach

* There is a maximum of 12 people for this activity, so sign up early.

1. What is **NOT** stated in the memo?
  - A. Canoeing will take place after hiking.
  - B. Water sports will be held at Axe Lake.
  - C. Both barbecues are at the beach.
  - D. Participants can go paragliding and mountain climbing.

2. What time is the bus scheduled to leave on Monday?
  - A. At 8:00 A.M.
  - B. At 8:15 A.M.
  - C. At 7:00 P.M.
  - D. At 8:30 P.M.

3. Where will the staff be on Monday evening?

- A. In the parking lot
- B. At the center
- C. On the bus
- D. At the beach

Question 4-5 refer to the following agenda.

- Read the agenda below and choose the correct answer
- Mark an X on the letter A, B, C, or D on your Answer Sheet for each question.

Walken Student Empowerment Conference	
Schedule of Events	
Friday, February 23	
2:00 P.M.	Open Registration- Walken University Park
3:30 P.M.	Welcome and Introductions by Dean Alison Murret- <i>Griffen Hall</i>
4:15 P.M.	First speaker: Harry Lothian- <i>St. Sebastian Auditorium</i> Chair of Economics, Senior Student Advisor "Transition from lecture hall to boardroom"
5:00 P.M.	Main Speaker: Van Buren- <i>St. Sebastian Auditorium</i> Chairman of Alliance Department Stores "Making your way in the real world- struggles and successes"
6:00 P.M	Reception with Henry Van Buren- <i>Vimmy Atrium</i>
7:00 P.M	Dinner at the Brownville Inn

4. For whom was the conference probably intended?

- A. High school students applying for university
- B. Student who will soon graduate from university
- C. Former university students who are now working.
- D. Company workers taking university night school courses.

5. What is suggested about Mr. Van Buren?

- A. He has spoken at the university before.
- B. He is a teacher of economics.
- C. He is the keynote speaker at the conference.
- D. He attended Walken University as a student.

Question 6-10 refer to the following passage.

- Read the passage below and choose the correct answer
- Mark an X on the letter A, B, C, or D on your Answer Sheet for each question.

Group buying or collective buying offers products and services at significantly reduced prices on the condition that a minimum number of buyers would make the purchase. Group buying is now very popular in China, where there is a long tradition of bargaining for goods and services. The idea of group buying is simple: a business can offer a cheaper price for a product when a large group of people are willing to buy it. So group buying is organized through Internet forums. People contact their online friends to tell them about the deal. If enough people show an interest in a product, the deal is on. The customer gets a coupon for a special discount.

Today there are hundreds of deal-of-the-day sites – Singapore holds the record in Asia with over 60 different sites. But the best known and most successful deal-of-the-day site worldwide is Groupon, which offers cut-price deals on everything from restaurants to watches and vegetables. The company started in Chicago, Illinois, in the US, in 2008 and now has over 10,000 employees. The company's name comes from "group" and "coupon". One of Groupon's campaigns hit the headlines when its site crashed because over 100,000 users tried to buy a Starbucks' \$10 gift ecard at a 50 percent discount. No saving is too small for a real bargain hunter!

Adapted from Business Plus 2 Student's Book: Cambridge University Press

6. What is this passage mainly about?
- A. How to find the best deal-of-the-day.
  - B. How deal-of-the-day websites work
  - C. Deal-of-the-day websites in China
  - D. The importance of deal-of-the-day websites
7. Where was Groupon founded?
- A. US
  - B. China
  - C. Singapore
  - D. Asia

8. How many people are working for Groupon at present?
- 100,000
  - over 10,000
  - over 100,000
  - not mentioned
9. What does the underlined word “them” in the first paragraph refer to?
- People
  - Internet forums
  - Online friends
  - Special discount
10. The word “crashed” in the second paragraph can be replaced by ...
- stopped working
  - started searching
  - displayed system
  - increased productivity

Question 11-12 refer to the following graph.

- Read the graph below and choose the correct answer
- Mark an X on the letter A, B, C, or D on your Answer Sheet for each question.

11. Which country reached the highest revenue per online shopper?
- A. United States
  - B. United Kingdom
  - C. Russia
  - D. Brazil
12. According to the graph, which of these statements is **NOT** true?
- A. Online shopping has become increasingly popular around the world.
  - B. Sweden and France are seeing rapid growth in online shopping adoption.
  - C. Brazil is leading in terms of total e-commerce revenue.
  - D. Americans spent money online almost double of what Japanese shoppers are spending.

Question 13-15 refer to the following meeting minutes.

- Read the meeting minutes below and choose the correct answer
- Mark an X on the letter A, B, C, or D on your Answer Sheet for each question.

Meeting Minutes: 10/27/2017, 3 P.M.

Meeting with: Blade Computers

Participants: For Stanton Industries: Dave Reynolds, Kim Gladwell, Debbie Long, Mike Smit

For Blade Computers: John Davies, Mark Browning, John Standwick

Meeting Topic: Investment in Blade Computers

Minutes taken by: Mike Smith

1. Dave Reynolds made his opening remarks and welcomed the representatives of Blade Computers. He apologized for the absence of Mr. Stanton who was in Hong Kong on other business.
2. Kim Gladwell outlined the agenda for the meeting. The points to be discussed were:
  - (1) The current state of Blade Computer's finances. This was the responsibility of John Standwick.
  - (2) Blade Computer's current product development status. This was the responsibility of Mark Browning.
  - (3) Blade Computer's proposal for investment. Presented by John Davies.
3. John Standwick demonstrated that during the last year Blade Computers had lost USD120,000. This loss was caused low sales and high development costs.
4. John Davies outlined the amount of investment being sought. He explained that the money invested would allow Blade Computers to make a profit within two years. Mr. Reynolds agreed with this assessment.
5. At the close of the meeting, it was decided to arrange a meeting with Mr. Stanton when he returns from Hong Kong.

13. Where did the meeting take place?
- A. Stanton Industries' office
  - B. Blade Computers' office
  - C. Hong Kong
  - D. Market
14. Who spoke first?
- A. John Standwick
  - B. Kim Gladwell
  - C. Dave Reynolds
  - D. Mr. Stanton
15. Why did Blade Computers lose money?
- A. High sales
  - B. Poor understanding of the market
  - C. Invest in Blade
  - D. Low sales and high development costs

Question 16-20 refer to the following article.

- Read the article below and choose the correct answer
- Mark an X on the letter A, B, C, or D on your Answer Sheet for each question.

MAKE MEETINGS WORK FOR YOU

Meetings are central to most organizations; people need to know what their colleagues are doing and then take decisions based on shared information and opinions. How well you present yourself and your ideas, and how well you work with other people, is important to your career.

RUNNING A MEETING

Only call a meeting if you are quite clear about its purpose. Meetings called on a routine basis tend to lose their point. It's better to wait until a situation or problem requires a meeting.

If you're sure a meeting is the solution, circulate a memo several days in advance specifying the time and place, objectives, issues to be discussed, other participants and preparation expected. Meetings should be held in the morning, if possible, when people are usually more alert, and should last no more than an hour. Six is the optimum number of participants for a good working meeting. Larger meetings can be productive as brainstorming sessions for ideas, provided participants can speak freely without feeling **they** will be judged.

A successful meeting always leads to action. Decisions should take up the bulk of the meeting minutes, including the name of the person delegated to each task, and a deadline for its completion. Circulate the minutes after the meeting and again just before the next one.

Draw out quieter members of the group. Encouragement helps create a relaxed and productive atmosphere. Do not single out any individual for personal criticism – they will either silently withdraw, upset and humiliated, or try to come up with excuses rather than focusing on the problems in hand. Save critical comments for a private occasion.

ATTENDING A MEETING

However informal the meeting, it always pays to prepare a few key points in note form to put across or discuss. If you're unprepared, you'll not be able to concentrate on what your colleagues are saying and others are less likely to listen to you because you will either waffle or sound hesitant.

Don't memorize notes or read them out like a sermon. This inhibits your natural gestures: the eye contact and body language that is essential to effective communication. If you cannot answer a question, don't be afraid to say, "I don't know but I'll find out and get back to you by..." (give a definite date).

Arrive early and sit close to the chairperson to ensure that you aren't ignored. If you're late, apologize and find a seat quickly and quietly. Don't try to sneak in as if you're invisible.

16. For whom this article intended?
- A. A new entrepreneur
  - B. People who always conduct a meeting
  - C. A secretary who takes meeting minutes
  - D. Participants in a conference
17. When should you call a meeting?
- A. If the purpose of the meeting is clear.
  - B. On a regular basis such as Monday morning.
  - C. If you want to present your ideas and opinions.
  - D. When you want to know what people are doing.

18. What should be included in a successful meeting?

- A. All participants speak.
- B. Relaxed atmosphere.
- C. Actions to be completed.
- D. Someone dominating the meeting.

19. Why don't you memorize notes or read them out?

- A. Participants will be bored.
- B. Your gestures are not natural.
- C. It shows you are not prepared.
- D. You will not be able to answer questions.

20. What does the word "they" refer to?

- A. minutes
- B. sessions
- C. meetings
- D. participants

WRITING TEST (20 minutes)

PART ONE

- Write a paragraph about what Thailand is like by 2030.
- Add at least three predictions or future trends.
- Provide information to prove, illustrate, clarify, and/or exemplify your point.
- Write on your Answer Sheet

PART TWO

- Read the following complaint.

To: customerservice@Stanton-Tech.com

Subject: Damaged goods and incorrect invoice

To whom it may concern,

I am writing to complain about the Huawei GR5 we received from you under contract No.D224.

During inspection, we found that three Huawei GR5 were damaged. In addition to this, you gave us the wrong discount. You promised to give 10% discount on order of 500 or more but it showed only 5% on the invoice.

We would be grateful if you could look into this matter and explain about the amount of discount. Thanks for your help with this.

Sincerely yours,
Jennifer Lawrence
Purchasing Manager

- Suppose you work for Stanton-Tech Company and you received the complaint from Jennifer Lawrence yesterday.
- Write an adjustment email to rectify the problem including:
  - Acknowledging the complaint and apologizing
  - Explaining why the problems occurred
  - Providing solution to the problems
  - Retaining the goodwill of the customer
- Write on your Answer Sheet

**แบบสอบถามความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี**

อุทุมพร ภัคคีวงศ์
หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แบบสอบถามความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีจัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่

ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)

ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)

ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)

2. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักศึกษาทุกคนตอบคำถามตามประสบการณ์ ความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ทั้งนี้ การตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง และกรอกข้อมูลลงในช่องที่ตรงกับความจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. คณะ ..... สาขาวิชา .....
3. ชั้นปี ปี 2 ปี 3 อื่น ๆ
4. ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษล่าสุด A B+ B
 C+ C D+
 D F
 S (ผ่าน) U (ไม่ผ่าน)

ตอนที่ 2: การประเมินระดับความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงบนช่วงคะแนน 1 ถึง 5 ตามระดับที่ตรงกับความรู้สึก ประสบการณ์ หรือ พฤติกรรมของท่านตามความเป็นจริงมากที่สุดต่อไปนี้เพียงหมายเลขเดียว

ข้อ	คำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
		1	2	3	4	5
ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)						
1.	ฉันระบุได้ว่าในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันเรียนเรื่องอะไร					
2.	ฉันสรุปเนื้อหาที่ฉันเรียนในแบบบันทึกการเรียน (Learning logs)					
3.	ฉันเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนในสัปดาห์นี้กับเนื้อหาอื่นที่เรียนไปก่อนหน้านี้					
4.	ฉันอธิบายเนื้อหาในบทเรียนให้กับนักศึกษาคนอื่น ๆ ที่ไม่เข้าใจ					
5.	ฉันได้พบตัวอย่างอื่น ๆ ที่สามารถนำมาเสริมตัวอย่างในบทเรียน					
6.	ฉันเดาความหมายของศัพท์จากบริบทที่อ่าน					
7.	ฉันจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (main idea)					
8.	ฉันจับประเด็นย่อยจากเรื่องที่อ่าน (specific details)					
9.	ฉันเขียนจดหมายร้องเรียนได้ถูกต้องตามสถานการณ์					
10.	ฉันตอบข้อร้องเรียนได้ถูกต้องตามสถานการณ์					
11.	ฉันเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนอย่างเป็นทางการ					
ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)						
12.	ฉันรู้สึกมีความสุขเวลาเรียนวิชานี้					
13.	ฉันสนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้					
14.	ฉันชอบเรียนวิชานี้					
15.	อาจารย์ผู้สอนให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียน					
16.	อาจารย์ผู้สอนพร้อมและมีเวลาให้ผู้เรียน					
17.	ฉันรู้สึกว่าฉันเป็นบุคคลที่มีค่าสำหรับกลุ่มของฉัน					
18.	นักศึกษาคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือฉัน					
19.	กิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้น่าสนใจ					
20.	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
21.	ฉันรู้สึกกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น					
22.	ฉันมั่นใจว่าฉันจะสามารถเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น					
ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)						
23.	ฉันมาเรียนตรงเวลา					
24.	ฉันศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนมาเข้าห้องเรียน					

ข้อ	คำถาม	น้อย ที่สุด 1	น้อย 2	ปาน กลาง 3	มาก 4	มาก ที่สุด 5
25.	ฉันถามคำถามอาจารย์/เพื่อนเมื่อฉันไม่เข้าใจ					
26.	ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงเวลา					
27.	ในห้องเรียน ฉันทำงานกลุ่มร่วมกับนักศึกษาคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น					
28.	นอกห้องเรียน ฉันร่วมมือกับนักศึกษาคนอื่น ๆ เพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างกระตือรือร้น					
29.	ฉันมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและร่วมทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง					
30.	ฉันคุยกับอาจารย์ผู้สอน/เพื่อนเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับงาน ข้อสอบ หรือเพื่อถามคำถามในประเด็นที่ฉันไม่เข้าใจ					
31.	ฉันพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด					
32.	ฉันตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดวิชานี้และพยายามทำความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง					
33.	หากต้องทำงานที่ยากเกินความสามารถ ฉันจะปรึกษาอาจารย์/เพื่อนหรือผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้น					

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้สอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากการเรียนด้วยรูปแบบนี้และนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การประเมินระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนด้วยรูปแบบฯ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

วิธีการประเมิน

2. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบอันดับคุณภาพมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง	นักศึกษามีความพึงพอใจมากที่สุด
ระดับ 4 หมายถึง	นักศึกษามีความพึงพอใจมาก
ระดับ 3 หมายถึง	นักศึกษามีความพึงพอใจปานกลาง
ระดับ 2 หมายถึง	นักศึกษามีความพึงพอใจน้อย
ระดับ 1 หมายถึง	นักศึกษามีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง และกรอกข้อมูลลงในช่องที่ตรงกับความจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. คณะ ..... สาขาวิชา .....
3. ชั้นปี ปี 2 ปี 3 อื่น ๆ
4. ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษล่าสุด A B+ B
 C+ C D+
 D F
 S (ผ่าน) U (ไม่ผ่าน)

ตอนที่ 2: การประเมินระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงบนช่วงคะแนน 1 ถึง 5 ตามระดับที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด
 ต่อกไปนี้เพียงหมายเลขเดียว

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		1	2	3	4	5
ด้านเนื้อหาที่เรียน						
1.	เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา					
2.	เนื้อหาที่เรียนมีระดับความยากเหมาะสมกับระดับความรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา					
ด้านการจัดการเรียนการสอน						
3.	การนำเข้าสู่บทเรียนสามารถกระตุ้นความสนใจได้อย่างเหมาะสม					
4.	กิจกรรมการเรียนการสอนน่าสนใจและหลากหลาย					
5.	กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มและเรียนรู้ร่วมกัน					
6.	กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจในการเรียนและทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่น่าเบื่อหน่าย					

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		1	2	3	4	5
7.	กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกการวางแผน ฝึกคิดแก้ปัญหา และรับผิดชอบการปฏิบัติงาน					
8.	นักศึกษามีโอกาสค้นคว้าข้อมูล แสดงความคิดเห็น และฝึกฝน ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ					
9.	นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนระหว่างเรียน					
10.	นักศึกษาได้เรียนรู้จากเพื่อนและจากการทำงานกลุ่ม					
11.	นักศึกษามีความพึงพอใจต่อวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ช่วย พัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ					
ด้านการวัดและประเมินผล						
12.	วิธีการวัดและประเมินผลมีความหลากหลายและเหมาะสมกับ ระดับความสามารถของนักศึกษา					
13.	การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรมและชัดเจน					
ด้านตัวผู้สอน						
14.	วิธีการสอนของอาจารย์ทำให้การเรียนน่าสนใจและช่วยให้ เข้าใจบทเรียนได้ง่าย					
15.	อาจารย์ส่งเสริมให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มและเรียนรู้ร่วมกัน					
16.	อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษาเกิดปัญหาในขณะทำ กิจกรรม					
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้						
17.	บรรยากาศในชั้นเรียนมีความเป็นมิตร มีบรรยากาศแห่งความ ร่วมมือมากกว่าการแข่งขันกัน					
18.	บรรยากาศในชั้นเรียนทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ มีการ ให้ความสำคัญกับความสุขและสนุกกับการเรียน					
19.	บรรยากาศในชั้นเรียนมีความตื่นตัว มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับอาจารย์และเพื่อน ในชั้นเรียน					
20.	ในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียน การสอนนี้					

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

แบบสัมภาษณ์ผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แบบสัมภาษณ์ผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์นี้เป็นแบบสัมภาษณ์ประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. แบบสัมภาษณ์นี้มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดจำนวน 5 คำถาม

3. แบบสัมภาษณ์นี้ใช้กับนักศึกษาหลังจากทดลองสอนครบตามแผนการสอนทั้ง

10 แผน

4. ผลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์นี้จะนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ประเด็นคำถาม

1. การเรียนโดยใช้รูปแบบที่ผู้สอนจัดให้ช่วยให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้นหรือไม่ อย่างไร
2. กิจกรรมการเรียนด้วยรูปแบบที่ผู้สอนจัดให้ช่วยส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร
3. นักศึกษาชอบการสอนแบบที่ผู้สอนจัดให้หรือไม่ เปรียบเทียบกับการเรียนการสอนที่ผ่านมาแล้วเป็นอย่างไร
4. นักศึกษาชอบลักษณะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบใด และคิดว่าการเรียนแบบใดที่จะช่วยเพิ่มความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น
5. นักศึกษามีข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นใด ๆ เพิ่มเติมหรือไม่

ภาคผนวก จ

ผลการประเมินรูปแบบและเอกสารประกอบรูปแบบ

แบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริม ความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ผลการประเมินของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

แบบประเมินฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน
- ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอน
- ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

วิธีการประเมิน

แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินจัดอันดับคุณภาพแบบมาตราส่วน โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน และหากท่านมีข้อเสนอแนะใด ๆ โปรดบันทึกความคิดเห็นของท่านลงในตอนที่ 3 ของแบบประเมิน เพื่อผู้วิจัยจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนให้มีคุณภาพดีขึ้นต่อไป

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านสำหรับการประเมินในครั้งนี้

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน

ชื่อ-นามสกุล .....

ตำแหน่ง .....

หน่วยงาน/มหาวิทยาลัย .....

ตอนที่ 2: แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอน

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
1. ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน						4.60	เหมาะสมมากที่สุด
1.1 ความชัดเจนในการบรรยายความเป็นมาของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 ความเหมาะสมของเหตุผลในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	4	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
2. แนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบ						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.1 ความชัดเจนในการบรรยายถึงแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ความเหมาะสมในการนำแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3. องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน						4.70	เหมาะสมมากที่สุด
3.1 หลักการของรูปแบบมีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 หลักการของรูปแบบแสดงให้เห็นจุดเน้นของการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 วัตถุประสงค์ของรูปแบบมีความสอดคล้องกับหลักการ	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.4 วัตถุประสงค์แสดงถึงสิ่งซึ่งมุ่งหวังให้เกิดในตัวผู้เรียน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
3.5 ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.6 ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนสามารถทำให้การสอนบรรลุผล	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.7 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4	4	5	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.8 การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้	4	4	5	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
4. เนื้อหาที่ใช้						4.60	เหมาะสมมากที่สุด
4.1 เนื้อหาที่มีความเหมาะสมและนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ได้	5	4	4	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
5. บทบาทผู้สอน						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
5.1 บทบาทผู้สอนสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 บทบาทผู้สอนเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติ	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6. บทบาทผู้เรียน						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6.1 บทบาทผู้เรียนสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 บทบาทผู้เรียนเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติ	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม						4.71	เหมาะสมมากที่สุด

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะ

---

1. งานวิจัยมีความน่าสนใจและจะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
2. ในการจัดทำรูปแบบการเรียนการสอน อาจพิจารณาเพิ่มเติมหนังสืออ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับการใช้รูปแบบการสอนที่นำเสนอ โดยอ้างอิงงานที่มาจากผลวิจัยต่าง ๆ จากสาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง (EFL/ESL) เนื่องจากการอ้างอิงที่กล่าวถึงส่วนใหญ่คุ้นกว่าจากด้านการศึกษาในภาพรวม
3. ควรเพิ่มเติมการวัดและประเมินความสามารถผู้เรียนในลักษณะประเมินเพื่อพัฒนา (Formative assessment) ในรูปของ Group work และ Group evaluation เนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เสนอได้รวมแนวคิด Collaborative activities/learning ไว้ด้วย ดังนั้นการวัดและประเมินผลจึงควรมีรูปแบบที่สอดคล้องกับรูปแบบการสอน มิฉะนั้นจะเหมือนกับว่าผู้สอนสอนผู้เรียนในรูปแบบหนึ่งแต่กลับมาสอบวัดความรู้จากผู้เรียนในรูปแบบการสอบอีกรูปแบบหนึ่ง ดังนั้นควรเพิ่มการวัดประเมินผลความสามารถในเชิงการเรียนรู้แบบร่วมมือ หรือความสามารถของผู้เรียนในการดำเนินงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์เพื่อทำงานกลุ่มและผู้เรียนต้องร่วมมือกัน

แบบประเมินคู่มือการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินคุณภาพของคู่มือการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงความเหมาะสมของคู่มือที่ใช้ประกอบรูปแบบการเรียนการสอน ผลการประเมินของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปพัฒนาและปรับปรุงคู่มือและรายละเอียดต่าง ๆ ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

แบบประเมินฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน
- ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการจัดการเรียนการสอน
- ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

วิธีการประเมิน

แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินจัดอันดับคุณภาพแบบมาตราส่วน โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน และหากท่านมีข้อเสนอแนะใด ๆ โปรดบันทึกความคิดเห็นของท่านลงในตอนที่ 3 ของแบบประเมิน เพื่อผู้วิจัยจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพดีขึ้นต่อไป

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านสำหรับการประเมินในครั้งนี้

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน

ชื่อ-นามสกุล .....

ตำแหน่ง .....

หน่วยงาน/มหาวิทยาลัย .....

ตอนที่ 2: แบบประเมินความเหมาะสมของกลุ่มการจัดการเรียนการสอน

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
1. สาระสำคัญในคู่มือ						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
1.1 คู่มือมีหัวข้อและสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนครบถ้วนและเพียงพอ	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2. รายละเอียดในคู่มือ						4.75	เหมาะสมมากที่สุด
2.1 รายละเอียดในคู่มือชัดเจนเพียงพอต่อการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 รายละเอียดในคู่มือระบุสิ่งจำเป็นที่ต้องจัดเตรียมในการสอนครบและเข้าใจง่าย	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 รายละเอียดในคู่มือให้ข้อเสนอแนะที่นำไปปฏิบัติได้จริง	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.4 เอกสารที่ใช้ประกอบรูปแบบการเรียนการสอน เช่น แบบบันทึก และแบบประเมินต่าง ๆ มีความเหมาะสมและนำไปใช้ได้จริง	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3. แนวทางการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้						4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.1 คู่มือนี้เป็นแนวทางในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ได้อย่างชัดเจน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 คู่มือนี้ช่วยให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนราบรื่นและบรรลุผล	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม						4.77	เหมาะสมมากที่สุด

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะ

- 1) คู่มือจัดการเรียนการสอนถูกจัดทำอย่างดี
- 2) ควรเพิ่มการวัดและประเมินผลความสามารถจากมุมมองของ Collaborative Learning /Activities ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพราะการวัดประเมินผลในการทำข้อสอบซึ่งเป็น Individual work ที่ผู้เรียนทำข้อสอบของตนเองโดยลำพัง หรือ ประเมินความสามารถของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบย่อยอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ โดยในระหว่างการใช้รูปแบบการเรียนการสอนนี้ สามารถวัดและประเมินความสามารถผู้เรียนในลักษณะประเมินเพื่อพัฒนา (Formative assessment) เพิ่มเติม เช่น ประเมินผลจากการทำงานกลุ่ม ให้ผู้เรียนทำชิ้นงานและนำเสนอ โดยให้ผู้สอนให้คะแนนเป็นกลุ่ม รวมทั้ง การเขียน Learning logs ที่ให้สะท้อนถึงการทำงานกลุ่มจากมุมมองของผู้เรียนว่าทำให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือ (Scaffold) ซึ่งกันและกันในการทำงานกลุ่มอย่างไรบ้าง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการประเมินผลชัดเจนมากยิ่งขึ้น

แบบประเมินแผนการสอน

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินคุณภาพของแผนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงความเหมาะสมของแผนการสอน และนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแผนการสอนให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

แบบประเมินฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน
- ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการสอน
- ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

วิธีการประเมิน

แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินจัดอันดับคุณภาพแบบมาตราส่วน โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน และหากท่านมีข้อเสนอแนะใด ๆ โปรดบันทึกความคิดเห็นของท่านลงในตอนที่ 3 ของแบบประเมิน เพื่อผู้วิจัยจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพดีขึ้นต่อไป

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านสำหรับการประเมินในครั้งนี้

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน

ชื่อ-นามสกุล .....

ตำแหน่ง .....

หน่วยงาน/มหาวิทยาลัย .....

ตอนที่ 2: แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการสอน

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
ภาพรวมของแผนการสอน						4.70	เหมาะสมมากที่สุด
1. องค์ประกอบของแผนการสอนครบถ้วนและครอบคลุม	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2. การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการสอนมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
วัตถุประสงค์การเรียนรู้						4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3. วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	3	5	4.40	เหมาะสมมาก
4. วัตถุประสงค์การเรียนรู้แสดงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดกับผู้เรียนอย่างชัดเจน	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน						4.65	เหมาะสมมากที่สุด
5. ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอนสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน	5	4	5	4	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
6. การกำหนดการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
7. การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน	4	4	5	5	4	4.40	เหมาะสมมาก
8. เวลาที่กำหนดในการจัดการเรียนการสอนแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						4.60	เหมาะสมมากที่สุด
9. เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	4	4	5	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
10. สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4	4	5	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล						4.40	เหมาะสมมาก
11. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแผนการสอน	4	4	5	5	4	4.40	เหมาะสมมาก
12. ใช้วิธีวัดและประเมินผลหลากหลายและเหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด	4	4	5	5	4	4.40	เหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ยรวม						4.59	เหมาะสมมากที่สุด

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะ

- ควรพิจารณาเพิ่มกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบต้นตัวให้มากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดทฤษฎีของงานวิจัย เช่น
  - ให้ผู้เรียนเป็นผู้เลือกบทความที่จะใช้อ่านเองจากสื่อต่าง ๆ นอกห้องเรียน โดยให้ผู้เรียนบอกเหตุผลของการเลือกบทความนั้น ๆ ว่ามีข้อดีและน่าสนใจอย่างไร
  - ให้ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มออกแบบฝึกหัดหรือตั้งคำถามอิงจากบทความของตน เมื่อเสร็จแล้วผู้สอนช่วยตรวจแบบฝึกหัด/ตั้งคำถาม และอาจช่วยปรับแก้หรือเพิ่มคำถามจากนั้นให้แต่ละกลุ่มนำคำถามที่ได้รับการปรับแก้แล้วมาแลกเปลี่ยนกันทำแบบฝึกหัดร่วมกับกลุ่มอื่น และให้ผู้เรียนเป็นผู้เฉลยคำตอบและให้เหตุผล โดยให้ผู้ตอบ Defend คำตอบกลุ่มของตนเองในกรณีไม่เห็นด้วยกับเฉลย ผู้สอนทำหน้าที่เป็น facilitator
- ในด้านเนื้อหาที่ใช้อาจเพิ่มเติม websites ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านและการเขียนนอกเวลาตามความสนใจ หรืออาจเพิ่มคลิปวิดีโอต่าง ๆ เช่นจาก YouTube และนำมาให้ผู้เรียนได้ดูโดยเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับบทเรียน หรือเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนในการเขียน เช่น การใช้ signal words เป็นต้น ผู้เรียนจะได้เกิดความสนใจในการเรียนเนื่องจากมีสื่อที่หลากหลายแทนที่จะเรียนจากหนังสืออย่างเดียว

**แบบประเมินคุณภาพแบบสัมภาษณ์ผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและ
ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี**

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ประเมินคุณภาพของแบบสัมภาษณ์ผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและเพื่อนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงประเด็นสัมภาษณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

แบบประเมินฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน
- ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์ฯ
- ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

วิธีการประเมิน

แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินจัดอันดับคุณภาพแบบมาตราส่วน โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1	หมายถึง	มีความเหมาะสม
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
-1	หมายถึง	ไม่เหมาะสม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน และหากท่านมีข้อเสนอแนะใด ๆ โปรดบันทึกความคิดเห็นของท่านลงในตอนที่ 3 ของแบบประเมิน เพื่อผู้วิจัยจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพดีขึ้นต่อไป

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านสำหรับการประเมินในครั้งนี้

อุทุมพร ภัคดีวงศ์
ผู้วิจัย

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมิน

ชื่อ-นามสกุล .....

ตำแหน่ง .....

หน่วยงาน/มหาวิทยาลัย .....

ตอนที่ 2: แบบประเมินคุณภาพแบบสัมพัทธ์ผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ประเด็นคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
1. การเรียน โดยใช้รูปแบบที่ผู้สอนจัดให้ช่วยให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้นหรือไม่ อย่างไร	0	1	1	0	1	0.6	สอดคล้อง
2. กิจกรรมการเรียนด้วยรูปแบบที่ผู้สอนจัดให้ช่วยส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
3. นักศึกษาชอบการสอนแบบที่ผู้สอนจัดให้หรือไม่ เปรียบเทียบกับการเรียนการสอนที่ผ่านมาแล้วเป็นอย่างไร	1	0	1	1	1	0.8	สอดคล้อง
4. นักศึกษาชอบลักษณะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบใด และคิดว่า การเรียนแบบใดที่จะช่วยเพิ่มความผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	1	0	1	0	1	0.6	สอดคล้อง
5. นักศึกษามีข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นใด ๆ เพิ่มเติมหรือไม่	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
ค่าเฉลี่ยรวม						0.76	สอดคล้อง

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะ

---

1. คำถามข้อ 1 ก่อนข้างเป็น Leading Question ผู้เรียนอาจรู้สึกต้องตอบว่า “ดี” หรือ “ชอบ” ผู้สอนควรเลี่ยงคำ และถามในเชิง neutral เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกว่าไม่ได้ถูก expect ให้ต้องตอบว่ารูปแบบที่จัดการเรียนการสอนจะต้อง “ดี” เสมอ
2. ผู้สอนอาจพิจารณาแยกประเด็นคำถามตามทักษะ เนื่องจากผู้เรียนอาจเห็นว่ารูปแบบการสอนช่วยในการพัฒนาทักษะการอ่านแต่ไม่พัฒนาทักษะการเขียน การถามรวมทั้ง 2 ทักษะ อาจทำให้ผู้เรียนเลือกตอบในภาพรวมเท่านั้นจึงอาจไม่ได้ข้อมูลที่ลึกพอ
3. รูปแบบการเรียนการสอนจะเป็นที่พึงพอใจของผู้เรียนหรือไม่ (หรือมีประสิทธิภาพหรือไม่) ไม่ได้อยู่ที่วิธีการสอนอย่างเดียวแต่ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน เช่น teaching materials การวัดและประเมินผล การทำงานเป็นกลุ่ม เป็นต้น ดังนั้นผู้สอนอาจถามผู้เรียนว่า มีความคิดเห็นอย่างไรกับสื่อการเรียนการสอน รูปแบบการวัดประเมินผล และการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นต้น
4. ผู้วิจัยอาจถามผู้เรียนว่ามีสิ่งใดชอบ ไม่ชอบ หรือควรปรับปรุงในการจัดการเรียนการสอนแบบนี้ เพื่อ ได้รับ constructive comments จากผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสตอบในสิ่งที่ เป็น negative aspects ด้วยได้เพราะจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการเขียนอภิปรายผล

ภาคผนวก ฉ
ตารางเปรียบเทียบคะแนน

ก. ตารางเปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น /ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)							
1. ฉันระบุได้ว่าในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันเรียนเรื่องอะไร	2.91	1.11	ปานกลาง	3.74	0.69	สูง	เพิ่มขึ้น
2. ฉันสรุปเนื้อหาที่ฉันเรียนในแบบบันทึกการเรียนรู้ (Learning logs)	2.12	1.18	ต่ำ	3.98	0.77	สูง	เพิ่มขึ้น
3. ฉันเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนในสัปดาห์นี้กับเนื้อหาอื่นที่เรียนไปก่อนหน้านี้	2.26	1.05	ต่ำ	3.74	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น
4. ฉันอธิบายเนื้อหาในบทเรียนให้กับนักศึกษาคนอื่น ๆ ที่ไม่เข้าใจ	2.09	1.02	ต่ำ	3.51	0.88	สูง	เพิ่มขึ้น
5. ฉันได้พบตัวอย่างอื่น ๆ ที่สามารถนำมาเสริมตัวอย่างในบทเรียน	2.51	1.12	ปานกลาง	3.95	0.79	สูง	เพิ่มขึ้น
6. ฉันเดาความหมายของศัพท์จากบริบทที่อ่าน	2.79	1.04	ปานกลาง	3.95	0.90	สูง	เพิ่มขึ้น
7. ฉันจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (main idea)	2.42	1.10	ต่ำ	3.91	0.78	สูง	เพิ่มขึ้น
8. ฉันจับประเด็นย่อยจากเรื่องที่อ่าน (specific details)	2.42	1.01	ต่ำ	3.81	0.79	สูง	เพิ่มขึ้น
9. ฉันเขียนจดหมายร้องเรียนได้ถูกต้องตามสถานการณ์	1.51	0.74	ต่ำ	3.72	0.80	สูง	เพิ่มขึ้น
10. ฉันตอบข้อร้องเรียนได้ถูกต้องตามสถานการณ์	1.67	0.81	ต่ำ	3.74	0.66	สูง	เพิ่มขึ้น
11. ฉันเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนอย่างเป็นทางการ	2.05	1.07	ต่ำ	3.58	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น /ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)							
12. ฉันรู้สึกมีความสุขเวลาเรียนวิชา นี้	3.14	1.17	ปาน กลาง	4.63	0.54	สูง มาก	เพิ่มขึ้น
13. ฉันสนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ใน วิชานี้	3.09	1.27	ปาน กลาง	4.65	0.57	สูง มาก	เพิ่มขึ้น
14. ฉันชอบเรียนวิชานี้	2.88	1.29	ปาน กลาง	4.23	0.84	สูง	เพิ่มขึ้น
15. อาจารย์ผู้สอนให้ความช่วยเหลือ แก่ผู้เรียน	3.63	1.18	สูง	4.88	0.39	สูง มาก	เพิ่มขึ้น
16. อาจารย์ผู้สอนพร้อมและมีเวลา ให้ผู้เรียน	3.44	1.31	ปาน กลาง	4.84	0.43	สูง มาก	เพิ่มขึ้น
17. ฉันรู้สึกว่าฉันเป็นบุคคลที่มีค่า สำหรับกลุ่มของฉัน	3.05	1.15	ปาน กลาง	4.00	0.90	สูง	เพิ่มขึ้น
18. นักศึกษาคนอื่น ๆ ให้ความ ช่วยเหลือฉัน	3.42	1.03	ปาน กลาง	4.28	0.67	สูง	เพิ่มขึ้น
19. กิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้ น่าสนใจ	3.19	1.24	ปาน กลาง	4.53	0.63	สูง มาก	เพิ่มขึ้น
20. สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมี ลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	3.37	1.05	ปาน กลาง	4.53	0.70	สูง มาก	เพิ่มขึ้น
21. ฉันรู้สึกกระตือรือร้นและสนใจที่ จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้ มากขึ้น	2.95	1.19	ปาน กลาง	4.19	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น
22. ฉันมั่นใจว่าฉันจะสามารถเรียน วิชานี้ได้ดียิ่งขึ้น	3.16	1.23	ปาน กลาง	4.37	0.76	สูง	เพิ่มขึ้น

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น /ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)							
23. ฉันมาเรียนตรงเวลา	3.23	1.13	ปาน กลาง	3.63	1.20	สูง	เพิ่มขึ้น
24. ฉันศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้า ก่อนมาเข้าห้องเรียน	1.91	0.92	ต่ำ	2.88	1.03	ปาน กลาง	เพิ่มขึ้น
25. ฉันถามคำถามอาจารย์/เพื่อนเมื่อ ฉันไม่เข้าใจ	2.53	1.22	ปาน กลาง	3.72	0.85	สูง	เพิ่มขึ้น
26. ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมาย เสร็จตรงเวลา	3.21	0.99	ปาน กลาง	4.26	0.69	สูง	เพิ่มขึ้น
27. ในห้องเรียน ฉันทำงานกลุ่ม ร่วมกับนักศึกษาคนอื่น ๆ อย่าง กระตือรือร้น	3.33	1.02	ปาน กลาง	4.33	0.61	สูง	เพิ่มขึ้น
28. นอกห้องเรียน ฉันร่วมมือกับ นักศึกษาคณะอื่น ๆ เพื่อทำงานที่ได้รับ มอบหมายอย่างกระตือรือร้น	3.14	1.04	ปาน กลาง	4.09	0.87	สูง	เพิ่มขึ้น
29. ฉันมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม และร่วมทำกิจกรรมในห้องเรียน บ่อยครั้ง	2.79	1.21	ปาน กลาง	3.98	0.83	สูง	เพิ่มขึ้น
30. ฉันคุยกับอาจารย์ผู้สอน/เพื่อน เพื่อปรึกษาเกี่ยวกับงาน ข้อสอบ หรือเพื่อถามคำถามในประเด็นที่ฉัน ไม่เข้าใจ	2.84	1.23	ปาน กลาง	4.19	0.76	สูง	เพิ่มขึ้น
31. ฉันพยายามทำงานที่ได้รับ มอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด	2.93	1.14	ปาน กลาง	4.12	0.82	สูง	เพิ่มขึ้น

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น /ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
32. ฉันตรวจสอบข้อผิดพลาดในการ ทำแบบฝึกหัดวิชานี้และพยายามทำ ความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง	2.65	1.19	ปาน กลาง	4.07	0.83	สูง	เพิ่มขึ้น
33. หากต้องทำงานที่ยากเกิน ความสามารถ ฉันจะปรึกษาอาจารย์/ เพื่อนหรือผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้น	3.00	1.29	ปาน กลาง	4.33	0.87	สูง	เพิ่มขึ้น

ตารางเปรียบเทียบระดับความผูกพันของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนในภาพรวมทุกประเด็น

ประเด็น	ก่อนเรียน		ระดับ	หลังเรียน		ระดับ	เพิ่มขึ้น /ลดลง
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		
ความผูกพันของผู้เรียนด้านปัญญา (Cognitive Engagement)	2.25	0.79	ต่ำ	3.79	0.50	สูง	เพิ่มขึ้น
ความผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ (Emotional Engagement)	3.21	1.01	ปาน กลาง	4.47	0.47	สูง	เพิ่มขึ้น
ความผูกพันของผู้เรียนด้าน พฤติกรรม (Behavioral Engagement)	2.87	0.89	ปาน กลาง	3.96	0.55	สูง	เพิ่มขึ้น
รวมทุกประเด็น	2.78	0.79	ปาน กลาง	4.07	0.38	สูง	เพิ่มขึ้น

ข. ตารางเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียน

ผู้เรียน ลำดับที่	ก่อนเรียน			คิดเป็น ร้อยละ	หลังเรียน			คิดเป็น ร้อยละ
	อ่าน (20)	เขียน (20)	รวม (40)		อ่าน (20)	เขียน (20)	รวม (40)	
1	5	2	7	17.50	15	17	32	80
2	9	2	11	27.50	12	13	25	62.5
3	5	1	6	15	2	13.5	15.5	38.75
4	6	1.5	7.5	18.75	12	13.5	25.5	63.75
5	2	0.5	2.5	6.25	5	16	21	52.5
6	8	1.5	9.5	23.75	11	8	19	47.5
7	9	2	11	27.50	14	6.5	20.5	51.25
8	12	1.5	13.5	33.75	12	6.5	18.5	46.25
9	12	6	18	45	16	18.5	34.5	86.25
10	4	4	8	20	15	15.5	30.5	76.25
11	11	5	16	40	15	15	30	75
12	10	5	15	37.50	15	16.5	31.5	78.75
13	10	4.5	14.5	36.25	16	14.5	30.5	76.25
14	12	1	13	32.50	14	12	26	65
15	3	2	5	12.50	15	9	24	60
16	6	1.5	7.5	18.75	13	12.5	25.5	63.75
17	5	1.5	6.5	16.25	14	15	29	72.5
18	5	2.5	7.5	18.75	14	12.5	26.5	66.25
19	5	1	6	15	14	10.5	24.5	61.25
20	9	3.5	12.5	31.25	15	15	30	75
21	8	2.5	10.5	26.25	14	9	23	57.5
22	11	2.5	13.5	33.75	14	12.5	26.5	66.25

ผู้เรียน ลำดับที่	ก่อนเรียน			คิดเป็น ร้อยละ	หลังเรียน			คิดเป็น ร้อยละ
	อ่าน (20)	เขียน (20)	รวม (40)		อ่าน (20)	เขียน (20)	รวม (40)	
23	5	2.5	7.5	18.75	13	13.5	26.5	66.25
24	8	0.5	8.5	21.25	12	3.5	15.5	38.75
25	11	1.5	12.5	31.25	15	11.5	26.5	66.25
26	8	0	8	20	12	9.5	21.5	53.75
27	8	2	10	25	15	16	31	77.5
28	11	1.5	12.5	31.25	15	17	32	80
29	4	1.5	5.5	13.75	10	10	20	50
30	10	1	11	27.5	16	15.5	31.5	78.75
31	6	1.5	7.5	18.75	15	13.5	28.5	71.25
32	5	1	6	15	14	4	18	45
33	5	5.5	10.5	26.25	5	7.5	12.5	31.25
34	3	0	3	7.5	10	14.5	24.5	61.25
35	5	0.5	5.5	13.75	8	7.5	15.5	38.75
36	9	1.5	10.5	26.25	5	7.5	12.5	31.25
37	4	1.5	5.5	13.75	13	10	23	57.5
38	5	0	5	12.5	11	10.5	21.5	53.75
39	10	0.5	10.5	26.25	12	9.5	21.5	53.75
40	7	0.5	7.5	18.75	10	14.5	24.5	61.25
41	15	0	15	37.5	13	13.5	26.5	66.25
42	7	1	8	20	16	14.5	30.5	76.25
43	18	3.5	21.5	53.75	15	17	32	80
คะแนน เฉลี่ย รวม	7.70	1.90	9.60	24.01	12.60	12.15	24.76	61.89

ค. ตารางเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (คะแนนเต็ม 40 คะแนน , คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด 24 คะแนน)

ผู้เรียน ลำดับที่	หลังเรียน			เทียบกับ เกณฑ์ที่ตั้งไว้ คิดเป็นร้อยละ	แปลความ
	อ่าน (20)	เขียน (20)	รวม (40)		
1	15	17	32	80	ผ่านเกณฑ์
2	12	13	25	62.5	ผ่านเกณฑ์
3	2	13.5	15.5	38.75	ไม่ผ่านเกณฑ์
4	12	13.5	25.5	63.75	ผ่านเกณฑ์
5	5	16	21	52.5	ไม่ผ่านเกณฑ์
6	11	8	19	47.5	ไม่ผ่านเกณฑ์
7	14	6.5	20.5	51.25	ไม่ผ่านเกณฑ์
8	12	6.5	18.5	46.25	ไม่ผ่านเกณฑ์
9	16	18.5	34.5	86.25	ผ่านเกณฑ์
10	15	15.5	30.5	76.25	ผ่านเกณฑ์
11	15	15	30	75	ผ่านเกณฑ์
12	15	16.5	31.5	78.75	ผ่านเกณฑ์
13	16	14.5	30.5	76.25	ผ่านเกณฑ์
14	14	12	26	65	ผ่านเกณฑ์
15	15	9	24	60	ผ่านเกณฑ์
16	13	12.5	25.5	63.75	ผ่านเกณฑ์
17	14	15	29	72.5	ผ่านเกณฑ์
18	14	12.5	26.5	66.25	ผ่านเกณฑ์
19	14	10.5	24.5	61.25	ผ่านเกณฑ์
20	15	15	30	75	ผ่านเกณฑ์
21	14	9	23	57.5	ไม่ผ่านเกณฑ์
22	14	12.5	26.5	66.25	ผ่านเกณฑ์

ผู้เรียน ลำดับที่	หลังเรียน			เทียบกับ เกณฑ์ที่ตั้งไว้ คิดเป็นร้อยละ	แปลความ
	อ่าน (20)	เขียน (20)	รวม (40)		
23	13	13.5	26.5	66.25	ผ่านเกณฑ์
24	12	3.5	15.5	38.75	ไม่ผ่านเกณฑ์
25	15	11.5	26.5	66.25	ผ่านเกณฑ์
26	12	9.5	21.5	53.75	ไม่ผ่านเกณฑ์
27	15	16	31	77.5	ผ่านเกณฑ์
28	15	17	32	80	ผ่านเกณฑ์
29	10	10	20	50	ไม่ผ่านเกณฑ์
30	16	15.5	31.5	78.75	ผ่านเกณฑ์
31	15	13.5	28.5	71.25	ผ่านเกณฑ์
32	14	4	18	45	ไม่ผ่านเกณฑ์
33	5	7.5	12.5	31.25	ไม่ผ่านเกณฑ์
34	10	14.5	24.5	61.25	ผ่านเกณฑ์
35	8	7.5	15.5	38.75	ไม่ผ่านเกณฑ์
36	5	7.5	12.5	31.25	ไม่ผ่านเกณฑ์
37	13	10	23	57.5	ไม่ผ่านเกณฑ์
38	11	10.5	21.5	53.75	ไม่ผ่านเกณฑ์
39	12	9.5	21.5	53.75	ไม่ผ่านเกณฑ์
40	10	14.5	24.5	61.25	ผ่านเกณฑ์
41	13	13.5	26.5	66.25	ผ่านเกณฑ์
42	16	14.5	30.5	76.25	ผ่านเกณฑ์
43	15	17	32	80	ผ่านเกณฑ์
คะแนน เฉลี่ย รวม	12.60	12.15	24.76	61.89	ผ่านเกณฑ์ 27 คน (62.79%) ไม่ผ่านเกณฑ์ 16 คน (37.21%)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

อุทุมพร ภัคดีวงศ์

ประวัติการศึกษา

M.A. (TESOL) The University of New South Wales.

Australia พ.ศ. 2546

ศศ.บ. ศิลปศาสตรบัณฑิต

(สาขาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ)

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2539

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

อาจารย์ประจำหมวดวิชาภาษาอังกฤษ-

เพื่อเสริมการเรียนรู้การสอน

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

